

Concurs - Câștigă un week-end în Inima Bucovinei

Ai o CARTE cadou!

www.revistafiacara.ro

FLACĂRA

FLACĂRA

**Senzuala
Anna Lesko**

**Apă vie
contra cancer**

Washington Mall

**Se poate opune
Oprescu
lui Băsescu?**

**Un terminator
nipon**

Afacerea Valiza cu bani **insider**

TEIA SPONTE OMUL LUI BECALI

Arta stradală

**Mircea
Rădulescu:
„Nu eram copti
pentru Euro!“**

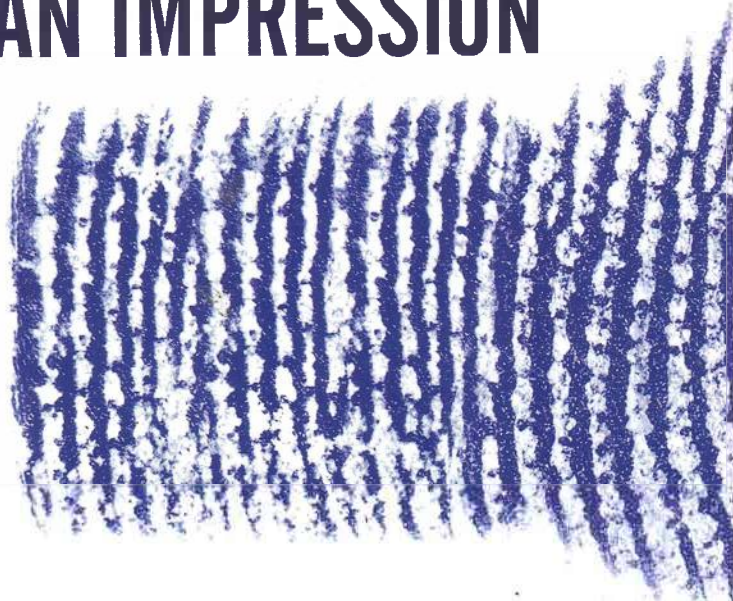
P/13606

6 422258 000016 00008

Ballantine's®

LEAVE AN IMPRESSION

Vicepreședintelui *Stelei*
î s-a dus vestea
că e „umbră” lui Gigi Becali

Teia Sponte pare să fie partenerul preferat al lui Becali, atunci când acesta are chef de o miuță. Cel mai des astfel de „amicaluri” se consumă pe stadionul Steaua. Cel puțin Teia Sponte preferă jocul unu la unu și șuturile la poartă. Expert în flatarea neamurilor cu mai mult cheag decât el, Teia îl lasă mereu pe Gigi să-l bată. Gurile rele zic că este mai abil în a învârti balonul decât vărul Becali!

Teia Sponte, mâna dreaptă a lui Becali

**AFACEREA
VALIZA
CU BANI**

Lui Teia Sponte îi place să stea în umbră. A făcut din asta o profesie. Așa că, în ultimii ani, Sponte a stat doar în umbra lui Gigi Becali. Născut la 27 septembrie 1959, în comuna Mihail Kogălniceanu din județul Tulcea, Teia Sponte este de origine aromână, adică din aceeași seminție cu cei din clanul Becali. Cum aromânii sunt extrem de solidari, dispuși oricând să se ajute unul pe altul, Teia Sponte a câpătat titlul de „om de casă” al familiei Becali.

**Afaceri
după modelul
vărului
mai mare**

**Lovitură
de maestru**

În aprilie 2007, Teia Sponte era membru în Consiliul de Administrație al Clubului *Steaua*. Despre existența lui în cadrul Consiliului de Administrație aveau habar, poate, doar ultra-microbiștii de la *Steaua*. La finele lui aprilie, același an, când în urma unei crize de personalitate mult mediatizate, Becali demite întreg Consiliul de Administrație, numele lui Teia Sponte devine public. Următorul boom media, cu toate avantajele și dezavantajele, Teia Sponte l-a marcat în contextul scandalului „valiza cu bani”, la finele campionatului de fotbal, în luna mai.

Teia Sponte a reușit în anul 2003 un tun imobiliar unde beneficiile imediate au fost evaluate la 70 milioane de euro. Planul operațiunii Mogoșoaia s-a derulat după modelul unor afaceri de succes marca Becali. Prieten, rudă și asociat la Clubul *Steaua*, Teia Sponte a primit, practic, în dar, dacă este să luăm în calcul valoarea investiției inițiale, de la fostul ministru al Agriculturii, din guvernul Adrian Năstase, zeci de hectare de teren la limita de nord a Bucureștiului, la prețuri de 100 de ori mai mici decât cele oficiale de pe piață. Pentru cei amatori de detalii, facem precizarea că ministrul care a făcut dania era Ilie Sârbu, șef la Agricultură în guvernarea PSD. Sârbu a dispus, în aprilie 2004, ca 57 de hectare de teren să fie vândute către o firmă a lui Sponte, contra sumei de un euro pe metru pătrat. Prețul zonei, la mijlocul lui 2004, varia între 90 și 100 de euro pe metru pătrat – spun ziarele de anunțuri. Diferența (conform pieței din 2004), reprezintă 70 de milioane de euro!

Terenul de 57 de hectare fusese proprietatea Întreprinderii Agricole de Stat Mogoșoaia, devenită *Agro Industrială SA Mogoșoaia*, după privatizarea prin cumpărarea de acțiuni, din anul 2000. Majoritatea acțiunilor au ajuns în portofoliul lui Teia Sponte, care conducea și Asociația Salariaților (formată din pensionari

țarea unor noi zone rezidențiale, au fost evaluate la 2,6 euro metrul pătrat de evaluatori ai Ministerului Agriculturii. Suma rezultată – 26.000 de euro – a fost transformată în acțiuni la firma lui Sponte, respectiv *Agro Industrială Mogoșoaia*. În fapt, valoarea acțiunilor pe care Ministerul Agriculturii ar fi trebuit să le primească ar fi trebuit să fie de 40 de ori mai mare!

Următorul pas al „operațiunii Mogoșoaia” s-a consumat în ianuarie 2005, când Teia Sponte a cumpărat acțiunile primite de minister, cu puțin mai mult de nouă miliarde de lei vechi, valoarea minimă a terenurilor fiind la acel moment de 270 de miliarde de lei.

și foști angajați ai IAS Mogoșoaia). Înainte de acțiunea de privatizare, IAS Mogoșoaia redactase și depusese la Ministerul Agriculturii documentația pentru obținerea titlurilor de proprietate asupra terenurilor pe care le-a deținut fostul IAS, dar altele decât cele agricole. În continuarea „operațiunii Mogoșoaia”, în calitatea dobândită de acționar majoritar, Teia Sponte a cerut restituirea mai multor terenuri, din intravilanul sectorului 1, în suprafață totală de 57 de hectare. Terenurile intravilane erau în proprietatea Administrației Domeniilor Statului (ADS), în subordinea Ministerului Agriculturii.

Cererea lui Teia Sponte a beneficiat de un statut special, în ministerul lui Ilie Sârbu, astfel că, în aprilie 2004, Ministerul Agriculturii emite pe numele societății *Agro Industrială Mogoșoaia* un certificat de atestare a dreptului de proprietate pentru trei suprafețe de teren, care toate însumează 10 hectare. Suprafețele cu pricina, care se află în zona de nord, locul cel mai râvnit al Bucureștiului, pentru dezvoltarea

Adevărata lovitură, demnă de un maestru în jonglerii cu terenuri, Sponte a marcat-o în 16 noiembrie 2004. În acel moment mai erau exact două săptămâni până la alegerile generale, alegeri în urma cărora PSD și Adrian Năstase au pierdut puterea. Ministerul Agriculturii (reprezentat de Petre Daea, care l-a înlocuit pe Ilie Sârbu, începând din 14 iulie 2004), improprietărește firma controlată de Teia Sponte cu... 47 de hectare de pământ, după același mecanism, ca și acela descris mai sus. Terenul primit a fost mult sub-evaluat – la mai puțin de un euro metrul pătrat, față de 100, până la 200 de euro, cât valora pe piața liberă. Teia Sponte nu-și reproșează nimic, considerând afacerile respective doar o demonstrație a abilităților lui de „comerciant”. În plus, se consideră îndreptățit să tragă foloase de pe urma terenurilor din Mogoșoaia, pentru că, zice el, „a muncit o viață la IAS Mogoșoaia”. La începutul lui 2005, Teia Sponte promitea că terenul respectiv va deveni un mare, frumos și necesar hipodrom pentru bucureșteni. Acum, la mijlocul lui 2008, terenul este o frumoasă zonă rezidențială, în plină dezvoltare, unde metrul pătrat este echivalentul lui în aur!

**Valiza cu
1,7 milioane**

**Regim special
la DNA**

**Diplomatul
arestat**

**Gigi te bagă,
Gigi te scoate
— da' plătești!**

**Becali, învinuit în
ancheta „Valiza”, a
fost chemat la
audieri, invitație pe
care acesta a
onorat-o, și asta
după o lungă serie de
declarații malițioase
la adresa magis-
traților. După ultime-
le audieri, consumate
în iunie, Becali a afir-
mat că audierea la
Parchet a fost
„plăcută, ca o
discuție între amici”.
„Am discutat priete-
nește cu procurorul
despre fenomenul
fotbalistic și despre
ce înseamnă corupția
din fotbal. Nu am dat
nici o declarație și nu
am semnat nimic.**

**Procurorii sunt
oameni buni și le-am
și zis că îmi pare rău
că i-am jignit”, a
spus finanțatorul
Clubului de fotbal
Steaua. Dincolo de
toate vorbele bune,
Becali a mai adăugat:
„Le-am spus să nu
mă mai cheme că nu
mă mai duc!”**

În noaptea de 7 spre 8 mai 2008, la finele campionatului trecut, când *Steaua* a sperat până în ultima clipă că va lua campionatul, Teia Sponte a fost reținut de Departamentul Național Anticorupție, din incinta restaurantului de lux *Aroma*, amplasat strategic la periferia Clujului, unde urmăreau partida *U Cluj*–*CFR Cluj*. Nu a fost o arestare în adevăratul sens al cuvântului, dar vreme de aproape cinci ore băieții lui Becali, printre care și Sponte, cu tot cu valiza lor cu 1,7 milioane de euro, pe care chiar Teia Sponte o ținea în mână, au stat popriți pe scaunele DNA din Cluj.

Oficial DNA Cluj a confirmat faptul că a reținut, în noaptea de miercuri spre joi, după meciul *U Cluj* – *CFR Cluj*, cinci persoane din anturajul lui Gigi Becali care aveau asupra lor 1,7 milioane euro. Explicit, DNA a precizat că procurorii anticorupție nu au reținut oficial, cu emitere de mandat de reținere, nici o persoană. Procurorii DNA au anunțat a doua zi dimineață, pe 9 mai, că au demarat o anchetă penală la Secția de combatere a corupției – structura centrală, în cadrul căreia a fost începută urmărirea penală față de mai multe persoane, respectiv patru, pentru infracțiuni de corupție. Lista este deschisă de Gigi Becali, acuzat de dare de mită, continuă cu partenerul său, Anton Dobos, acuzat de complicitate la luare de mită, la care se adaugă Teia Sponte și Traian Bendorfean, cunosțință a lui Dobos, cercetați pentru complicitate la luare de mită. Senzațional în scandalul „Valiza” este faptul că ancheta procurorilor a fost demarată după un autodenunț făcut la DNA Cluj, în seara meciului, exact la ora la care arbitru fluiera începutul partidei, de o persoană din cadrul Clubului *Universitatea Cluj*. Iar procurorii au așteptat finalul meciului pentru a interveni.

Infraacțiunea de dare de mită, respectiv complicitate la dare de mită nu s-a consumat efectiv, banii nefiind nici dați, nici primiți, totul rămânând în faza de negociere și promisiune, fapt confirmat și de procurorii DNA. Promisiunea s-ar fi materializat în momentul în care *U Cluj* ar fi câștigat!

Împrecinații au beneficiat de un regim special din partea magistraților. Cele cinci persoane „invitate” la audieri, chiar în noaptea ultimului meci din campionatul trecut, au beneficiat de un tratament cu totul special din partea procurorilor. Respectivile persoane, printre care și Teia Sponte, au fost lăsate să intre cu o mașină neagră, tip jeep, în curtea DNA – Serviciul Teritorial Cluj, deși exista un

indicator care interzicea accesul persoanelor străine în curtea Parchetului. Mai mult, în puterea nopții de 8 spre 9 mai, pe la ora 2,30, cu scopul clar de a scăpa de armata de ziaști, Teia Sponte și cei care îl însoțeau au fost preluați cu mașinile personale, chiar din curtea Parchetului. Teia Sponte a fost efectiv ajutat, chiar de procurori, să scape de presă.

Dacă băieții lui Becali au fost lăsați să plece, servieta cu bani a rămas arestată, și așa a rămas, până azi. Vorbim despre servieta cu cele 1,7 milioane de euro, despre care procurorii susțin că erau destinați premierii jucătorilor *Universității Cluj*, în cazul în care nu pierdeau în fața grupării pregătite de Ioan Andone. Ulterior, Gigi Becali a încercat să tempereze lucrurile, și a spus, recunoscând astfel că cele 1,7 milioane de euro existau efectiv în valiza de la Cluj, că apropiații săi aveau cu ei mai mult de un milion de euro, care, chi-

purile, ar fi fost destinați achiziționării unui teren. „Nu au voie oamenii mei să cumpere terenuri în Cluj? Au furat cumva banii de a intervenit DNA? Nu aveau la ei un milion de euro, aveau mai mult. DNA să se bage numai când fură cineva, nu acum. Ce îi interesează pe ei ce fac eu sau oamenii mei cu banii? Poate am vrut să cumpăr bomboane! Nu mai pot de frica lor!”, a spus Becali într-o declarație preluată de toate canalele media. Becali a mai afirmat că oamenii săi știau că vor fi urmăriți și știau ce aveau de făcut în acest caz: „Când a plecat cu banii, Teia Sponte știa ce trebuie să

facă. S-a prevăzut totul pentru că eu sunt deștept, chiar prea deștept. Chiar dacă am vrut să se facă ceva, fapta nu s-a petrecut”, face Becali în sân procurorilor.

Teia Sponte, în calitatea sa de om de încredere al lui Becali a încercat, prin toate mijloacele legale de care dispunea, recuperarea valizei cu bani. Astfel, asistat de avocatul său, a cerut Tribunalului București anularea sechestrului pus de DNA, pe suma de 1,7 milioane de euro. Aici se cuvine menționat că imediat după ce banii respectivi au fost ridicați de DNA Cluj, au fost depuși la Banca Națională, sucursala locală. Numai că aceștia au ținut banii, în grijă, doar câteva zile, după care au afirmat că nu au, legal, posibilitatea de a depozita banii ridicați de DNA, și au returnat banii procurorilor. Aceștia au fost nevoiți să depună banii într-o bancă comercială, pe „numele” DNA-ului Cluj.

La o ultimă înfățișare pe marginea disputei privind valiza sechestrată, consumată în 22 iulie, instanța a respins cererea avocaților lui Becali de a restitui banii. „Fac parte efectivă din probele DNA, deci până la soluționarea cauzei, banii rămân în custodia Parchetului!”, susțin procurorii, iar decizia este fără cale de atac!

Două situații distincte, aparent fără nici o legătură una cu alta, povestesc despre viața pe care o duce Teia Sponte în preajma lui Becali, sau sub aripa lui – în funcție de situație. După ce Gigi Hagi a plecat de la *Steaua*, în urma unui mare și spumos scandal între nași și fin(antator), Becali a calmat brusc apele afirmând că Teia Sponte este cel care a propus și care a insistat ca Hagi să antreneze *Steaua*. Teia a preluat instantaneu toată nemulțumirea suporterilor, iar Becali a scăpat, iar, cu fața spălată.

În cazul „Valiza”, situația s-a repetat, dar în sens invers. Becali a pus pe masa Federației Române de Fotbal și ulterior la DNA un pre-contract, semnat cu vreo 20 de zile înaintea declanșării scandalului, din care rezultă că intenționa să cumpere un teren în Cluj, suma fiind exact cea aflată în valiza lui Teia Sponte. Ba mai mult, chiar Victor Pițurcă a confirmat la FRF că a semnat ca martor respectivul pre-contract! Practic va fi o chestiune de timp până în momentul în care Sponte va fi scos de sub urmărire, proba lui Becali anulând demersurile DNA. Ca plată, Sponte trebuie să recupereze banii, și să plătească din propriul buzunar avocații! Despre dobânda la banii blocați nu s-a pus încă problema.

text, **Silvana Pătrășcanu**

foto, **Mediafax** și **Rompres**

Consumați cu moderație.

Biroul Român de Audit al Tirajelor
a eliberat Certificatul de Audit pentru revista Flacăra
în conformitate cu Standardele Internaționale de Audit
Publicațiile ce beneficiază de rezultate de audiență, conform
Studiului Național de Audiență, măsurate în perioada
ianuarie 2004 - ianuarie 2006

DIRECTOR: Mihail Gălbănu
mihail.galbănu@revistaflacara.ro, redactia@revistaflacara.ro
REDACTOR-ŞEF - Liliana Petruș - liliana.petrus@revistaflacara.ro,
EDITOR - Alice Gherman - alice.gherman@revistaflacara.ro,
SPORT - Pompiliu-Laurențiu Dumitrescu

COLEGIUL REDACȚIONAL

Cătălin Apostol, Mihai Belu, Dumitru (Pusi) Dinulescu, Horia Gârbea, Valentin-Laurențiu
Gheorghiu, Claudia Golea Sumiya, Călin Hentea, Petre Iamandi, Violeta Ion, Victor Ionescu,
Marina Iosou, Nicolae Macovei, Mugurel Mărgărit, Dan Medeșanu, Horia Pătrașcu, Mircea
Pricăjan, Petre Rău, Alina Savin, Vasile Savin, Adrian Stanciu, Jean-Lorin Șerian, Raluca Șeiciu,
Bazil Ștefan, Andreea Tudor, Tudor Călin Zorăranu

SENIOR EDITOR FOTO - Octavian Tîbăr - octavian.tibar@revistaflacara.ro
TEHNOREDACTOR - Laura Tîbăr - dtp@publicatiileflacara.ro

CORRESPONDENȚI ÎN STRĂINĂȚE: Vasile Comănescu (Roma), Adina Dobija (SUA),
Eugen Frunză (Canada), Iora Haranaciu (Portugalia), Anda Moculescu (Noua Zeelandă),
Anca Motăianu (Londra), Iuliza Palanciu (Paris), Laurențiu Stelea (Olanda), Cornel Toma
(Roma), Bogdan Răzvan Ursu (Vietnam), Gelu Vlașin (Madrid), Iest Louw (Senegal), Hoon
Joe-Ryu (Coreea de Sud), Pham Viet Dao (Vietnam)
ÎN TERITORIU - Marius Condra (Sulna),
Iulia Pană (Constanța)

**PUBLICAȚIILE
FLACĂRA**

Societate comercială înmatriculată la
Oficiul Registrului Comerțului București
sub nr. J 40/5886/1991 din 04.07.1991
Cod Unic de Înregistrare 1582276

S.C. PUBLICAȚIILE FLACĂRA S.A. este membru al
Biroului Român de Audit al Tirajelor - BRAT

PREȘEDINTE - DIRECTOR GENERAL: George Arion
george.arion@publicatiileflacara.ro

VICEPREȘEDINTE: Alexandru Păsărin
alexandru.pasarin@publicatiileflacara.ro

DIRECTOR GENERAL ADJUNCT: Alexandru Arion
alexandru.arion@publicatiileflacara.ro

DIRECTOR COMERCIAL: Gabriel Bumb
gabriel.bumb@publicatiileflacara.ro

DIRECTOR RESURSE UMANE: Manuela Ruxandra Arion -
manuela.arion@publicatiileflacara.ro

DIRECTOR VÂNZĂRI PUBLICITATE:

Emil Dumitru - emil.dumitru@publicatiileflacara.ro,

DIRECTOR MARKETING-COMUNICARE:

Corina Anghel - corina.anghel@publicatiileflacara.ro,

ŞEF DEPARTAMENT PRODUCȚIE - Petruț Stoian
petrut.stoian@revistaflacara.ro

SECRETARIAT: Anca Velu - Tel: 317.91.42; 317.91.44

Fax: 317.91.43 E-mail: office@publicatiileflacara.ro

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, O.P. 33, C.P. 12
Cont IBAN RON: RO64BRMA0720072654400000, Banca Românească Băneasa
Cont IBAN USD: RO14BRMA0720072654430000, Banca Românească Băneasa
Cont IBAN EUR: RO02BRMA0720072654495400, Banca Românească Băneasa

Fundația „Premiile Flacăra - România”

Președinte: George Arion

Director al publicațiilor de divertisment: ALEXANDRU PĂSĂRIN

REBUS®

Publicație auditată BRAT
Redactor-șef: MIHAI ZGUBEA

REBUSACHE®

Redactor-șef: DANIEL POPA
Redactor artistic: Aurel Ștefan Alexandrescu
Tehnoredactare computerizată:

Angela Ciocăzanu

Culegere computerizată: Ioana Ioneșcu
Corectură: Pompiliu L. Dumitrescu

Publicitate și marketing:

publicitate@publicatiileflacara.ro
Telefon, fax: 317.91.38, 317.91.42

Şef Departament Distribuție: Nicoleta Predescu
Distribuție: (317.91.37, 317.91.44): Laurențiu Marian Celcan,
Constantin Epure, Ion Mihail, Robert Păndelea
Administrativ: Constantin Balica, Iulian Stanciu
Cititorii din țară și din străinătate se pot abona
prin S.C. „Publicațiile Flacăra” S.A.,

Cititorii se pot abona și prin S.C. MT PRESS IMPEX S.R.L., București
Tel./Fax: 021/255.48.15; 021/255.48.16; 021/255.48.17

**Flacăra, Almanah Flacăra, Flacăra Bis, Flacăra Focus, Rebus,
Almanah Rebus, Rebusache, Rebus Bis
sunt mărci înregistrate ale SC Publicațiile Flacăra SA**

Potrivit art. 206 CP, responsabilitatea juridică pentru conținutul articolului
apartine autorului. De asemenea, în cazul unor agenții de presă și
personalități citate, responsabilitatea juridică le aparține.

ISSN: 1220-773x

Tipar: Megapress SA, tel./fax: 021/461.08.08/09

POLITIC

Se poate
opune
Oprescu
lui
Băsescu?

FOTBAL

Mircea
Rădulescu:
„Nu suntem
suficient de
copți pentru
un turneu
final”

SĂNĂTATE

Apă vie contra cancer

VIP

Senzuala
Anna Lesko

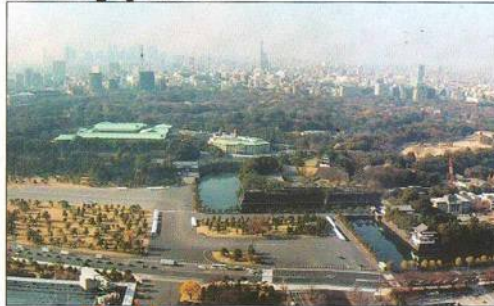
GLOBE-TROTTER

Washington Mall

INEDIT

Un terminator nipon oribil
în stil japonez

FOTOREPORTAJ

Arta stradală

CĂLĂTORII

Creta: Întoarcerea
Minotaurului

CĂLĂTORII

Ghaza + Sinai = Trouble!	30
Tânărul Jensen îmbătrânește cu demnitate	38

UNDE IEȘIM

Taj, o legendă culinară indiană	44
---------------------------------	----

TEATRU/FILM/SHOW

George Ivașcu, spre un an de Metropolis	46
---	----

MEDIA

Marie Jeanne Ion: „Rebelii în politică sunt cei care au ceva de spus“	48
---	----

REPORTAJ

Pe urmele Șoimului maltez	52
---------------------------	----

TURISM

Seduție latină în Tenerife	58
----------------------------	----

STIL DE VIAȚĂ

Boem	66
------	----

AUTO

Noul Porsche 911 – ce-i la interior contează	72
--	----

BRAND TO BRAND

Summer party	76
--------------	----

SPORT

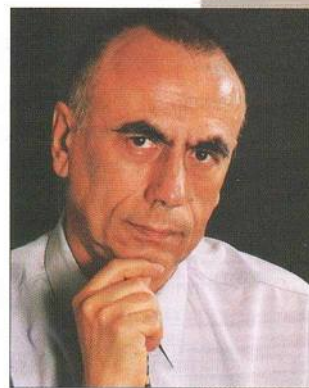
Românii au resuscitat balaurul cu șapte capete	78
--	----

foto Mediafax

Altceva

Furia apelor ne-a lovit din nou pământurile.

DIFERENȚĂ

Din nou am văzut imagini cu oameni năpăstuiți, care nu mai au nici un acoperiș deasupra capului. În numai câteva ceasuri au rămas fără agoniseala de zeci de ani. Iarăși i-am plâns pe bărbații, femeile, copiii care priveau cu jale la dezastrul din jurul lor. Fără să poată face nimic. Cine să-i ajute? Ce vor primi de la guvern, de la asociațiile de binefacere, sau din partea locuitorilor din alte ținuturi care n-au cunoscut urgia înseamnă prea puțin pentru ei. Deznădăjduiți, își spun că au venit pe lume degeaba. Trebuie să ia totul de la început, așa cum li s-a întâmplat de atâtea ori în istorie.

Prin alte părți, binecuvântate de civilizație, când natura se răzvrătește, asistăm la aceleași scene de coșmar. Dar cei asupra cărora se abat nenorocirile au o altă șansă. Ajutoarele vin la timp și nimeni nu le prăduiește. Casele, bunurile, culturile le sunt asigurate. Nu trece mult timp și trăiesc la fel de confortabil ca și mai înainte. Rănile, chiar dacă nu se uită, se vindecă mai ușor. Pentru ei, viața nu e o „Vale a plângerii“.

George Arion

În numărul viitor:

- UN PERSONAJ DIN DA VINCI CODE ...vine la București! Este lucrarea Domnului. Dar și mâna omului...
- O anchetă despre una dintre femeile fatale ale tranziției. Dar nu, nu spunem (încă) despre cine este vorba. Să zicem că e, așa, un fel de Mata Hari de România. Sau Mona Lisa?
- Tainele acupuncturii: la rubrica de SĂNĂTATE, de data aceasta, altceva decât VINDECĂTORI CU HAR. Dovadă că pot fi, foarte bine, și MEDICI... CU HAR.
- La capitolul surprize: – un reportaj etno pe un munte românesc. Dar și... Festivalul de Jazz de la San-Sebastian.
- Vedete și un INSIDER completează MENIUL NUMĂRULUI.

Dezastru cu repetiție

Inundațiile au lovit din nou România, de data aceasta în zona Moldovei. În imagine, comuna Rădăuți-Prut, în care peste 300 de case au fost inundate sau distruse în totalitate. Nimeni nu mai știe a câta oară se întâmplă asta. Se zice că, acum, autoritățile s-ar fi mișcat ceva mai bine, deși se așteptau patru bărci pentru a salva 200 de oameni, pentru

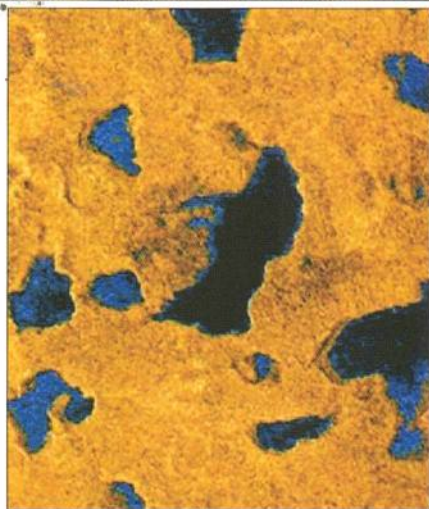
că au cerut de la Giurgiu (!!) fuseseră „la un program”. Probabil folcloric. Oricum, problema nu e cum se mișcă DUPĂ prăpăd, ci între două calamități. Răspuns: deloc.

Panta rei

Cel puțin unul dintre lacurile aflate pe suprafața Titanului, cel mai mare satelit natural al planetei Saturn, se află în stare lichidă, a anunțat. Agenția spațială americană (NASA). Specialiștii acesteia, care au analizat imaginile transmise de sonda spațială *Cassini*, au precizat că fotografiile în infraroșu arată că lacul respectiv conține hidrocarburi lichide, mai exact gaz etan lichefiat.

Nu e chiar un mediu propice vieții, dar e prima dovadă clară a existenței lichidelor pe alte corpuri cerești decât Pământul.

Și totuși, încălzirea

Două imense blocuri de gheață s-au desprins din cea mai importantă platformă arctică, Ward Hunt, care se învecinează cu insula Ellesmere din nordul extrem canadian. Fenomenul este cel mai important din ultimii trei ani, după cum susțin canadienii. S-au format astfel o insulă de gheață plutitoare de 4-5 kilometri pătrați și alta de trei ori mai mare. Evenimentul survine altora similare. Banchiza s-a redus deja cu aproape jumătate din suprafață și se așteaptă ca în curând Polul Nord să se afle pe apă pentru prima dată în istorie!

Cât o mie de cuvinte

Femei musulmane supraviețuitoare ale masacrului de la Srebrenița (spre deosebire de cei ale căror portrete îmbracă pereții), ordonat de poetul (sic!) Radovan Karadzic, urmăresc la televizor prima apariție a acestuia în fața tribunalului pentru crime de război de la Haga, după ne-mai-așteptata sa arestare și extrădare. Nimic nu poate vorbi mai expresiv despre ceea ce are pe conștiință Karadzic decât această imagine surprinsă în Tuzla,

Bosnia. Restul, firește, e politică.

No no smoking

Ulrich Neu, proprietarul restaurantului *Pfauen* din Tübingen, Germania, ar putea intra în istorie. El a dat statul în judecată, susținând că intenția acestuia de a interzice fumatul și în localurile mici (o singură cameră, mai mică de 75 de metri pătrați) l-ar scoate din afaceri. Or, magistrații Curții Constituționale Federale i-au dat dreptate – lui și celorlalți care au atacat actul normativ. Cu condiția ca minorii să

nu aibă acces. Legislația anti-fumat a devenit extrem de dură în majoritatea statelor occidentale.

Zasada

Criza internațională financiar-imobiliară lovește fără să aleagă. Mai nou, investitorii britanici vând în pierdere proprietățile cumpărate pe litoralul bulgar al Mării Negre. Proprietățile scoase la vânzare au fost cumpărate în urmă cu doi-trei ani la 1.100 euro/mp, în zona Sunny Beach, aflată în construcție, dar nu se mai poate obține pe ele mai mult de 850-900 de euro/mp. Doar faptul că lira este mai slab cotată față de euro decât în momentul achizițiilor face ca pierderile investitorilor să nu fie și mai mari. Prin alte părți, criza a creat fenomene și mai spectaculoase, mergând până la oferte de tip „Cumperi o casă, primești două”!

net
consulting

Microsoft®
GOLD CERTIFIED
Partner

Licensing Solutions
Advanced Infrastructure Solutions
Networking Infrastructure Solutions
Information Worker Solutions

Microsoft®
Large Account
Reseller

Contracte licențiere pentru companii mici și medii:

- Microsoft Open License
- Microsoft Open Value Subscription

Contracte licențiere pentru companii mari:

- Microsoft Enterprise Agreement
- Microsoft Select Agreement
- Microsoft Enterprise Agreement Subscription

Servicii profesionale:

- Microsoft Active Directory (Windows Server)
- Securitate (ISA, Forefront)
- Colaborare și Portal (Exchange Server, Office SharePoint Server)
- Comunicații unificate (Exchange Server, Office Communication Server)
- Managementul stațiilor și serverelor (System Center)
- Software Asset Management

Str. Știrbei Vodă, nr. 150, sector 1, București
Tel.: 021 206 45 00; Fax: 021 312 41 99;
BU-MSSales@netconsulting.ro; www.netconsulting.ro

net
consulting

Brand contra brand:

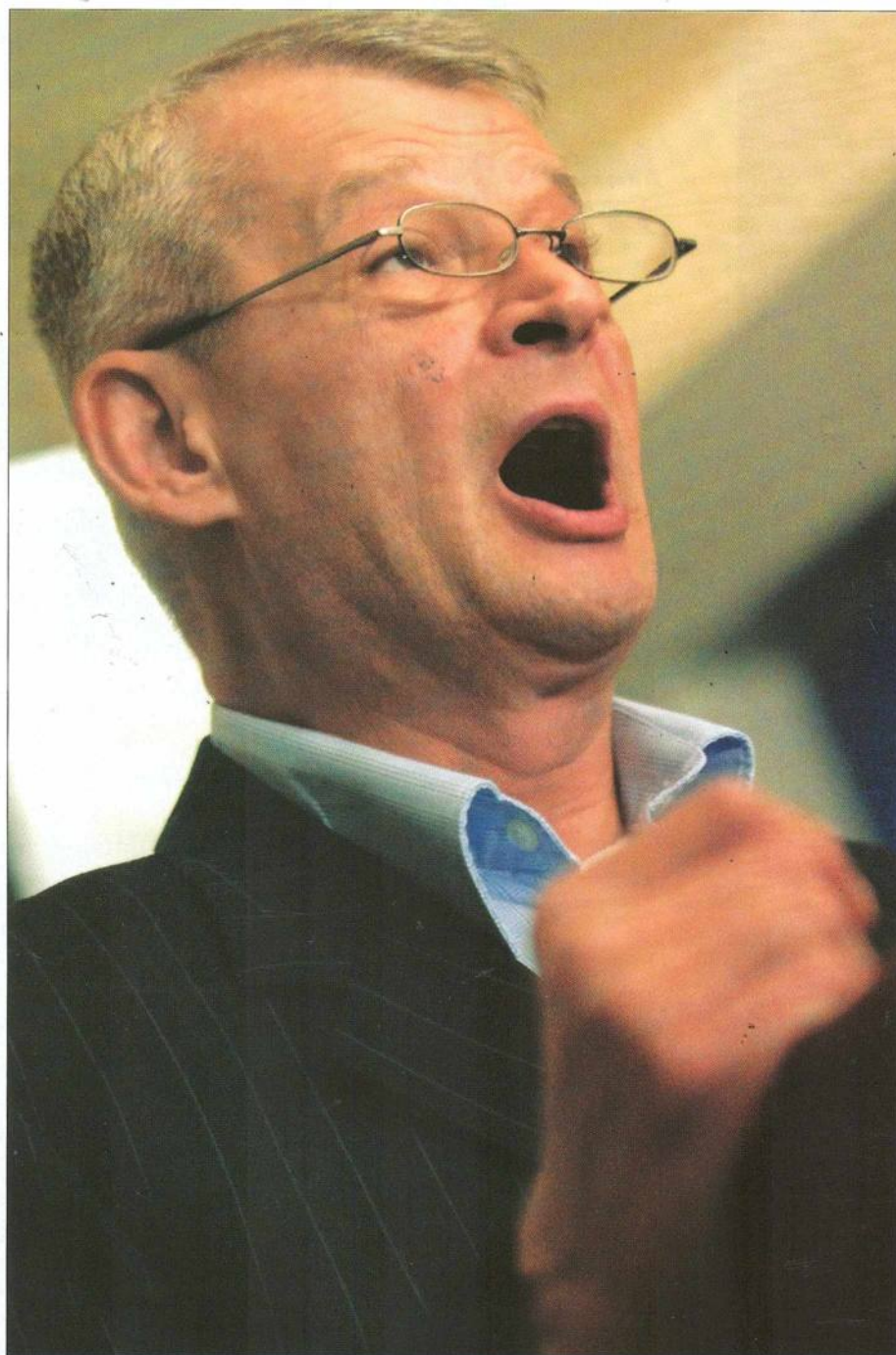
Se poate opune Oprescu lui Băsescu?

Are șanse Sorin Oprescu să fie viitorul președinte al României? Să fie singurul care îl poate „bate” pe Băsescu? Sau nu va reuși să obțină nominalizarea ca „iepure” care să alege împreună cu Traian Băsescu în cursa prezidențială, acolo unde se „vrea” musai și Adrian Năstase? O analiză politică, nu lipsită de umor, dar și de realism. De aici încolo, toate aceste variante sunt/par posibile. Deși ar putea părea prematur (unii colegi din redacție consideră, încă, prea timpuriu, un preview al bătăliei Oprescu-Băsescu), mi se pare evident că ea, deja, a început.

**Sorin Oprescu
a ajuns
doctorul
de familie
al Capitalei**

Acum un an, ba nu, acum cinci luni, nimeni nu i-ar fi dat nici o șansă la Primăria Capitalei. Sorin Oprescu era, până acum chiar patru luni, încă membru în PSD. Călca, destul de conștiincios, în front. A devenit, după nenominalizarea sa, insurgent. A aruncat totul în aer și a plecat. Curaj politic. Unde l-am mai întâlnit, oare... Nu cumva la Traian Băsescu? Așa că, oricât am tăgădui, modelul lui Oprescu nu trebuie căutat la PSD, ci în cealaltă tabără. Totul ori nimic! Oprescu a riscat, a jucat la chintă royală. Sau la cacealma. Și a câștigat.

De ce se poate considera că Băsescu se confruntă, deja, cu Oprescu? Confruntarea a început din momentul în care unul dintre „favoriții” lui Traian Băsescu, Vasile Blaga, a fost înscris în cursa pentru șefia Capitalei. Se știe, apoi, cum a pierdut: având un proiect mai întâi consistent și apoi coerent, Blaga a fost întrecut de Sorin Oprescu. De ce? Care sunt calitățile reale ale lui Oprescu? Și, în al doilea rând, care e modelul său politic? Să începem, mai la îndemână, cu al doilea răspuns.

Modelul Băsescu a germinat în tabăra cealaltă

Modelul lui Sorin Oprescu nu se regăsește în tabăra în care a crescut. Nu este, carevasăzică, la PSD. Nu este „domnul Ion Iliescu”. Nici domnul „Adrian Năstase”. Nici măcar „primarul care este”, magazinistul & almanahistul Vanghelie. Nu este nici Petre Roman cel de la APACA noastră cea de toate zilele.

Modelul lui Sorin Oprescu este chiar Traian Băsescu. Replicat, mai bine sau mai rău. Este modelul Băsescu pentru că amândoi au dovedit, cum începusem să spun anterior, că pot fi *impetuoși*.

Și de ce s-au orientat aspirațiile din tabără ex-pesede tocmai către Băsescu? Pentru că el a câștigat, pentru că e mână forte, pentru că modelul său domină net, autoritar, acum, lumea politică românească.

Și, poate, pentru că s-a considerat că e singurul mod în care poate fi învins Băsescu este să îl învingi cu propriile lui arme, să îi opui, în oglindă, o clonă a modelului politic pe care el însuși l-a creat.

Și, iată, funcționează. Prima bătălie, prima victorie. În balul primarilor, strategia a ținut.

Acum, să privim care sunt calitățile și „înezestrările” generice ale lui Sorin Oprescu.

Popular. Este prima și cea mai importantă. Are duh, spirit. Și mai are ceva, ce are și Traian Băsescu. Este spontan. Răspunde cu prezentă de spirit replicilor, situațiilor, înțepăturilor, hazului, bășcăliei. Știe cum să facă băi de mulțime, să intre și, mai ales, să iasă din ele, știe cum (și asta e meserie savantă, credeți-mă pe cuvânt!) să *dea mâna* cu oamenii.

Charismă. Da, Oprescu are charismă. Nu e un bărbat frumos, nici scilipir prin spirit. Cum l-am cunoscut direct, știu că e șugubăț, ține la poante, e inteligent, are simț de observație și se pricepe la oameni. Avea nevoie de o legendă, iar pe aceasta i-a fabricat-o, în doar două luni, de pe la jumătatea lui martie până la cea a lui mai, justiția și biroul electoral central, prin acel „reject” înverșunat, care l-a transformat în erou popular, un fel de

„Gică-contra” în luptă cu morile de vânt ale mafiei & birocrăției.

Băiat de viață. Totul emană, chiar mai

maturitate, să-și trăiască viața. Lucru care e chiar adevărat într-un fel. Are și acum ochi alunecoși după femei (nu s-ar putea spune că, vreodată, i-au dispăcut!), nu leapădă de la sine nici un pahar de vin bun – și știe să facă & întrețină atmosferă.

Doctor. Să fii doctor înseamnă un segment aparte de charismă. Că mai și scapi pacienți în ghearele morții, asta e, dar mai și salvezi. Și un pacient, unul singur, salvat, duce buhul în lume până peste poate.

De multe ori, se spune chiar „Doctorul ăsta m-a înviat!”. La impresia asta generală mai contribuie și halatul alb sau imaginea „halatelor albe”, care sunt percepute ca o armată a proniei divine. Doctorul are, până la urmă, pe cap, așezată de la jurământul lui Hypocrates (sau, poate, Hypocrites), o aureolă fără egal, echivalentă cu o rază a grației dumnezeiești, venite direct din cer.

Hâtru. Bășcălios. Umorel său e de categoria caragată. E colocvial, de bătut pe umeri, dar poate devia și până la sarcasm. Deși dă impresia unui bărbat „fără dinți”, e mucalit până la Dumnezeu și, deopotrivă, știe să muște din bărbați și din femei. Și din pacienți, dacă e nevoie.

Nesistematic. Nu trebuie să te aștepti de la Sorin Oprescu să ducă la capăt nu știu ce sarcină stufoasă care, să zicem, durează trei ani.

Deși, ca medic, poate fi meticolos, probabil că nu are răbdarea aia de Sisif care mută munții din loc. Face, însă, din prima, bună impresie. Știe să cucerească, iar asta, la bucureșteni, la locuitorii de pe malul Dâmboviței, se dovedește de mare efect.

Rămâne să vedem ce efect va avea medicamentul Oprescu administrat la scara națiunii. Că, ar putea spune o butadă pe care să o inventăm acum, Sorin Oprescu este, deocamdată, *doctorul de familie* al Capitalei.

mult decât el este, la Oprescu senzația că e genul de bărbat care a știut, întotdeauna, și la tinerețea primă, și acum, la

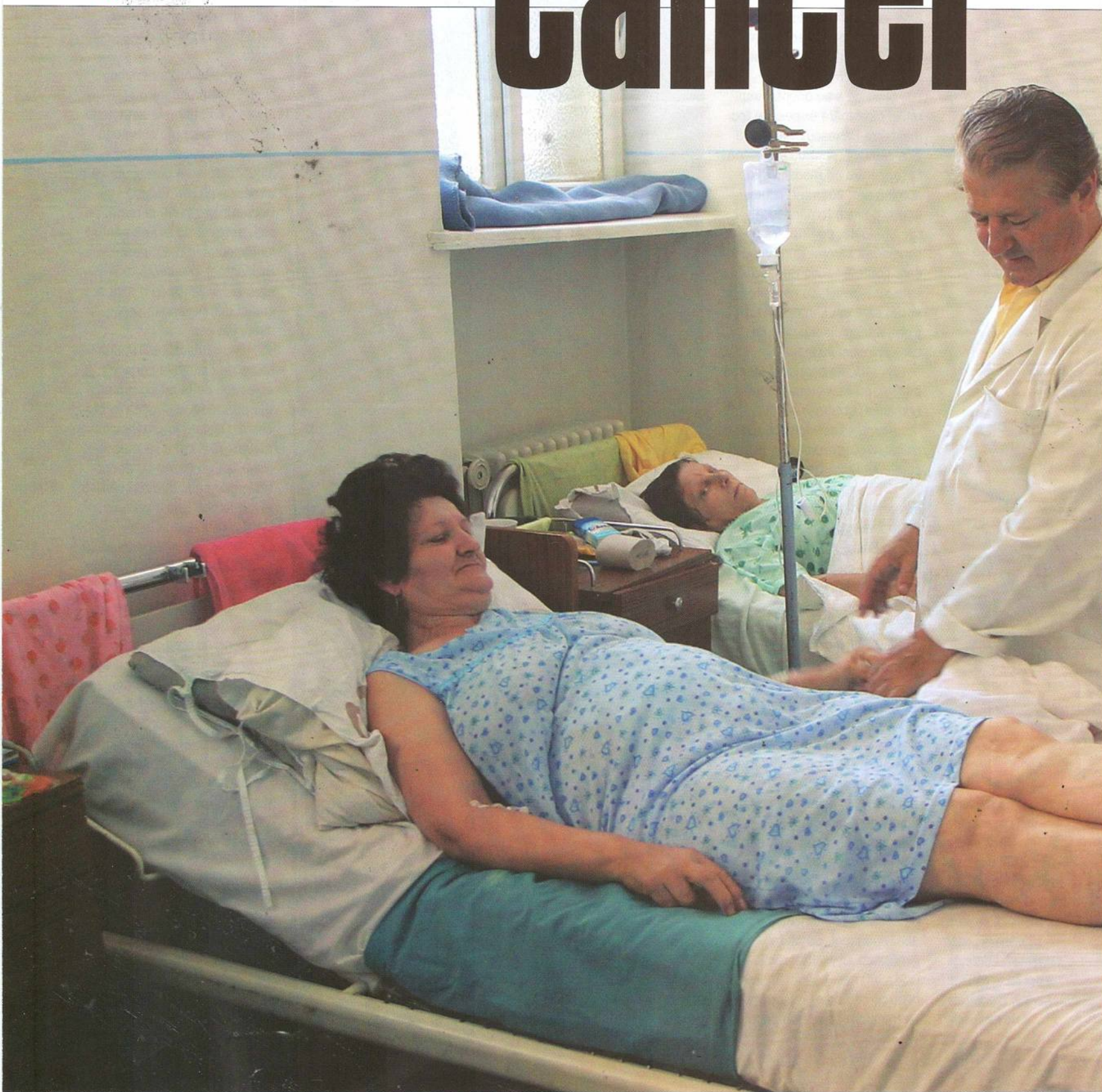
E, oricum, mai charismatic să fii medic decât marinăr. În plus, se arată mai dur și mai autoritar ca Băsescu, ce pare să mimeze „consecvența”. Diferența o pot face, până la urmă, și echipele de campanie

text **Mihail Gălățanu**

foto **Rompres**

Apă vie **contra** cancer

 sănătate

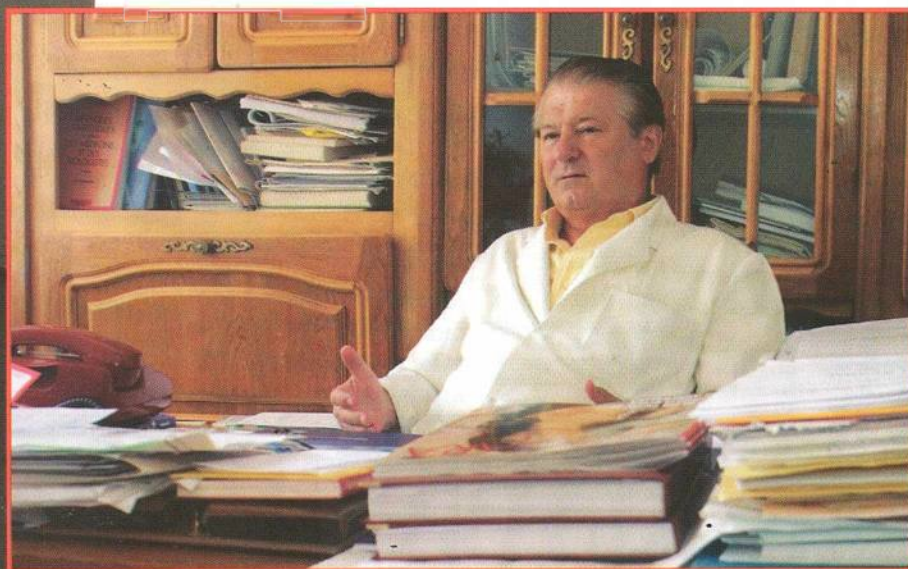
E prima oară în viața mea când stau de vorbă cu o fetiță care trebuia să fie moartă. De vreo câțiva ani, spun medicii. Și asta îmi dă o emoție tâmpită. Mă jenez s-o privesc, s-o întreb, s-o ascult. Culmea este că Elena mă ajută să trec de impas. Îmi zâmbeste, trist, uitându-se, prin mine, și mai trist, între două butonări de calculator. Cu aerul unui om foarte matur. Trecut, deja, prin încercările cele grele. Și fără să facă o tragedie antică din asta: „Da, mă simt bine, sunt în vacanță, iau medicamente, citesc, desenez, scriu versuri, mă duc la control...”

Doamne, fetița asta mai are și o anume seninătate! Ca și când totul ar fi doar un joc. Ca și când n-ar mai avea nimic de pierdut. În afară de un mic detaliu. Viața însăși. Care îi atârână de un fir de păr. Mai exact, de câteva bidoane cu apă sărăcită în deuteriu. Apă vie!

Efect de reducere a multiplicării celulare

Prof. dr. Trăilă Nicola, șeful Clinicii de chirurgie oncologică din cadrul Spitalului municipal Timișoara, tratează cancerul într-o manieră mai puțin obișnuită: cu apă vie. Este vorba despre deja celebra apă sărăcită în deuteriu, produsă la Râmnicu Vâlcea și care, după câte spun specialiștii, are proprietăți aproape miraculoase. Chiar dacă cercetarea acestui fenomen se află de-abia la început, deci explicații științifice nu prea avem, apa vie nu se cramponează de asta și își face liniștită treaba. Adică devine un fel de „sănătate pe pâine” acolo unde este întrebuințată. Nici prof. Nicola nu știe exact mecanismul prin care apa cu puține molecule de deuteriu ține cancerul în frâu. Dar asta nu înseamnă că nu o folosește, de vreme ce zeci de bolnavi încă sunt în viață, numai datorită ei: „Povestea asta a început de la o observație simplă, respectiv de la faptul că în Podișul tibetan, spre deosebire de alte locuri, oamenii trăiesc mai mult și nu se prea îmbolnăvesc de cancer. După cercetări, s-a ajuns la concluzia că motivul ar fi apa consumată, care provine din ghetari topiți. Deci e apă săracă în deuteriu, pentru că a fost o dată evaporată. Ei, bine, de aici au pornit experiențele de laborator, la Budapesta și la București, românii și maghiarii fiind pionierii acestui domeniu. S-a constatat, clar, că apa are rol protector în dezvoltarea unor cancere provocate la șoareci. Mai mult, le sporește forța fizică, instinctul de supraviețuire și potența, la vârste echivalente cu 80 de ani la om. Deci și așa-zisul efect *anti-aging* merită să fie luat în seamă. Noi am extrapolat aceste rezultate la oameni, ghidându-ne după lucrările științifice și după experiența maghiară. La Budapesta s-a lucrat cu apă vie pe diverse tipuri de afecțiuni canceroase, pe un lot de 40 de bolnavi, ceea ce, din punct de vedere statistic, este corect și relevant. Vecinii noștri au constatat, printre altele, că acest tratament este mai eficient la tineri și la cancerele cu viteză mare de dezvoltare. În clinica noastră, la Timișoara, am utilizat apa vie numai la cancere foarte avansate, cu metastaze multiple, care s-au întins în tot organismul,

**Fără apă vie,
ca pe un butoi
cu pulbere**

Deuteriul este un izotop natural și stabil al hidrogenului. Concentrația naturală în deuteriu a apei de pe scoarța pământului este situată între 144 și 150 ppm, adică la un milion de părți de hidrogen coexistă 144-150 de părți de deuteriu. Altfel spus, apa de la robinet are 144-150 ppm deuteriu. Cercetătorii de la Râmnicu Vâlcea iau această apă, o trec prin anumite filtre și o aduc la o concentrație de 25 ppm deuteriu, rezultând apa ușoară sau apa săracită în deuteriu.

Când sănătatea merge la export

Institutul Național de Cercetare-Dezvoltare pentru Tehnologii Criogenice, din Râmnicu Vâlcea, a fost singura unitate din România avizată de Ministerul Sănătății să producă apă vie, încă din anul 1986. Începând din acest an, tehnologia de producere a apei săracite în deuteriu a fost transferată la firma Mecro System. Aproape toată producția, însă, respectiv peste o sută de tone pe an, merge la export, în țări ca Ungaria, Japonia, S.U.A. În România, problema apei săracite în deuteriu nu s-a oficializat, deși cercetătorii noștri au obținut cinci medalii de aur și trei de argint, la saloanele de inventică pe această temă, și, mai mult, apa vie se folosește, cu succes, în spitale din București, Timișoara și Constanța, pentru tratarea diverselor afecțiuni, de la psoriazis până la tumori maligne.

distrugându-i capacitatea de apărare. Cura se face o perioadă îndelungată, cam doi litri de apă pe zi, cât are nevoie omul, și în paralel cu tratamentul obișnuit. Nu știm exact mecanismul de acțiune al apei săracite în deuteriu, dar credem că rezultatele bune se datoresc efectului de reducere a multiplicării celulare. Celulele canceroase se înmulțesc mult mai repede decât cele normale, așa că apa reduce, întârzie dezvoltarea tumorilor. Concret, la bolnavii noștri, cancerul n-a mai avansat, iar rata de supraviețuire s-a dublat. Mă așteptam ca un pacient să mai trăiască șase luni, de pildă, și el mai trăiește și după un an. Despre vindecare, însă, nu prea putem vorbi în stadii atât de avansate. Dacă apa vie s-ar afla pe piață, la consum, și ar fi băută preventiv, sau măcar în stadii incipiente, atunci da, am putea dovedi cancerul. Dacă el a cuprins tot organismul, însă, e mai greu, spre imposibil, și ne mulțumim cu niște luni de trăit, în plus. Sau chiar mai mult. Am un pacient operat de cancer de colon și e bine mersi, de vreo 15 ani. Mai am o fetiță, la Lugoj, cu un cancer osos foarte avansat. Ar fi trebuit să moară demult, dar văd că, după tratamentul cu apă vie, se simte bine, nu mai are nici o recidivă”.

Cancerul Elenei a fost foarte pervers, încă de la început. S-a arătat, așa, parcă în joacă, sub forma unui cucui. Mama fetei,

dna Simona, nici n-a știut dacă să-l ia ori ba în serios. Putea fi o urmă de lovitură, un lipom de grăsime, nu durea, nu dădea alte semne, în organism. Și, totuși, a apelat la un medic. Da, nu era în regulă, dar părea o operație ușoară și atâta tot. Numai că nu a fost să fie așa. Analizele tumorii, trimise și făcute în Franța, au dus la un diagnostic înfrigorant: *Sarcom Ewing*. Dna Simona nici nu știa ce înseamnă asta. Medicii i-au tradus, cu o oarecare blândețe: o tumoră malignă, un fel de cancer osos, destul de extins, destul de grav... „Era în 13 octombrie 2004”, își amintește mama Elenei. „Fetița mea avea puțin peste nouă ani și știu că, în clipa aceea, când am aflat, am și văzut-o fără viață. A început să se învântească tot spitalul cu mine, toată lumea. M-a adus cu picioarele pe pământ, oarecum, dna conf. Cucuruz, care mi-a spus că trebuie să intrăm repede pe citostatice, că altfel o pierdem. Și atunci a început bătălia pentru supraviețuire. Medicii, Elena și eu, contra cancerului. Care pe care. Tratamentul a durat peste un an. Ieșeam afară, să nu mă vadă, ca să pot să plâng. Apoi veneam iar lângă ea, râdeam, îi povesteam câte în lună și în stele. Nici acum nu știu dacă mă credeam, dar s-a comportat exemplar. Poate chiar prea matur pentru un copil. Ca și când n-ar fi vrut să supere pe nimeni, cu nimic. Făcea tot ce-i spuneau doctorii, lua orice medicament, mânca ce-i dădeam, nu poftea la nimic din ceea ce nu avea voie. După ce s-a încheiat tratamentul, am intrat în programul dlui prof. Nicola, pe cură de apă vie. Ne-o dădea gratis, în baza unui tabel. Din ea îi făceam supă, ceai și o bea ca atare, în loc de apă normală. După trei luni, când i-am refăcut analizele, au ieșit mult mai bune. Elena și-a revenit, și-a reluat școala, a recuperat, are și-acum premiul I, chiar dacă a pierdut un an. Se simte bine, s-a dezvoltat conform vârstei, acum are 13 ani, pare a fi un copil normal. De două ori pe an repetăm analizele și până acum, slavă Domnului, am mers tot spre bine, nici urmă de recidivă. Am mari emoții, însă, pentru că nu mai avem apă vie, de câteva luni. Programul profesorului s-a terminat, nu mai are de unde să ne dea, iar eu nu-mi permit să o cumpăr. M-ar costa 500 de mii de lei vechi pe zi, adică 15 milioane pe lună, mult mai mult decât salariul meu. Lucrez la o cantină de ajutor social și nu am alt sprijin, am divorțat. Elena nu are voie să se supere, iar fostul soț făcea mereu scandal, de la alcool, prietenii și altele. În aceste condiții, stau ca pe un butoi cu pulbere. Dacă pauza asta de apă vie aduce iar cancerul? Dacă e prea târziu până începe următorul program la Clinica de oncologie din Timișoara? Și, în fine, dacă n-ar fi fost așa?”

„La noi nu s-a pus serios problema apei săracite în deuteriu”

Chiar dacă experimentele prof. Trăilă Nicola au demonstrat eficiența apei vie în tratarea cancerelor, autoritățile sanitare din România nu par deloc impresionate: „La noi nu s-a pus serios problema apei săracite în deuteriu, la nivel național. Știu că se încearcă introducerea ei pe piață și omologarea pentru utilizarea umană, de câțiva ani. Specialiștii de la Institutul din Râmnicu Vâlcea, care mi-au dat apa gratuit pentru program, au făcut toate demersurile necesare, dar știți cum e la noi! Și mie mi se reproșează multe, că n-am bibliografie, de pildă. Păi, de unde să avem, dacă noi suntem inițiatorii acestui grand? Chiar trebuie să așteptăm până ne fac alții bibliografie? Și dacă, între timp, zeci, sute de oameni n-ar mai muri de cancer sau, măcar, ar trăi mai mult? Oricum, noi vrem să reluăm grandul, cât mai curând, că așa se face cercetare. Cât despre ce-or mai zice autoritățile, că de făcut slabă nădejde, om mai vedea!”

Text: **Liliana Petruș**

Foto: **Octavian Tibăr**

ZILE FIERBINȚI DE VARĂ 2008

Cipru

Vacanțe
de
prestigiu

**PRESTIGE
TOURS**

Prețuri de la
399 euro

PACHETUL INCLUDE:

- bilet de avion BUH-LCA-BUH (Cyprus Air)
- 7 nopți cazare cu tipul de masă ales în funcție de hotel
- transfer aeroport/ hotel/ aeroport
- asistență turistică agenția parteneră

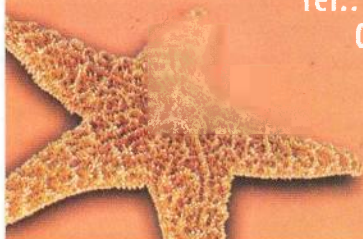

Love Cyprus

Sediu central: Str. George Enescu, nr. 31,
(lângă mag. EVA), sector 1, 010303 București
Tel.: (+4021) 319.77.94/95/96/97;
0747.01.01.50 / 0752.12.17.23
Fax: (+4201) 312.12.55
e-mail: info@prestigetours.ro

Agencia Ploiești: Winmarkt Shopping Center,
subsolul mic, 17-25 Republicii Blvd., Ploiești
Tel.: (+40244) 59.15.85, 0344.80.18.10,
0344.80.18.11; Fax: (+40244) 510.204;
Mobil: 0747.01.01.54
e-mail: victoria@prestigetours.ro

www.prestigetours.ro

Mircea Rădulescu, șeful antrenorilor români, știe de ce nu ne-am calificat:

„Nu suntem suficient de c

Directorul Școlii Federale de Antrenori, profesorul Mircea Rădulescu, crede că ratarea calificării la **Euro 2008** se datorează faptului că „tricolorii” nu au speculat erorile defensivei franceze, iar în meciul cu Olanda au fost copleșiți de miză. Organizarea competiției s-a derulat însă cu precizia unui ceas elvețian. Referitor la antrenorii români, „recomandarea” este clară: „Să fie mai modești și să nu se mai dea cocoși”. „Riciu”, cum este poreclit Mircea Rădulescu de către suporterii, crede că nu vom avea parte prea curând de antrenori români în campionatele puternice ale Europei. Dimpotrivă, pecetea apartenenței îi va ține departe.

▼ Domnule profesor, de ce nu am atacat la **Euro**, preferând în schimb să ne băgăm cu fundu-n poartă?

– La *Europene* nu numai atacul putea rezolva toate problemele. Nu îți permiți o performanță până ce echipa nu este bine așezată și în jocul defensiv. Siguranța apărării te ajută să ataci. Trebuie să dezechilibrezi defensiva adversă, trebuie să ai aceste mijloace. În afara țării nu am lăsat o impresie proastă. Eu zic că Pițurcă și-a „sedimentat” lucrurile. Cred că și el are reproșuri și consider că a pregătit jocul echipei naționale, dar jucătorii nu au reușit să exprime în teren ceea ce a vrut Piți.

– Unde s-a greșit decisiv, mai exact de ce

am ratat o calificare, în sferturi, care la un moment dat era aproape sigură?

– Trebuia să speculăm slăbiciunile defensivei franceze, iar în meciul cu Olanda fotbaliștii noștri au fost depășiți de miza și importanța calificării în sferturile de finală. Un exemplu negativ a fost meciul cu Franța, având în vedere cine era echipa adversă: vicecampiona lumii. Piți a pregătit bine partida din punct de vedere al blocării valorilor franceze dar, când am intrat în posesia mingii, imediat am cedat-o adversarilor. Echipa Franței putea fi surprinsă, dar jucătorii noștri nu au putut să încerce să atace. Au fost foarte multe pase greșite și nu selecționerul le-a spus să dea acele

pase. Rezultatul final a fost unul bun pentru palmares, chiar dacă nu a fost obținut într-o manieră spectaculoasă. Pițurcă a fost însă surprins neplăcut de faptul că jucătorii noștri au fost depășiți de evenimente în meciul cu Olanda. Se aflau în fața unei performanțe unice, a unui moment istoric, într-o grupă în care inițial nu aveam șanse să putem merge mai departe. Am fi vrut să ieșim în stradă, dar evoluția jucătorilor noștri nu s-a ridicat la nivelul posibilităților. Prin ceea ce au arătat în meciul cu Olanda, „tricolorii” au demonstrat că nu sunt suficient de copti pentru un turneu final major. Nu putem trece ușor peste acest lucru, și anume ce ar fi trebuit să facă internaționalii noștri în acel joc.

– După multă vreme am avut parte de o finală corectă și o câștigătoare meritorie. Chiar, de ce Spania?

– Finala a fost un succes, între două mari puteri și nu echipe de conjunctură. Germania și Spania se numărau printre favorite. Jocul din final a confirmat acest lucru și a rezultat o confruntare tehnico-tactică profundă, în special grație echipei Spaniei, care i-a delectat până și pe suporterii nemți. Am văzut jucători excepționali. Spania a surprins prin cea mai mică medie de înălțime, dar acești jucători au avut calități excepționale, nelipsind cele mentale. În nici un moment nu au arătat că au rețineri, îndoieli, inferioritate. Compartimentul median a fost cheia succesului. Chiar și înlocuitorii lor au fost greu de citit. Multă mișcare, părăsire a zonelor, pur și simplu apăreau în cu totul alte zone. Controlul mingii era foarte bun, cu pase rapide. Golul din finală a avut la origine un joc al mijlocului, după 13 pase consecutive. Nu doar Torres a fost incredibil, ci și Xavi care a dat pasa decisivă. Mijlocașii Spaniei au fost niste mici „spiriduși”. Au făcut și faza de apărare. S-au strâns în fața lui Puyol și Marchena, iar nemții nu au reușit să treacă prin zona aglomerată formată de aceștia. Fiecare acțiune a avut o improvizație, adversarul a avut de-a face cu altă situație în fiecare fază. Linia de mijloc spaniolă a derutat sisteme defensive, a improvizat tot timpul, și i-a pus în

Procesul
„etapelor”
de la **Euro**

pti pentru un turneu final"

dificultate pe fundații adversi. Nu uitați că 15 jucători din 23 din lotul Spaniei joacă în *Champions League*. Aceștia au în picioare competiții de nivelul cel mai înalt. Îți oferă încredere, siguranță, iar unii probabil au considerat *Campionatul European* chiar ușor.

– Ce v-a sărit în ochi... dincolo de stadion?

– Prima chestie care m-a impresionat a fost organizarea totală. Nu surprins, pentru că știu cu toții ce reprezintă în Europa țări ca Austria și Elveția. Am călătorit cu toate mijloacele de transport în comun și pot să vă spun, cu mâna pe suflet, că senzația era aceeași ca într-un taxi de lux: curățenie, comoditate și rapiditate. Nu știu cum au făcut ei, dar la toate meciurile exista o ordine totală, deși era vorba de sute de mii de suporteri. Nu îmbulzeală, nu înjurături, nu bastoane de jandarmi. Și asta în condițiile în care berea la pahar se distribuia chiar în vecinătatea arenelor. Nu se puneau însă problema de beție. Totul se făcea cu cap. Cine depășea măsura, ajungea să vadă meciurile la o terasă, braserie sau în spațiile special amenajate. Toată lumea știa ce are de făcut, iar totul funcționa asemenea unui ceas elvețian.

– Să fie Austria și Elveția un tărâm al făgăduinței de care v-ați îndrăgostit?

– Nu. Dacă trăiești în fotbal și mai faci și performanță este imposibil să nu călătorești. O anumită pasiune am pentru Paris. Un oraș cald, unde fiecare își poate satisface orice preferință. Se trăiește mult în stradă, atracții și obiective turistico-istorice la tot pasul. Pe francezi, pe parizieni în general i-am simțit că sunt calzi, primitivi, gata să îți ofere informația de care ai nevoie. Ce m-a impresionat în mod special la Paris este

atmosfera din metrou. Sincer, ai senzația că te afli într-o bibliotecă mobilă. Mai toți călătorii profită de cele 15-20 de minute petrecute în metrou și scot repede din geantă un ziar, o revistă sau o carte. A, mai sunt studenții. Mulți. Toți, sau aproape toți, au cursurile în față. Ce să mai comentez, atmosferă de elită.

ei cu o bere rece. Sunt multe după-amiezi în care stau acolo câteva ore pentru că aerul condiționat și plasmile completează un cadru perfect pentru a viziona un meci de fotbal dar și pentru a gusta delicatesele bucătăriei românești.

– Ce le lipsește antrenorilor autohtoni?

– Ar avea nevoie de mai multă personalitate, diplomatie în relațiile cu patronii și mai multă credibilitate. Le-aș recomanda în modul cel mai prietenesc cu putință să fie mai modești, să nu se mai dea cocoși, cum vedem la câte unii, și mai ales să nu mai fie critici la adresa colegilor de breaslă. Apoi, să fure meserie, să fie la curent cu cele mai noi metode de lucru.

– Au românii șanse să antreneze în Occident?

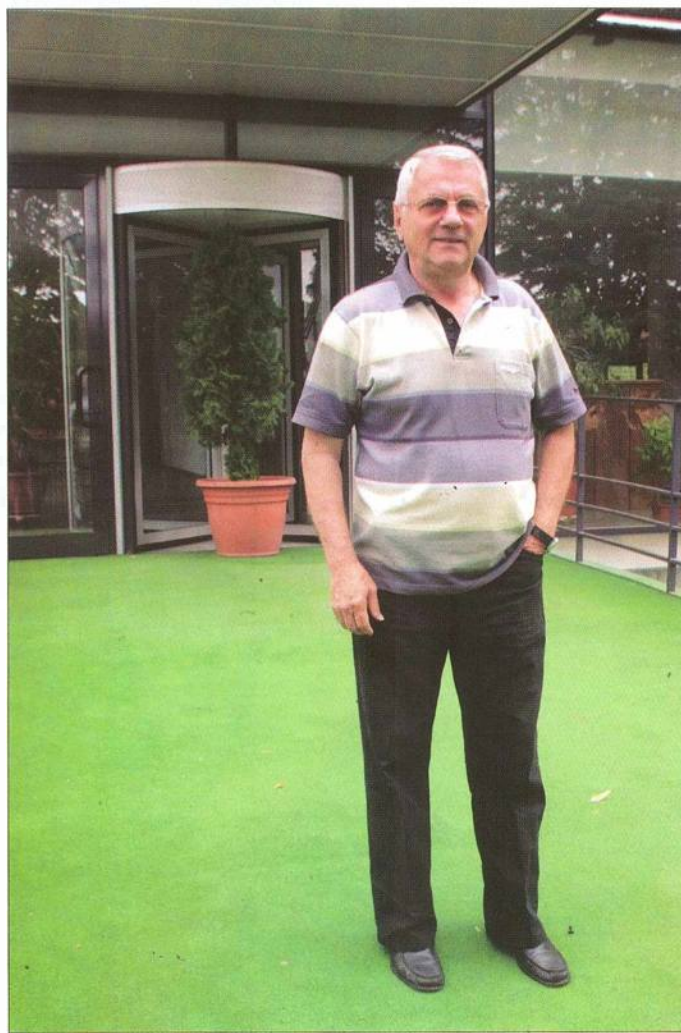
– Încă nu. Sunt mulți factori ostili pentru ca un tehnician român să facă pasul într-un campionat bun din afară. Este nevoie de cotă, ca țara din care provii să reprezinte ceva la nivel continental. Pentru că inevitabil porți această pecete a apartenenței. Vom putea spera la așa ceva când vom începe să scoatem capul și la turneele finale, și în cupele europene, nu după prestații de genul celei din meciul cu Olanda.

– Și-au lăsat antrenorii străini amprenta asupra fotbalului românesc?

– Cu unele mici excepții, Protasov și Zenga în perioada *Steaua*, Bergodi la *FC Național* și *CFR Cluj*, sau Dușan Uhrin la *FC Timișoara*, antrenorii străini de la noi nu au convins. În opinia mea, ca să convingă, trebuie să ia un campionat ori o Cupă, deci un trofeu, sau să aibă un ciclu de trei ani în care să urce o echipă în mod vizibil.

interviul realizat de **Nicolae Predeșel**

foto: **Octavian Tibăr**

– Dacă în Austria și Elveția v-ați întâlnit cu bucătăria germană, vreau să atingem și acest aspect gastronomic. Restaurantul preferat? Dar mâncarea?

– Mă simt cel mai bine la restaurantul băiatului meu. Se numește *Gerard* și este situat la Piața Chibrit din sectorul 1. O terasă românească tradițională unde îmi place să savurez cei mai buni mici din România: calzi, pufoși, mustoși și lângă

„15 jucători din 23 din lotul Spaniei joacă în *Champions League*“

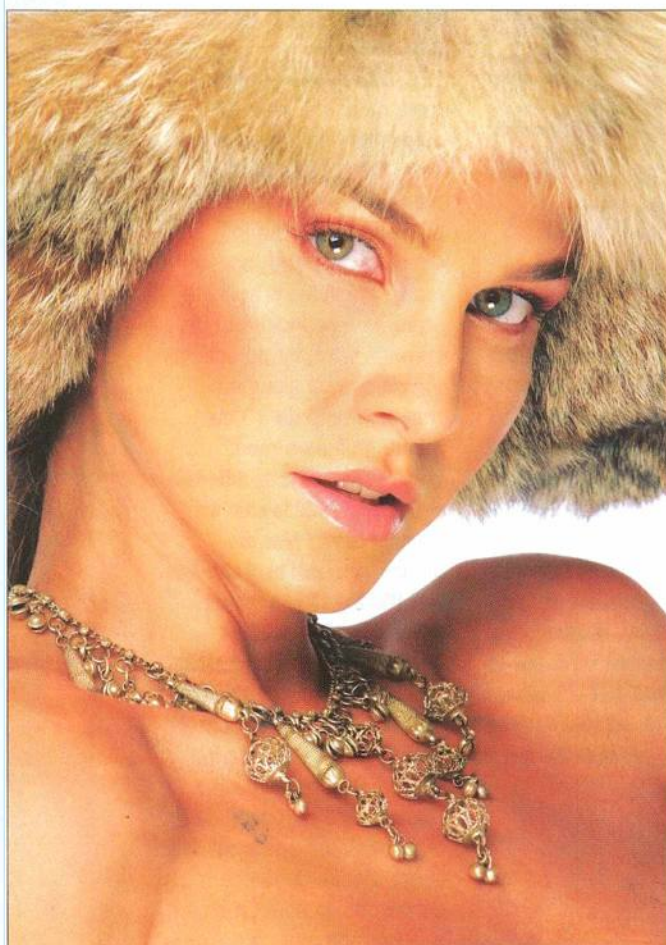
„Mi-a plăcut rigoarea germană, dar iubesc Parisul“

„Ca să convingă, antrenorii străini au nevoie de trofee“

Show-biz-ul din România este mai puțin educat în ideea de a-ți respecta colegii de breaslă. Dar nu vreau să critic pe nimeni, pentru că mie îmi place să gândesc constructiv. Eu încerc să merg pe drumul meu, și să am încredere doar în oamenii pe care îi consider prieteni.

Senzuala

Anna Lesko

▼ Anna, nu de mult timp ai lansat un nou album, de pe care cel mai recent hit face mare succes. Cum merg difuzările și încasările în această perioadă?

– Albumul *Ispita* a avut mare succes, cu el am luat și *Discul de Aur* pentru numărul mare de vânzări în România. Pregătesc acum un nou material discografic, la care lucrez cu mare entuziasm cu diferiți compozitori: Gabi Huiban, Laurențiu Duță, Dan Griobor și colegul meu de la *Music Management*, Keo. Am mare încredere în noul material, și abia aștept ca fanii mei să se bucure de acest album pe care îl voi lansa în curând.

„Atitudinea, naturalețea și încrederea în sine sunt cele mai importante atuuri ale frumuseții.”

„Ca orice 'om, am o grămadă de cheltuieli de zi cu zi, iar în România nu ai cum să faci avere din muzică. Banii pe care îi câștig îi reinvestesc în ceea ce fac, în ținute, în melodii și în imaginea mea. Eu nu privesc muzica precum o afacere, ci mai degrabă îmi doresc ca fanii mei să înțeleagă exact ceea ce vreau eu să le transmit.”

– **Piese ale tale precum 1001 de dorințe sau Nu mai am timp au o melodicitate foarte bine gândită și excelent puse în valoare de vocea ta. Cum te pregătești pentru numeroasele show-uri pe care le susții, cred, adesea?**

– Coregrafia și ținutele mele de scenă durează câteva luni bune pentru a fi gata. Când toate sunt pregătite, în funcție de publicul pe care îl am în diferitele concerte, aceste lucruri îmi induc o anumită stare de bine indiferent de cum mă simt, iar pe spectatori doresc să ajung să-i transpun timp de 40 de minute în lumea mea.

– **Ținând cont de diferitele petreceri private la care ești invitată, câștigi bine din muzică, sau mai ai și alte job-uri? (Dorind să fii o femeie independentă, recent am înțeles că te-ai decis să ai propria afacere; este adevărat?)**

– Câștig suficient cât trebuie să reinvestesc în cariera mea muzicală. Au existat niște propuneri de business care au rămas la acest stadiu, deoarece mă concentrez în acest moment mai mult pe muzică.

– **Îți dorești ca, alături de dansatoare, să dai o notă erotică show-urilor tale? De ce?**

– Nu îmi doresc asta. Show-urile mele sunt pentru a introduce publicul într-o atmosferă aparte, caracteristică stilului meu. Stilul meu este unul senzual, departe de cel erotic.

– **Dacă n-ai fi interpretă, ce altceva ți-ar plăcea să faci și crezi că te-ar și prinde?**

– Actriță, pictoriță sau designer vestimentar.

– **Se spune, într-o reclamă drăguță, că „frumusețea este o sclipire”. Ca femeie avizată, spune-ne pe ce atuuri ar trebui să mizeze o femeie pentru a fi frumoasă.**

– Atitudinea, naturalețea și încrederea în sine sunt cele mai importante atuuri.

– **Când ai venit în România de la Chișinău, neștiind deloc limba română, visai să devii ceea ce ești acum? La cine mergi de obicei în Moldova?**

– De când eram mică îmi plăcea

ideea de a fi pe scenă, și până la urmă mi-am împlinit acest vis, și le mulțumesc fanilor mei că m-au susținut. În Moldova

– Este foarte important să ai alături o echipă de oameni profesioniști, care să se ocupe în totalitate de proiectele tale.

Eu am avut norocul să dau peste *Music Management*, și să mă simt aici ca într-o familie în care atmosfera este caldă, prietenoasă, și unde găsesc sprijin în orice problemă.

– **Ai luat lecții de pictură de la regretatul Sabin Bălașa. De altfel, tablourile tale aduc cu stilul maestrului. Când îți place cel mai mult să te așezi la șevalet? Te-ai gândit să faci o expoziție, să devii și pictoriță și să vinzi lucrări?**

– Deocamdată mă axez pe muzică, dar probabil că îmi voi face timp la un moment dat să realizez și o expoziție de pictură.

– **Știu că te-ai implicat într-o campanie caritabilă. Despre ce e vorba și de ce o faci?**

– Campania *1001 de dorințe* a reprezentat o întâlnire cu fanii mei cei mai dragi care se aflau în acel moment într-un impas. Am încercat, și am și reușit, să îi ajut și să le redau zâmbetul pe buze. Mă bucur de fiecare dată când pot face asta.

– **Relația ta amoroasă cu Codin Maticiuc (alias Poponeț) pare să meargă ca pe roate. Ești fericită alături de el?**

– Mă simt fericită.

– **Ce lucruri îți plac cel mai mult la partenerul tău de viață?**

– Prefer să țin acest răspuns doar pentru mine.

– **De la ce firme îți cumperi de obicei hainele, și unde îți place să faci shopping?**

– Toate hainele mele de scenă, cât și cele din garderoba personală, sunt realizate cu ajutorul Andreei Matei și al lui Matei Corvin. Personal mă ocup de realizarea lor, și îmi place să îmi pun ideile în practică.

– **Ce mâncăruri și băuturi sunt preferatele tale?**

– Ciorbele, peștele, fructele de mare și salatele, iar ca băuturi: ceai, limonadă și cocktail-uri fără alcool.

merg la familia mea de câte ori am puțin timp liber, acolo îmi încarc bateriile, și mă întorc cu forțe proaspete la concerte.

– **Cine te-a ajutat cel mai mult în acea perioadă a debutului și, în general, în cariera ta?**

Text: **Cristian Alionte**

Foto: **Mediafax**

Cu un

*nu poți șterge
o inundație.*

O asigurare pentru locuință face cât toate produsele de curățenie a casei la un loc. Iar pentru asigurarea gospodăriei de la Asiban plătești la fel de puțin ca pentru un asemenea produs.

ASIBAN
ASIGURAREA DE CARE AVEȚI NEVOIE

www.asiban.ro

Washington Mall

sau ce avem noi de învățat de la americani

Afișând o istorie multimilenară și ferindu-ne privirii pantalonii cei tociți în fund, ne place nouă românilor să-i privim uneori cu o superioritate condescendentă pe frații și aliații noștri strategici americani, cugetând cam așa: degeaba au ajuns ei pe Lună și domină planeta, dacă nu pot etala o poveste națională mai mare de trei sute de ani. În plus, chiar dacă noi nu prea știm numele statelor americane, fiecare aproape cât România de mare, americanii stau și mai prost la cunoștințe de geografie mondială, confundând Roma cu Parisul și Bucureștiul cu Budapesta. Cu toate acestea, făcând abstracție de povara prejudecăților, vom constata că avem multe de învățat de la Unchiul Sam exact în domeniile în care noi ne credem cei mai tari.

**Turiști, elevi
și joggeri-i**

**O lume
suficientă
siesi**

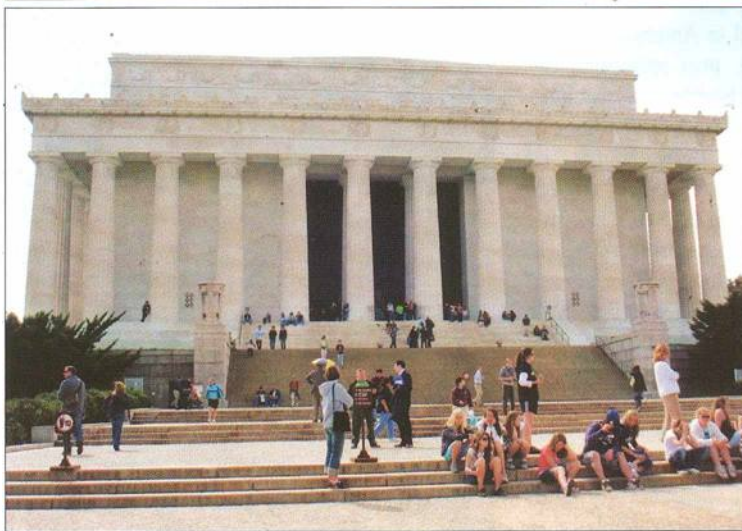
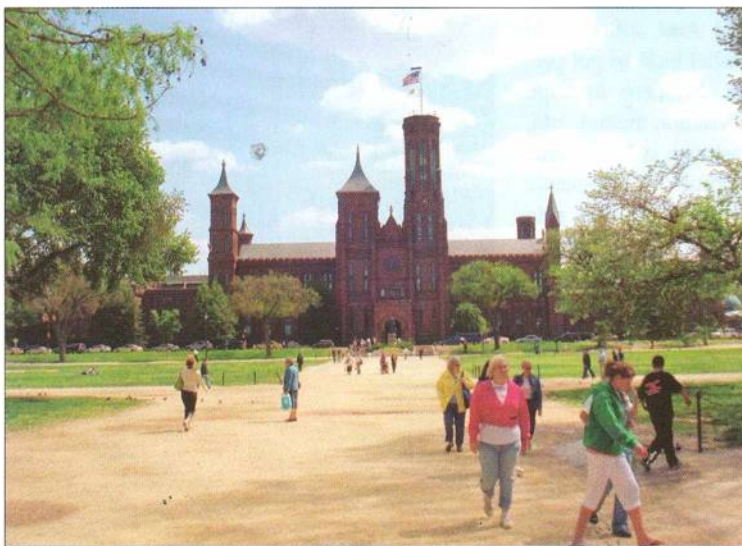
Una dintre primele prejudecăți care mi-au fost spulberate prin forța evidenței vizuale a fost aceea că americanii și îndeobște americanele ar fi în majoritate obezi și că, tot ceea ce vedem noi prin filmele hollywoodiene, ar fi doar produse propagandistice. Ceea ce am constatat eu în centrul Washington-ului și pe culoarele unui uriaș centru de conferințe nu s-a potrivit însă deloc cu clișeuul sus-menționat: deși mănâncă ieftin și cu poftă, americanii pe care i-am văzut eu au burțile mai mici decât ale noastre. Și ei și ele. Poate pentru că, spre deosebire de noi, cei multiseclar statornici

pe aceleași meleaguri strămoșești, ei aleargă și fac mult sport. Jogging-ul a devenit un fel de sport național ieftin și accesibil, care poate fi practicat cam peste tot. Poate că și seducătorul președinte Bill Clinton a avut o contribuție consistentă în promovarea acestei forme de întreținere a sănătății prin televizatele sale partide de jogging mediatic. În zona ultracentrală a capitalei lor, adică ceea ce americanii numesc *Washington Mall* – a nu se confunda cu înțelesul comercialo-frivol al complexelor de magazine de firmă din Băneasa, Vitan sau Piazza – se face jogging la greu. Între statuia ecvestră a generalului Grant din fața Capitolului și Lincoln Memorial, tineri, dar și bătrâni, mai atletici sau mai schilozi, mai grațioase sau mai durdulii, americanii își iau porția de aer curat și sănătate fără să se sinchisească de cohortele de turiști deversate neîncetat de autobuzele multicolore. Evident, nici vorbă de maidanezi care să te latre brusc și amenințător atunci când îți este elanul mai deplin, ridicându-ți la cote nebănuite nivelul adrenalinei, așa cum se întâmplă în mod curent prin mirificele artere bucureștene mai centrale sau, Doamne ferește, mai periferice. În plus, acolo în buricul Washington-ului lipsește cea masă aproape vizibilă și palpabilă de damf de praf condimentat cu gaze de eșapament ce formează atmosfera cotidiană inspirabilă în București.

Este uimitor cum în *Washington Mall* – un spațiu ce ar fi trebuit să fie mai mult oficial, decât popular – americanii au reușit să reunească trei funcțiuni sensibil diferite: un

teritoriu cultural-turistic, un teren deschis pentru sport și destindere și în același timp un spațiu educațional pentru tineri și adolescenți și o proiecție de imagine americană pentru cei străini. Chiar și în timpul săptămânii, muzeele smithsoniene de pe cele două laturi ale *Mall*-ului sunt asaltate neîncetat fie de turiști din toate colțurile Americii și ale lumii, fie de grupuri compacte de elevi și adolescenți, printre care își văd liniștiți de jogging-ul lor localnici de toate culorile și vârstele. Nimeni nu se calcă pe bombeu, toată lumea pare liniștită și mulțumită, mulți fotografiază, alții doar res-

cenți afro-americani (acesta este termenul corect politic pentru ceea ce noi numim, fără nici o conotație jignitoare, negri) cântau de zor cu o evidentă plăcere sub bagheta profesorului lor și lăsându-se cu nonșalanță fotografiati. Purtând toți tricouri roșii identice, un alt grup de elevi cam de clasa a șaptea – a opta făceau o fotografie de grup pentru o ocazie mai specială, poate de absolvire a școlii, chiar lângă statuia ecvestră a generalului Grant, cu clădirea Capitolului pe fundal, două simboluri sensibile și dragi americanilor.

Deși prin colțuri, mai la umbră, pot fi observate mașini ale poliției din care băieții supraveghează totul din spatele ochelarilor fumurii, deși la orice intrare în muzeu gențile, poșetele și rucsacurile sunt controlate, nici vorbă de atmosferă de oraș obsedat sau stresat de teroarea unor atentate teroriste. Dimpotrivă. Americanii par să își trăiască viața în felul lor, liniștiți și mulțumiți de universul pe care și l-au construit și care le este perfect suficient. Spre exemplu, dacă vrei să schimbi euro în dolari americani, atunci s-ar putea să ai o problemă: deoarece americanii nu prea au nevoie de euro sau de alte monede străine, atunci, nici case de schimb nu prea există și nici băncile nu oferă astfel de servicii la modul rapid în care se desfășoară lucrurile la noi, cei avizi de valute străine. Singura soluție imediat accesibilă pentru a schimba câțiva euro în dolari o reprezintă casele de schimb din aeroporturile internaționale. Este evident că, dincolo de Ocean, dâmbovițeanul concept de șmenar este total de neînțeles.

piră sau savurează o delicioasă înghețată, dar toată lumea zâmbeste în conformitate cu modelul atitudinii pozitiv-optimiste implementată puternic în ceea ce este cunoscut drept *american way of life*. Nu am văzut nici fețe încruntate, nici cerșetori, nici costume scrobite și grăbite cu dosare sub braț și celulare atârinate de ureche, cu toate că în zonă nu sunt doar obiective turistice, ci și sediul celor mai importante instituții oficiale ale Statelor Unite începând cu Capitolul și terminând cu Casa Albă, legate de Pennsylvania Avenue. Astfel, pe esplanada din fața Memorialului Jefferson o clasă de adoles-

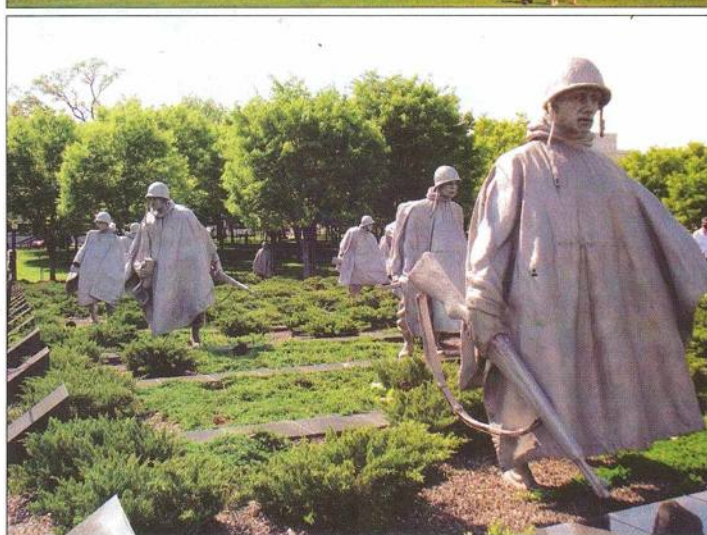
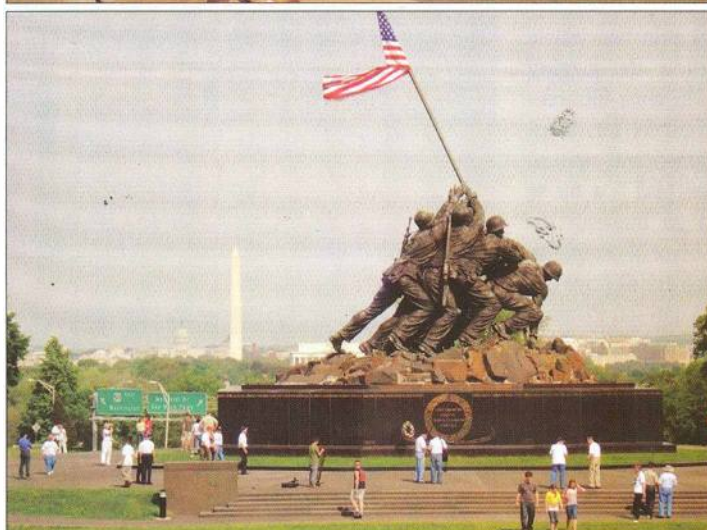
Apropo de lipsa de stres și de firescul exprimării libere. Nu am știut că spatele Casei Albe este la fel de impresionant de alb, fiind înconjurată de o la fel de verde peluză ca și frontonul celebrei locații a președinției americane. Deosebirea constă în faptul că în spatele Casei Albe este locul protestatarilor profesioniști: purtători de bannere cu mesaje anti Bush („Bush arestat pentru crime de război”), anti-război în Irak, anti-Hillary, anti-orice. Atmosfera relaxată atât a protestatarilor, cât și a celor gură-cască aferenți contrastează cu violența și îndârjirea

Cadoul
smithsonianLecția
de istorie
americană

mesajelor expuse. Toată lumea însă zâmbește, mai ales dacă se fac și fotografii. Nici vorbă de înjurături sau bășcălii succulente, gesturi obscene, amenințări gratuite sau arogante violențe autoritare, așa cum se practică pe meleagurile noastre de vreo optsprezece ani încoace. Oare când astfel de washingtoniene scene bucolico-civice vor putea fi semnalate și pe malurile Dâmboviței, oricât de departe ar fi acestea de malurile Potomacului?

Dacă despre americani se spune că sunt suficient de bogați astfel încât își pot permite să cumpere aproape orice (literatură, muzică, artă, știință, istorie), iată că în plus ei mai primesc și consistente cadouri culturale. Nu este vorba doar de celebra Statuie a Libertății newyorkeze oferită proaspăt-născutei națiuni americane de către francezi, ci și de la fel de celebra fundație smithsoniană. James Smithson a fost un om de știință britanic dedicat studiului chimiei, mineralogiei și geologiei, ce a trăit între 1765 și 1829 și care nu a pus niciodată piciorul în America. Cu toate acestea, prin testament, britanicul Smithson a lăsat americanilor, care tocmai își câștigaseră independența cu arma în mână față de englezi, o sumă de circa zece milioane de dolari pentru fondarea în Washington D.C., și nu în altă parte, a unei instituții dedicate „lărgirii și difuzării cunoașterii”. Astfel au luat ființă cele 19 muzee smithsoniene de astăzi în care lucrează peste 6.000 de oameni. De o parte și de alta a spațiului verde întins între clădirea Capitolului și imensul obelisc al Monumentului Washington sunt deschise gratuit publicului muzee străjuite de omniprezente coloane cu ornamente romane sau grecești. Unul dintre cele mai frecventate este Muzeul aerului și spațiului (doldora de avioane, navete spațiale, rachete și costume de zbor din toate timpurile americane), dar la fel de bogate sunt și Muzeul național poștal, Muzeul național de istorie americană, Muzeul de artă americană, Muzeul național de istorie naturală sau cel al amero-

indienilor. Toate aceste muzee consolidează și impun în subconștientul vizitatorilor locali sau străini existența și soliditatea unei anumite culturi și tradiții americane, oricât de „tinere” ar fi acestea, în comparație cu multimilenara lor sorginte europeană.

Vorbind despre istorie, cunoașterea, valorificarea și asumarea acesteia în fața generațiilor trecute sau prezente, cred că, paradoxal, tocmai noi, românii, avem enorm

de multe de învățat de la frații și aliații noștri americani. Statistic vorbind, americanii au cunoscut mult mai puține războaie pe teritoriul lor decât românii, chiar dacă la marile conflagrații ale secolului trecut au fost implicați la o intensitate mult mai mare din toate punctele de vedere. Pentru cei trecuți în istorie, dar mai ales ca reper de învățăminte pentru cei în viață, acolo, în buricul Capitalei naționale americane au fost ridicate impresionant de spectaculoase monumente dedicate Primului și celui de-al Doilea Război Mondial (cu delimitarea marilor bătălii de pe frontul din Pacific, față de cele din Europa), războiului din Coreea (1950 – 1953) sau dramaticului război din Vietnam. Probabil vor urma în curând memoriale dedicate la fel de sângeroaselor războaie din Afganistan și Irak. În ceea ce ne privește, chiar dacă ne referim emfatic prin manuale și cărți academice la bravul ostaș român și la mereu glorioșii săi conducători, nu prea avem unde să-i vedem, să-i pipăim, să le citim numele, să cumpărăm o șepcuță, un pix sau o cană cu însemnele faptelor lor.

În ciuda scurtei, dar belicoasei lor istorii, americanii, așa cum au știut să facă din propagandă o prosperă afacere de divertisment, tot așa au reușit să împace solemnitatea și măreția uriașului Cimitir național Arlington cu spectacolul și servituile industriei turistice, fără a impieta cu nimic memoria celor peste 290.000 de militari eroi ce au luptat pentru țara lor. Schimbarea gărzii americane la Mormântul Eroului Necunoscut (similar ca semnificație cu ceea ce avem și noi în Parcul Carol din Capitală și unde oficialitățile militare și civile catadicesc doar la zile festive să-și afișeze ostentativ prezența în spatele unei coroane de flori) este un adevărat *live-show*, ținut de militari special și îndelung pregătiți în acest scop, derulat timp de 24 de ore, șapte zile pe săptămână, sub flash-urile miilor de vizitatori.

Text și foto: Călin Hentea

*Nu poți strânge
cu un*

*urmele lăsate
de un cutremur.*

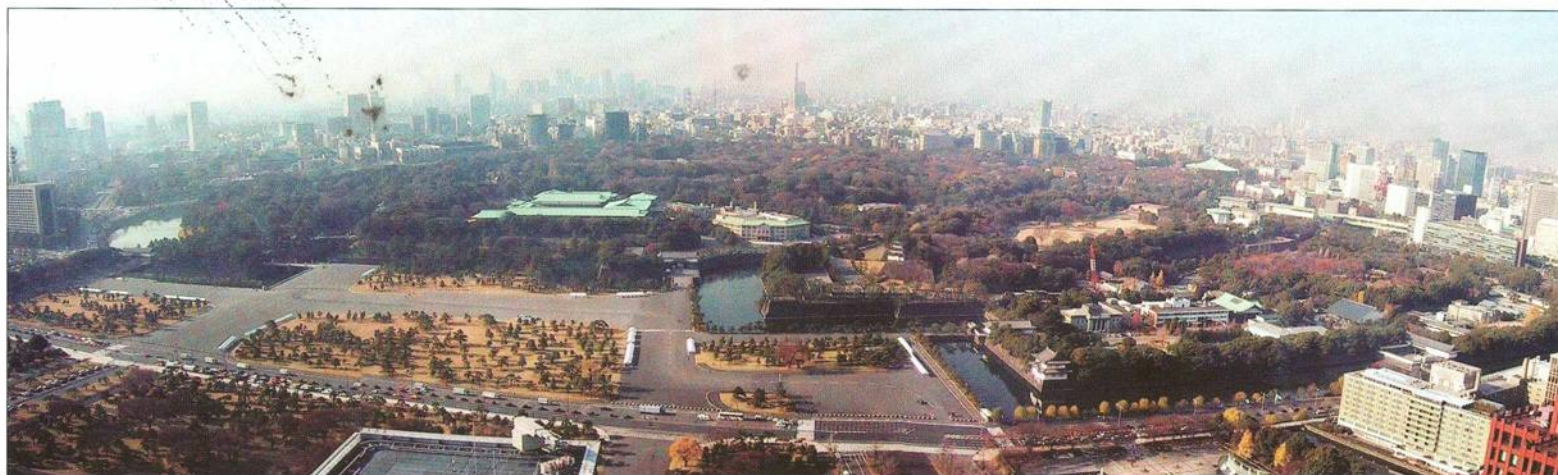
O asigurare pentru locuință face ca toate produsele de curățenie a casei la un loc. Iar pentru asigurarea gospodăriei de la Asiban plătești la fel de puțin ca pentru un asemenea produs.

ASIBAN
ASIGURAREA DE CARE AVETI NEVOIE

www.asiban.ro

UN TERMINATOR NIPON

M-am săturat de Europa și chiar de acele țări din Asia de sud-est considerate paradisuri terestre. Mi se pare că interlopii au devenit majoritari în România și văd tot Bucureștiul în ghearele lor. Nu se mai satură de cerșit, de furt (și de Doamne-fereste ce altceva!). Mă duc la Paris și criminalitatea este la fel de ridicată, orașul fiind pradă hoardelor și făcând parcă deja parte din alt continent. Mă duc la Londra și un dromader îmi smulge geanta de pe umăr. Chem imediat Poliția și două negrese în uniformă îmi spun că n-au ce face. Jur pe sfânta cruce că nu sunt o extremistă înăscută, ci o femeie pățită. Japonia nu a fost niciodată pe gustul meu din momentul când am pus pentru prima dată piciorul aici. Însă un lucru anume în Japonia mă face să mă simt la fel de confortabil ca pe o plajă aurie de pe o insulă pustie. Siguranța.

Criminalitate rușinoasă

În țara asta, Japonia, nu se ucide, nu se fură și nu se cerșește. Nu se dă și nu se primește bacșiș. Nu se negociază. Nu se claxonează. Nu se întârzie. Nu se înșală. Incredibil, dar adevărat. Din punctul de vedere al curățeniei sociale, Japonia este Paradisul pe Terra.

Nu i-ar trece prin gând nici celui mai pervers nipon să fure un casetofon de mașină, de exemplu. Oricine își poate permite așa ceva și japonezii nu au pur și simplu în sânge achiziționarea unui obiect pe furiș și fără a-l plăti. Așadar, în Japonia nu se fură decât ceea ce nu se vinde, anume chiloții folosiți. Este o mare problemă în această țară altfel foarte

civilizată, în care, în unele cartiere, cetățenele serioase nu-și mai pot atârna la uscat în siguranță chiloții și sutienele. Existaseră multe cazuri, unele în care criminalii nu erau niciodată prinși și ajungeau să aibă colecții impresionante care sfidau cu cea mai mare nerușinare legea. Japonia întreagă a exclamat așadar: victorie! Când un răufăcător a fost surprins în plină acțiune vicioasă pe video. Toți curioșii se puteau delecta privind hoțul de chiloți căruia îi era destinată să devină unul dintre cele mai mediatizate personaje japoneze. M-am delectat și am râs cu poftă gândindu-mă că până și în perfecta Japonie există criminalitate, ba chiar o

criminalitate rușinoasă. Inofensivă, însă mă gândeam cu oarecare părere de rău la făptașul ghinionist. Și nu, în Japonia nicidecum nu toate crimele din anotimpul ploios au fost la fel de inofensive.

Drama de pe 8 iunie a.c. din Tokyo a început cu povestea unui individ retras, introvertit, care pentru nimic în lume nu s-ar fi spus că ar fi creat vreodată probleme lumii din jur. Născut în Prefectura Aomori, Tomohiro Kato era copilul unui cuplu cât se poate de așezat. Mama, conform unei mode japoneze, era obsedată de educația fiului său. Tomohiro, ascultător, avea note foarte

DRIBIL ÎN STIL JAPONEZ

Fotografii cu chipul asasinului nu sunt disponibile. Legea japoneză interzice fotografierea de către reporteri și publicarea fotografiilor suspectilor care nu au fost încă declarați vinovați în cadrul unui proces. Fotografia lui Tomohiro Kato a apărut însă în

mai multe publicații japoneze. Fotografia a fost luată de pe imaginile surprinse pe camera de luat vederi a unui magazin din Prefectura Fukui în ziua de 5 iunie, când tocmai cumpăra cinci cuțite.

„Un ninja își va face să zboare sabia prin Akihabara“

Crima Hi-Speed

„De vină este societatea“

bune în școală și a intrat la un liceu foarte bun. În liceu performanțele sale la învățătură au scăzut însă și nu a reușit să intre decât la o așa-numită „Universitate Scurtă“, de doi ani, ceea ce ar fi la noi o școală profesională. S-a angajat muncitor la o întreprindere. Tomohiro era nemulțumit atât de serviciu cât și de viața sa particulară. Nu avea nici o prietenă și asta părea să-l deranjeze foarte mult. „Din cauza aceasta se vor întâmpla toate“. De ce știm atât de multe despre T.? Pentru că el își povestea practic viața și nemulțumirile pe anumite site-uri de pe internet și de pe telefoanele celulare. Crima pe care o pune la cale nu era nici un secret. A anunțat-o de cel puțin 3.000 de ori pe site-uri!

Tomohiro Kato împlinise 25 de ani și se hotărâse deja să devină un ninja când, pe data de 27 mai, pune la cale acest avertisment. Akihabara este cartierul din Tokyo renumit pentru desfacerea largă de produse electronice, de la cele mai moderne până la cele de mână a doua. Poliția din Akihabara a fost

oarecum interesată de acest anunț, care continua clar: „Am să omor oameni în Akihabara“. I-a acordat atenție, dar, cum nimic n-a survenit în zilele imediat următoare, l-a uitat. Oricum, oricât m-aș gândi, nu-mi pot imagina ce ar fi putut face Poliția pentru a preîntâmpina drama din acea duminică, în care mulți tokyoți vin în căutare de electronice. Ca totul să fie perfect pentru public, primăria decretase duminicile din iunie „Paradisul pietonilor“, adică circulația mașinilor urma să fie oprită. Kato-san a venit din prefectura Shizuoka, unde locuia, aici, în Akihabara, cu o zi înainte, sâmbătă, 7 iunie. Și-a vândut computerul spre a face rost de bani pentru a închiria mașina de care avea nevoie în ziua următoare.

Tomohiro Kato a pornit în dimineața zilei de 8 iunie la bordul unui camion de două tone din orașul Susono, din Prefectura Shizuoka. A ajuns la 12 în Akihabara, Tokyo și a intrat într-o stradă centrală din „Paradisul pietonilor“ ca în filmele precum *Terminator* la bordul camionului. A lovit câțiva trecători și a oprit brusc într-o zonă populată. S-a dat jos și imediat a înjunghiat cu cuțitul doisprezece oameni. La șapte dintre ei, a reușit să le dea o lovitură mortală. Totul s-a petrecut în 30 de secunde. În două minute, Tomohiro a fost arestat. Prea târziu însă pentru al fi oprit pe ninja în incursiunea sa criminală. Trei dintre victime erau studenți. Doi dintre ei aveau nouăsprezece ani, iar singura victimă de sex feminin, Mai Muto, douăzeci și unu. O altă victimă, Katsuhiko Nakamura, avea șaptezeci și patru de ani, alți trei aflân-

du-se în floarea vârstei. Ucigașul nu a ales. A declarat Poliției: „Am venit în Akihabara ca să omor oameni. M-am săturat de lume. Nu conta cine era ucis. Știam că în Akihabara sunt mulți oameni“.

Așa declară Kato-san. Nu pare să aibă nici un regret pentru fapta sa. Spune că, la lucru, toți îl considerau a fi un individ șters. „Toți se vor minuna de fapta mea și vor zice: *Ei!*“ Se pare așadar că Tomohiro căuta un mod de afirmare. A declarat în repetate rânduri că urăște societatea care nu-i acordă nici o atenție. Prin fapta sa, a pedepsit societatea. Tomohiro a declarat de asemenea că își urăște părinții. A spus că se consideră fără tată și fără mamă. Poliția a ajuns pentru investigații și la părinții săi. Când au auzit de fapta fiului lor, tatăl a părut să regrete, dar mama, în stil japonez, a început să-și ceară scuze pentru ce făcuse fiul său și, simțind poate că acestea erau fără sens și, de durere mai ales, a căzut în genunchi. Cât se poate de trist pentru o mamă. Vina ei? De a fi fost prea pretențioasă și de a-și fi îndemnat fiul să dorească prea multe de la viață, după care, ca mulți alți părinți japonezi cât se poate de ireponsabili sub aparența lor de grijă față de copii, l-a lăsat pradă unei vieți mediocre.

Se pare însă că nu există scuze pentru Kato-san. Investigația nu s-a terminat încă, dar, după toate aparențele, făptașul NU este bolnav psihic, ci perfect responsabil. Pedepsa maximă în Japonia este cea cu moartea. Pe ninja-ul care și-a făcut sabia să zboare prin Akihabara îl așteaptă probabil scaunul electric.

text: Claudia Golea Sumiya

Reportaj de percheziție corporală

Ghaza + Sinai = Trouble!

Drumul era uscat și uimitor de bun pentru o țară atât de săracă. Eram a doua oară în Egipt și mă loveau din nou contrastele dintre grandioarea peisajului, a monumentelor și a istoriei din spatele lor și sărăcia oamenilor și a țării în general. O capitală de 20 de milioane de suflete, trei semafoare în centru și cea mai veche civilizație de pe planetă, scufundată în nisip, mizerie și ignoranță. Dar de data asta nu vizasem piramidele sau vreun templu, ci țintisem cu 2.000 de metri mai sus, anume muntele în vârful căruia omenirea și-a întâlnit Dumnezeu unic: Sinaiul lui Moise. Fugisem invers acelor legende, din Israel spre Egipt, să vedem minunea, dar aveam doar 24 de ore să ne întoarcem în Eilat, orașul de la granița evreiască. Atât ne permitea viza și noua dar eterna criză dintre cele două țări. Fâșia Ghaza, „prietenia” arabo-evreiască, răni vechi și dureroase care în mileniul trei se tratează tot cu aspirină și rivanol.

**Pariul
era câștigat,
muntele cucerit**

Mașina era construită să bipăie de fiecare dată când vitezometrul trecea de 130 km/h. Și asta se tot întâmpla de două ore bune de când plecasem de la poalele Muntelui Sinai către graniță. Era aproape 10 dimineața, soarele deja usca malul Mării Roșii, iar noi mai aveam o oră pentru a trece granița fără probleme. Cu cât ne apropiam, filtrele de control egiptene se îndeseau. Faptul că eram români ne-a netezit calea și de la evrei spre egipteni și invers. Suntem percepți ca neutri și, în mare, de treabă. *Ten minutes*, zice șoferul Hussein, *is good, the bip-bip?* Ridic degetul arătător în sus în semn de grație și el zâmbește cu gura largă. 10 minute. Asta însemna o medie de 120 km/h, pe un drum în curbă în marea lui parte

și fără autostrăzi. Iubesc șoferii arabi. Ajungem în vamă la 10.15, timp berechet pentru a trece de cele trei controale vamale egiptene, să parcurgem pe jos cei 50 de metri neutri și a ajunge în sfârșit la casa noastră provizorie, de unde fugisem cu o zi în urmă cu viza de grup a celor 40 de jurnaliști după noi. Pariul era câștigat, muntele cucerit.

Ne luăm la revedere de la Hussein și ne repezim spre improvizata vamă egipteană.

Passport. Nu tu *please* sau *thank you*. Aici doar se arată cu degetul următoarea cotineată unde un alt individ, într-o uniformă și mai ponosită, va mormăi un *Passport*.

Variațiune în program. Acum trebuia să-l căutăm pe șefu' care să ne anuleze în pașaport

ștampila care zicea că suntem jurnaliști, că avem camere profesionale și că elemente periculoase intră în țara Egipt. Trecem însoțiți prin câteva birouri în căutarea Mai-Marelui și, într-un final, un soldat binevoitor ne indică o cotineată cu etaj. Mulțumim, intrăm, un hol gol, muște și miros de muștar. *Here, here*, se aude o voce. Hol dreapta, în capăt, în birou, șeful de ieri, care tocmai servește prânzul. Bălbâim zâmbind niște scuze, ne face semn spre pașapoarte, ștampilează, semnează, mulțumim, ieșim. Suntem în timp, în 10 minute ne vom reuni cu autocarul ce ne așteaptă în vamă și vom pleca spre Tel Aviv. *Passport, please*. Întindem pașapoartele, grănicera cu alură de bărbat îl măsoară pe

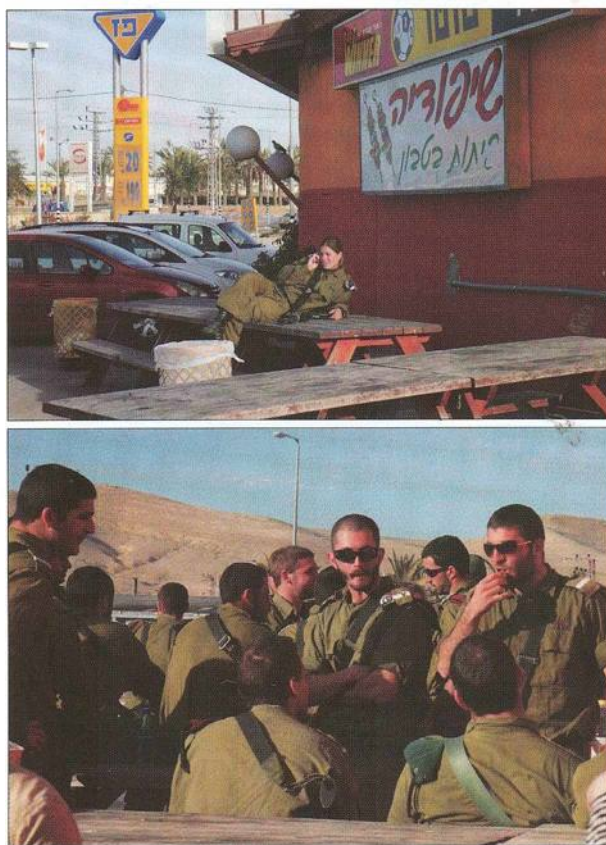
„Rămân
în chiloți,
își plimbă
măinile
pe corpul meu”

Război între
bagajele
noastre
și specia
necunoscută

Mihai o secundă. *What does Mihai mean?* Mihai deschide gura să răspundă, dar nimic nu iese. Clipește des, mai exersează deschiderea gurii. *What Mihai mean?*, reușește într-un final. *Yes./ Nothing. Mihai.* Grănicera se uită la colegul ei, ridică bariera și ne invită înăuntru. De undeva apare un al doilea tip, care ne împarte cu un gest al mâinii. Dezbină și cucerește. Mihai se uită panicat la mine, o altă tipă apare. *Take the battery out of the camera.* „Scoate bateria din cameră,” îi spun lui Mihai, în timp ce noua venită nu mă slăbește din ochi. Mihai se duce spre cameră, care a rămas pe stiva noastră de bagaje abandonate pe jos, vameșul îl urmează. Toți sunt tineri și arată ca în filmele americane, ochelari și uniformă, tot setul. Mihai dezmembrează camera, i se face semn să se îndepărteze rapid. Tipa nou venită ne face semn ambilor să ne apropiem. *What did you do in Egypt?* / *We filmed a documentary about Mount Sinai. We are making a travel show...* Îmi face semn semn să mă opresc. Se întoarce brusc spre Mihai. *What does Mihai mean?* Suntem amândoi foarte obosiți. N-am dormit de 36 de ore, am urcat în fugă un munte de 2.200 de metri, l-am coborât în și mai mare grabă. Mă uit la el, se uită la mine și nu înțelegem ce se întâmplă. *He doesn't speak English. Can I translate, at least?* / *No, you can't. Stay there.* Și îmi arată o băncuță undeva în stânga. Aud frânturi de conversație. *Do you speak English?* / *A little,* zice el și strânge un boț de aer între degetul mare și arătător. *What is your father's name?* / *My father?* / *Yes, his name.* Lătrat și agresiv, să mi-l împresoare într-un colț. Mă foiesc pe băncuță de nervi și de o teamă care crește. *Constantin.* Cu o mișcare nevriconă a palmei îl trimite spre băncuța mea. Mihai este la fel de alb la față ca fularul arăbesc de la gât. „Băi, ce-au cu numele meu, nu înțeleg.” „Nici eu, dar încearcă să nu te panichezi.” *Come, please. Take your bags.*

Intrăm în vamă. O soldată ne oprește în fața scanner-elor. Ne face semn să punem bagajele pe banda rulantă și să ne îndepărtăm. O armată de scotocitori se masează în jurul bagajelor și încep să le dezmembreze, să le pună pe căprării, să le pipăie. *You come here,* îi zice vameșul lui Mihai și îl cheamă după o perdea. După un secol perdeaua se dă la o parte și îl văd pe Mihai încălțându-se. E nervos și speriat în același timp. Iese și vine spre mine. N-apuc să-l întreb nimic că o adversară tunsă scurt, cu ochi umani, îmbrăcați în uniformă, vine spre mine. *You, come here.* Intrăm împreună după perdeluță. Îmi face semn să mă descalț. *Sorry for the smell. I climbed a mountain, you know.* În condiții normale ar fi răs, sunt convinsă, dar acum eram serioase, așa că

îmi face semn să continui să mă dezbrac. Rămân în chiloți, își plimbă mâinile pe corpul meu. Seamănă foarte tare cu o bună prietenă de-a mea pe care o văd rar, o tipă tăcută și foarte caldă, căreia îi pot spune mai orice. *Ok, you can get dressed now. I will just take the shoes.* Și iese cu tenișii mei. Apoi revine, trage perdeluța și revăd scena de război dintre bagajele noastre și specia necunoscută. Ne-au așezat pe amândoi la o masă, ne-au răsturnat din nou toate bagajele în față, ne-au întrebat de mame, de tați, de bunici, adrese, telefoane, prieteni, și ce-am făcut noi, de fapt, în Egipt? Chiar așa, începeam și eu să mă întreb. Fiind cu grupul, protejați și ținuti departe tot timpul, nu realizasem în ce lume intram. Acum, izolați de grup, între două țări în etern con-

flict, nu mai aveam nici un apărător. Am cerut să dau un telefon, măcar să atenționez grupul că suntem în vamă și că n-are rost să ne aștepte. Sau speram să poată face ceva. *No phone,* zice vameșul cea mai agresivă. *There is a problem with your phone. We are waiting for someone from the police to come check it.* / *What problem with my phone?* / *We're waiting for the police to tell.* / *Yes, but I need to make a call to let people know where I am.* / *I said no calls.* Și pleacă. O alta rămâne lângă mine să mă păzească. Șușotește cu un coleg, uitându-se în direcția mea. *Shit happens* zice, privindu-mă. Colegul îi face semn cu cotul să tacă. Am înlemnit de nervi. Adică e o chestie personală? Provoacă satisfacții cuiva că am probleme, că din cauza mea un grup de 40 de oameni nu vor ieși din țară la timp, e cineva mulțumit că sunt obosiți și tracasată, că se întâmplă un abuz care

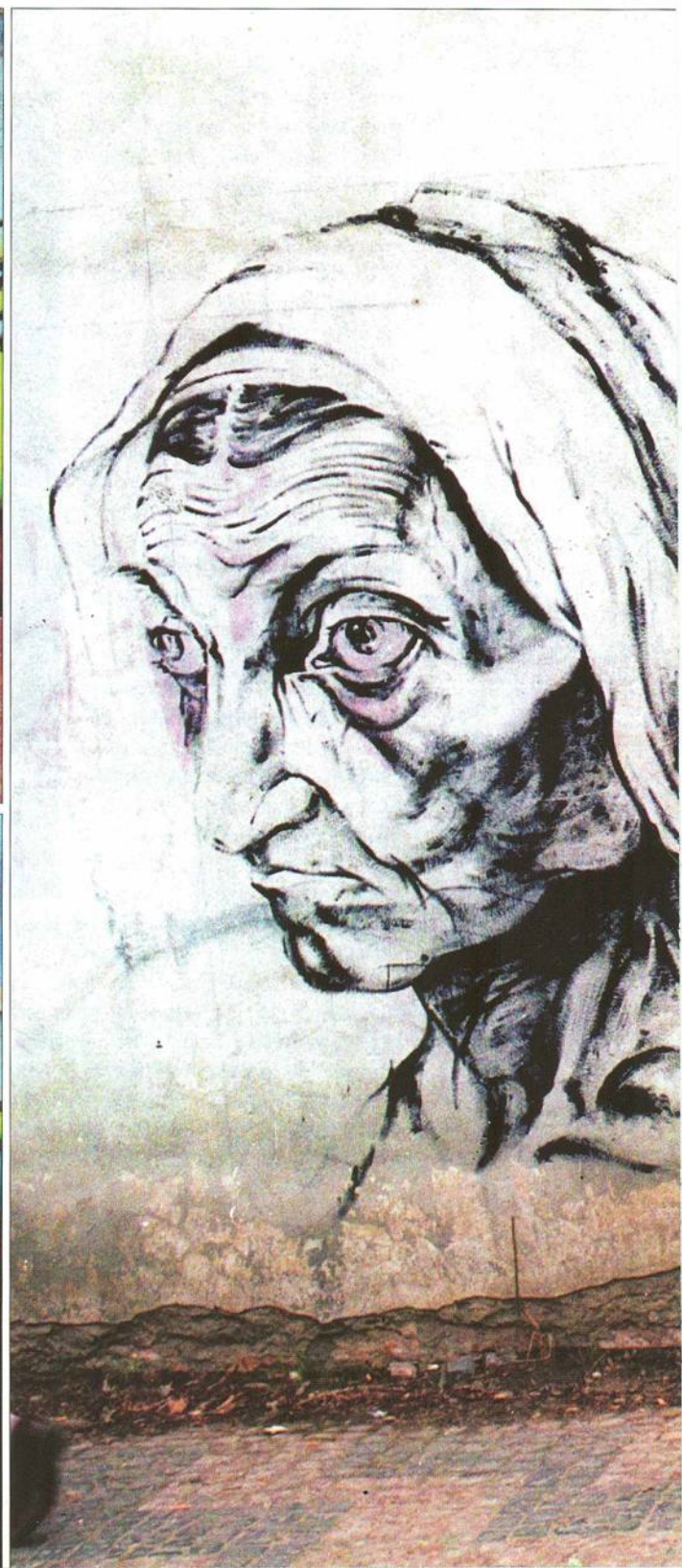
rămâne fără explicație? Au terminat cu bagajele, totul e răvășit și risipit, ne fac semn să ne strângem catrafusele. Lipsesc pașapoartele și telefonul meu. Un vameș vine spre noi, ne arată două scaune și pleacă. Stăm. La un moment dat, un tip la 40 de ani se așază în fața noastră la o masă. Are ochelari de soare pe ochi, un fir îi iese din ureche, vorbește singur uitându-se în direcția noastră. Scoate un sandwich și începe să mănânce, fixându-ne. Incredibil, dar toate astea funcționează. Mi se face foame instant, privirea lui mă deranjează, îmi vine să mă ridic și să-i smulg ochelarii ăia și cablul din ureche, să-i urlu că toți se înșală, că s-au legat de cine nu trebuie, că e a doua oară când vin în Israel, că n-am nici o treabă cu războaiele lor și că eu am vrut doar să văd ce simt pe Sinai... Îmi vine să plâng, dar mă abțin. Un grup de turiști chinezi trece prin vamă spre Israel ca prin brânză. Suntem de două ore aici, teoretic și practic viza noastră a expirat. Grupul nostru a plecat spre Tel Aviv, nu știu cum le vom trimite foaia cu viza, nu știu ce vom face noi în Egipt. Sentimentul de a fi între. Un alt polițist cercetează telefonul nu departe de mine. Îl scanează din nou, apoi îl desfac, îl reasamblează, acum intră în agendă. E oare legal? Aud un nume, Tarek. Asta era toată buba. Legătura noastră egipteană, contactul agenției israeliene în Egipt. Adică omul cu care ei lucrează de ani de zile era dubios în telefonul meu. Apoi aud alt nume: Mama. Încep să râdă cu toții. Abia acum, după control corporal și bagaje răscolite, mă simțeam cu adevărat umilită, viața mea era călcată în picioare. Nu mai contează cât stau în vamă. Am pierdut ceva important aici și mi-e ciudă că m-am lăsat furată atât de ușor. Alte minute, în sfârșit vameșul cea rea, cea care ne-a reținut de la început, vine spre noi

cu pașapoartele și telefonul meu. Vorbește plat, cu reflexii metalice. *Sorry to keep you waiting.* Îi smulg pașapoartele, ne luăm bagajele și îmi pregătesc în minte scandalul ce mă așteaptă la biroul de vize. Ajungem, vameșul se uită aproape cu milă spre noi. *Your guide left, you know?* *He said he couldn't wait.* / *I know.* / *Ok, passports, please.* Îi dăm pașapoartele, verifică, le dă înapoi, ne zâmbește și ne urează drum bun. Nu-mi vine să cred. Ieșim din clădirea vămii, un ultim filtru, vameșul care mi-a spus *shit happens.* *Are you done already?* și îmi zâmbește.

Am ieșit cu totul, nu știm în ce parte s-o luăm, nici unul nu spune nimic. În dreapta e Marea Roșie albastră și limpede. Îi fac semn lui Mihai, mergem pe plajă. El începe să dea telefoane, eu am plâns puțin, probabil o oră.

text și foto: Ina Ilie

ARTA STRADA

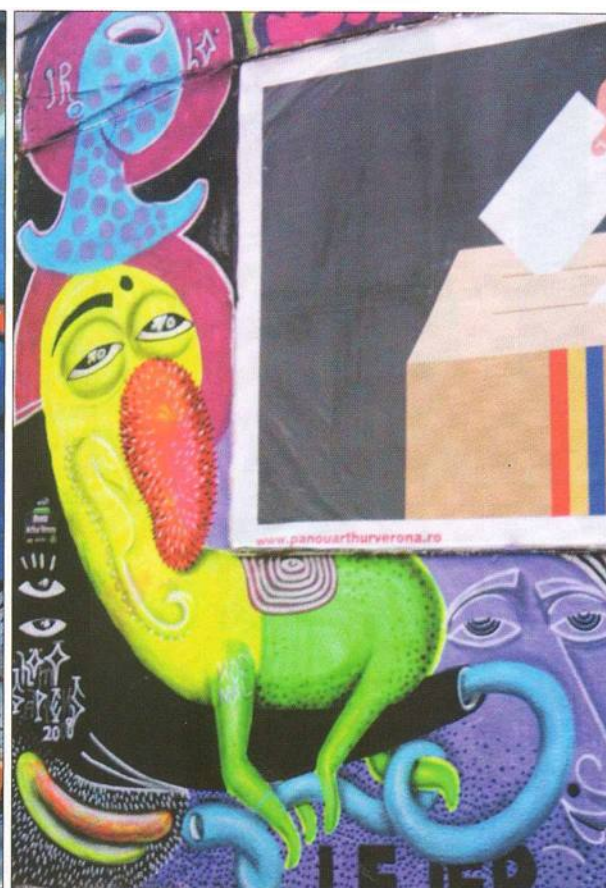
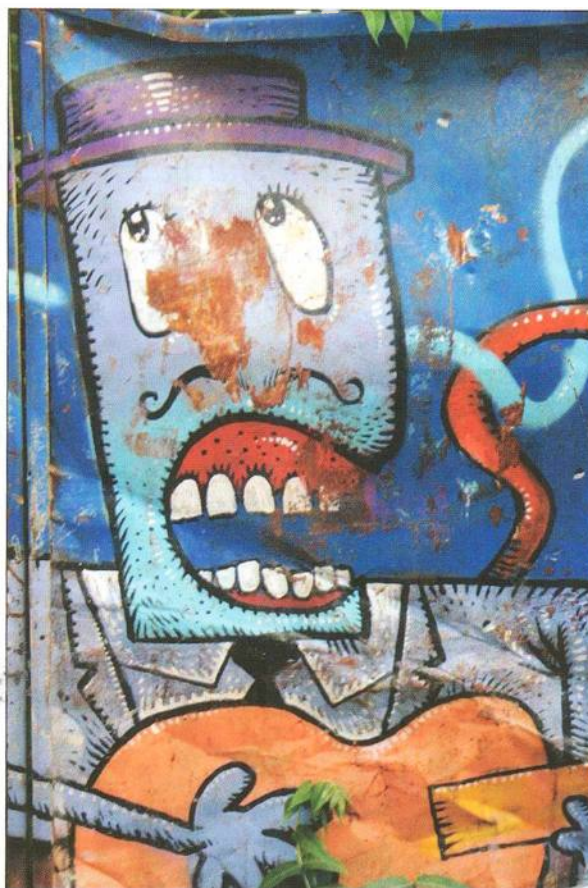

*Unde se termină „mâzgălitul pereților publici” și începe arta stradală?
Destul de greu de stabilit, în parte din cauza lipsei criticului de artă, dar
și datorită refuzului nostru de a primi un mesaj în forma sa primară, fără
a fi cenzurat sau decodificat înainte, fără a fi atestat ca formă de artă.*

Aprobăm fără nici o reținere autenticitatea și valoarea unei opere de artă care ni se dă ca atare, ea fiind destinată celor „inițiați”, dar respingem ceea ce e făcut de „noi” pentru „noi”, deoarece lipsește cel împuternicit să ne stabilească limitele artei. Prin acest „noi” mă refer la un om obișnuit care se diferențiază de restul doar prin alegerea sa de a-și transmite mesajul într-un mod neconvențional, dar și pe cel căruia îi este destinat acest mesaj. Mesaj care se pierde undeva pe drum, în preconcepțiile noastre. Poate că istoria acestei forme de mesaj și al evoluției sale până la arta stradală ar incita și ne-ar face ca atunci când trecem chiar și pe lângă o lozincă antisistem scrisă în grabă în colțul unui zid să-i găsim rezonanța în noi, căci nu cred că sunt prea mulți cei mulțumiți de sistem.

Graffiti-ul are aceeași vârstă cu arta, aceasta începând cu pictura rupestră, formă foarte apropiată de arta stradală. Graffiti, având ca scop protestul, a fost descoperit pe zidurile orașului Pompeii, în Roma și chiar în Irlanda, reprezentând caricaturi ale politicienilor, mesaje politice, citate din literatură și chiar declarații de dragoste, fiind caracterizate de o latină vulgară și violentă, specifică vieții de pe stradă. Forma cunoscută astăzi a apărut la începutul anilor '70 în New York, ea fiind adoptată în scurt timp de cultura *rap*, apărută în aceeași perioadă în sudul Bronxului. În 1971 publicația *New York Times* realizează un material despre această mișcare, punând problema apartenenței ei în cadrul artelor plastice. În 1973 se pun bazele Uniunii Artiștilor de Graffiti, având ca scop promovarea artei stradale și aducerea acesteia în galeriile de artă. Primul artist ce a adus graffiti-ul la nivelul de artă a fost Jean-Michel Basquiat, lucrările sale fiind realizate inițial pe zidurile și metrourele New York-ului. În anii '80 acesta devine foarte popular și începe să expună în galeriile newyorkeze, apoi în toată lumea. Din lucrările sale nelipsind craniile și câinii, acestea devin simboluri ale artei sale. Un alt pictor ce a debutat ca „artist al străzii” este Keith Haring, care cucerește foarte repede lumea cu figurinele sale de oameni și animale dansând.

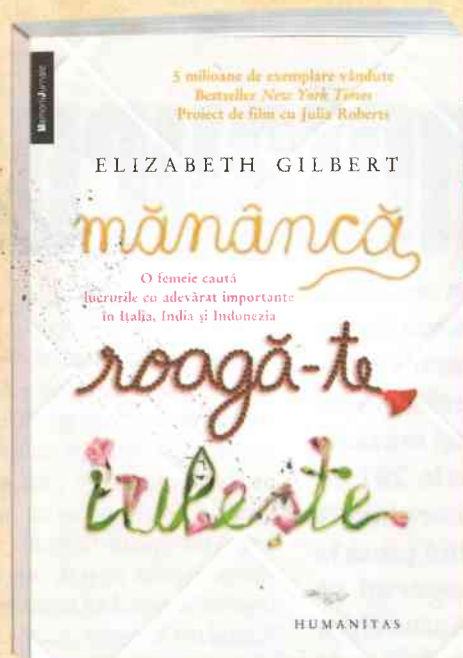

În România, arta stradală a apărut în jurul anului 2000, odată cu popularizarea curentului muzical *hip-hop*. Grupurile organizate de artă stradală și-au făcut apariția la noi în țară în urmă cu doar câțiva ani, însă, spre deosebire de alte țări, încă se refuză susținerea și exploatarea potențialului artistic al acestora, graffiti-ul fiind considerat vandalism, iar cei care „vandalizează” fiind sancționați. Ideea care ne scapă e că odată cu epuizarea mijloacelor de exprimare plastică, în mod natural, Artă își caută noi teritorii pe care se poate dezvolta, având doar două alternative: revenirea la forma sa inițială și exploatarea celor oferite de noile tehnologii. Prin urmare, formele adoptate de artă sunt arta stradală și cea digitală, cea din urmă fiind mai ușor acceptată datorită nevoii noastre zilnice de tehnologie computerizată. Însă arta digitală se depărtează de Artă odată cu scopul său comercial și tehnic, cu scopul de a se vinde.

text Sebastian Paul Guraliuc

foto Octavian Tibăr și Sebastian Paul Guraliuc

5 milioane de exemplare vândute
Bestseller *New York Times*
Proiect de film cu Julia Roberts

elizabeth gilbert

mănâncă, roagă-te, iubește

„O călătorie fascinantă și plină de miez,
repovestită cu vervă, umor și intuiție.“

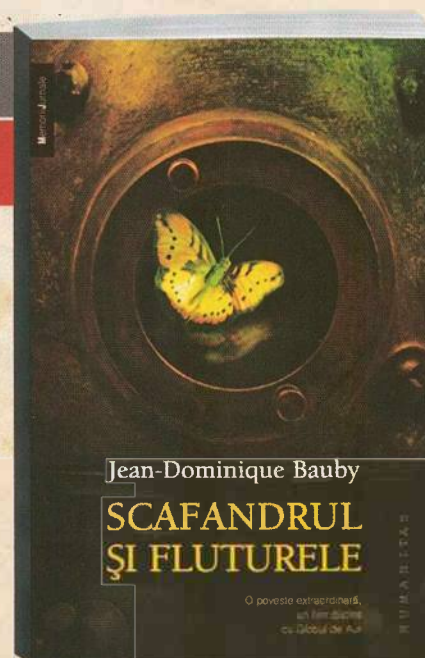
John Marshall
Seattle Post-Intelligencer

bestsellerurile verii

jean-dominique bauby
scafandrul și fluturele

Bestseller internațional,
vândut în peste un milion de exemplare
și tradus în treizeci de limbi

O poveste extraordinară, un film distins
cu Globul de Aur

HUMANITAS

www.humanitas.ro • www.librariilehumanitas.ro

Creta:

Întoarcerea Minotaurului

Am plecat în Creta nebănuind că un mit se poate întoarce. Și încă din vechime. Din Antichitate. Când Teodor Călimănescu, de la agenția de turism *Europa Travel* (www.europatravel.ro) mi-a sugerat „varianta Creta”, nici prin gând nu mi-a trecut că acolo se află rădăcinile Greciei tradiționale, cea arhaică, ancestrală, poate un pic mai pauperă și mai primitivă decât restul Greciei, dar, în aceeași măsură, fascinantă. Nu e un sejur care să te sece la buzunar (prețurile încep de la 291 de euro), așa că a fost îndestul de ușor să mă gândesc că, pentru cea mai mare insulă grecească, ar putea fi chiar un chilipir. Zis și făcut. Am zburat cu avionul până la aeroportul aflat în apropiere de Herakleion, capitala insulei. Aeroportul se numește chiar *Nikos Kazantzakis*, pentru simplul motiv că autorul de Nobel chiar în această insulă s-a născut. De acolo, am poposit la Ammoudara, la un hotel de trei stele, *Georgia*. De aici începe aventura cretană.

Aproape că nu știi cu ce să începi. Ai la dispoziție Fodele, unde poți vedea casa lui El Greco. Sau Rethimnon, un orașel cât se poate de pitoresc, „presărat” pe muchia de nord-vest a insulei. Sau palatul din Knossos, aproape obligatoriu de trecut pe lista de *to do* – și chiar în frunte. La o distanță de câteva ore cu vaporul, o altă insulă fascinantă, Santorini, unde poți ajunge în vizită de o zi. Sau mai multe. Cred că ar trebui să încep, totuși, cu Palatul din Knossos. Acolo unde ar trebui să fie „acasă la Minotaur”. Adică la doar șapte kilometri de la ieșirea din Capitală.

Poți să închiriezi o mașină sau poți să ieși excursiile „din pachet” (prețurile încep de la aproximativ 30 de euro). Oricum ai face, tot pe urmele lui El Greco, Kazantzakis, Zorba Grecul sau Zeus în persoană o să dai, căci ei sunt personajele principale ale insulei. Mai ai o variantă: să te apuci să hoinărești peste tot, așa cum am făcut și noi, de altfel, deși am luat și o excursie în Santorini, precum am închiriat și o mașină (*Hyundai Getz*, 40 euro/zi). Dar ceea ce poți vedea mai întâi și, fără îndoială, merită, este Creta Rurală. Cu tavernele de pe marginea mării, unde, seară, poți sta cu o porție de calamari, creveți prăjiți sau scoici. Berea pe care vă sfătuiesc să o luați e *Alfa*, alegere mult mai bună decât *Mythos* (care e un „mit” cam răsuflat). Spre deosebire de ea, *Alfa* are gust (dintre berile *loco*). Dar puteți face și experimente, mai ales că berea e un mit important pentru un bărbat: de pildă, *Mythos red* ar fi o alegere și bună, și rafinată. Ca să nu ne cărăm după noi calabalăcuri, ne-am luat, cu opt euro, o umbrelă grecească de plajă. Greșeală, n-am știut că umbrelele grecești de plajă sunt mai gracile (& fragile) decât florile: se deschid numai de cinci ori. A cincea oară, tentativa se încheie remiză. Cred că mizează pe faptul că ai simțul umorului, dacă ești balcanic.

Da, dar cel mai bine ne-am înțeles cu *souvlaki*-urile. În țepușă. Când sunt fripte. Alături trănțești o porție babană de cartofi prăjiți – și gata masa pe plajă sau, de ce

La gheața
berilor
în floare

Pe limba
souvlakiilor

Creta, adică
Grecia
de la tine
de-acasă

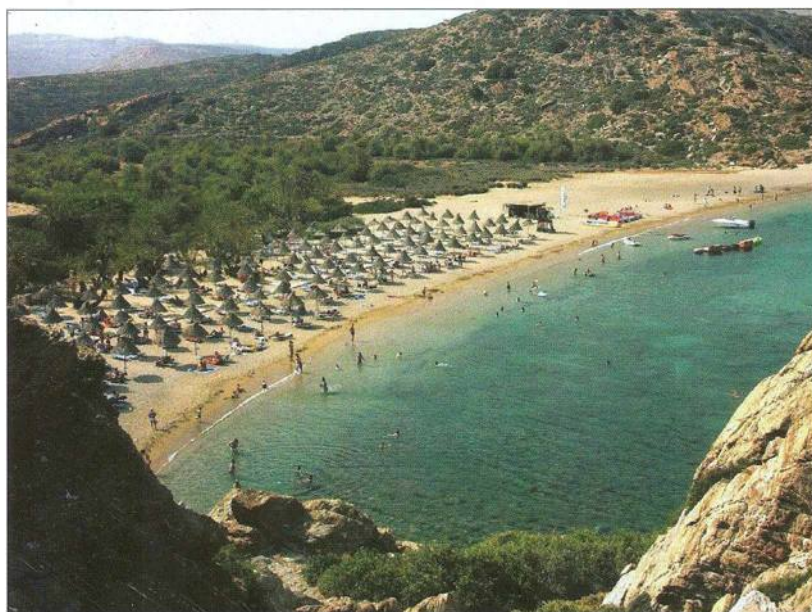
nu, pe terasele tavernelor, acolo unde gazda are grijă, învariabil (așa se poartă în Creta!) să îți scoată cupa/halba de la gheață. Când toamnă berea în ea, gheața adunată pe pereții recipientului gol se rașchetează într-un mod de-a dreptul orgasmic, de-ți vine să examinezi operațiunea cu lupa colegului nostru de la corectură, Pompei. Așa că, oricât de caldă ar fi berea, ea se frapează abrupt, ca o cascadă din Himalaya. Mâna îți îngheață de-a dreptul pe halbă. Și, aha, musai, trebuie să îți procuri un desfăcător de mâini de pe halbe. Care să îți desprindă, eventual, numai mâna. Cu condiția să o ampu-teze curat de restul. Sigur o să-ți cadă doi dinți, datorită acestei alternanțe de temperaturi. Dar vei fi fericit. Și asta e important. Numai asta. Cel mai mult mie îmi plăc plimbările în lungul plajelor prin apa până la genunchi. Și pe țărmul nordic al Cretei, unde am fost, chiar le poți face, pentru că: 1. apa e curată și limpede, translucidă, de-ți poți număra degetele de la picioare (mai ales în cazul în care ai

uitat câte sunt); 2. nisipul e fin și brun, așa, maroniu închis, cum n-ai mai văzut pe la noi și nici în altă parte, te gădă la picioare, ca libidoul; 3. nu vei da de pietre, nici în apă, nici afară, chiar de mergi kilometri întregi (cam vreo cinci, cât am mers eu, bineînțeles, dus-întors). Buun! Acum să explicăm ce înseamnă Creta Rurală – și care e farmecul ei. Are câini vagabonzi, ca la noi, n-are trotuare (ce le trebe lor, la sate, trotuare, ca să le facă? în nici un caz!).

Creta Rurală înseamnă și prețuri ca la noi, uscăciune, ciulini, mărar, dar înseamnă și Aghios Pelaghios, acolo unde țărmul se înalță, când te apropii de Fodele, care nu e la marginea drumului, ci vreo șapte kilometri mai departe. Și încep să devină evidente în peisaj, să se sublinieze siluetele livezilor cu măslini. Întâl-nești piersici răzleți, portocali pitici cu tot cu fructul lor în ei, de unde poți să îl culegi cu mâna. Portocalele sunt mai verzi, încă nu de tot pârguite, dar asta e

bine, au un gust puțin diferit, gust de Creta pură. Am stat la mai multe hoteluri, printre care, în Herakleion și Ammoudara, **GEORGIA** și **SUN HOTEL**. Din Creta vin strămoșii mei, așa că am să fiu subiectiv. Patronul de la **SUN HOTEL**, un bărbat pe la 55-58 de ani, îmbrăcat învariabil în negru (cămașă+pantaloni de stofă, fin), cu mătănii în mâini, pe care le frământă tacticos, avea o mustață splendidă, uriașă, sură. Semăna cu unchiul meu din poze, Theodorakis Constantinos, bizantinul, filistinul. Iar patroana de la **Georgia** se che-ma, simplu, Georgia. Sau Doamna Georgia. Luam micul dejun pe terasă, pe fotoliile și la masa împletite din răchite (negre, încep să zboare, ca noaptea asta, ce va zbura). Tocmai ăsta e farmecul Cretei: e Grecia de la tine de-acasă. Așa că nu o ratați. Veți fi ceva mai săraci. Și mai triști. Fiecare are o Creta în inimă. Aaa, am uitat să vă spun cine e Mino-taurul. Dar, mai bine, nu vă spun. M-am răzgândit. Mai bine duceți-vă și vedeți.

text: **Mihail Gălățanu**

Tânărul Jensen îmbătrânește cu demnitate

Români
și (mai)danezi
în Danemarca

Mircea Petean scrie, la fel de bine, reportaj, jurnal sau literatură „pură”, ca aceea din „cartelul drogurilor”. Nici nu poți alege. Nu poți decanta. Dar nu e nevoie. Ceea ce iese e o relatare de cea mai bună calitate. (M. Gălățanu)

Secvențe daneze

Într-o țară așa de bine gospodărită ca Danemarca e ciudat cât de multe case, grajduri și șuri acoperișul spart am văzut! E de-a dreptul inexplicabil.

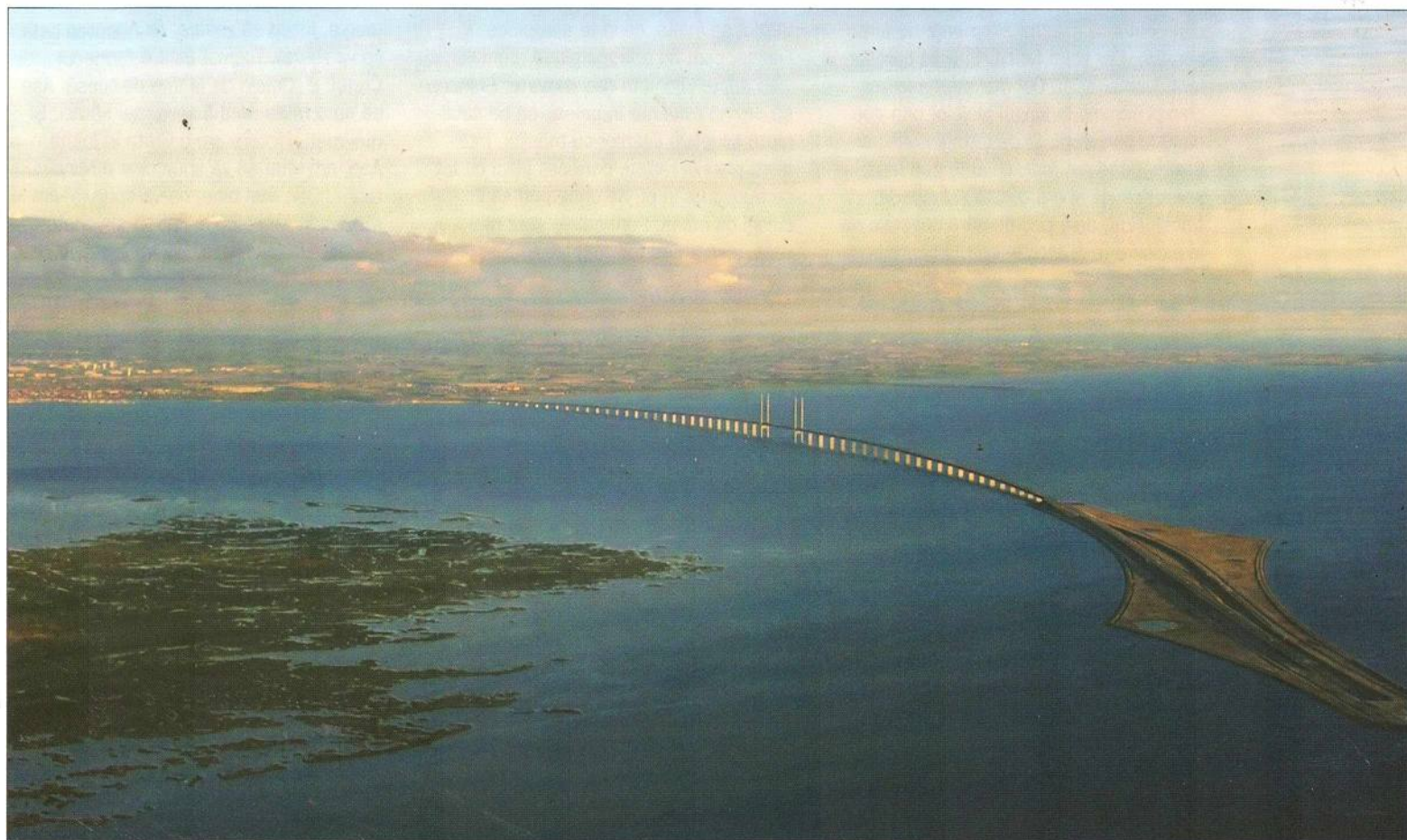
Acum câțiva ani am avut posibilitatea să călătoresc pentru prima (și ultima, până acum) oară în Danemarca. Am făcut parte dintr-o delegație de jurnaliști completată cu câțiva scriitori și un actor, și nu unul oarecare, ci chiar maestrul Dorel Vișan. Urma să participăm la un curs de inițiere în tainele Democrației. Culmea e că atât cursul, cât mai ales întâlnirile care s-au derulat pe durata celor zece zile, cred, cât a durat șederea noastră, și-au atins scopul: ne-au revelat modul în care funcționează democrația într-o societate normală, pe de o parte, și carențele noastre de civilitate, pe de alta.

Călătorul de profesie din mine a jubilat, iar scribul și-a făcut datoria.

Danezii obișnuiesc să se tutuiască din prima. Kirsten este numele coordonatoarei cursului. Ea a fost cea care ne-a mijlocit întâlnirile cu redactori de ziare (în afară de *Morgenavisen Jutland Posten*, am vizitat redacția unui ziar publicitar din Skanderborg – *Uge Bladet* – precum și a ziarului elitist *Information*, din Copenhaga, unde ne-am întreținut cu scriitorul Christian Bjørnkaer), cu redactori de televiziune de la *TV 2 Østjylland*, cu bibliotecari și voluntari care ajută la buna

desfășurare a activităților specifice dintr-o casă de cultură. Da, ați auzit bine, nu puțini danezi, îndeosebi daneze se implică în diverse activități, în măsura în care timpul liber le permite, desigur, fără pretenții, cu bucuria pură și simplă de a se face utili pentru comunitate. Căci, între marile calități ale acestui mic dar vrednic popor, spiritul civic, acela care îndeamnă la acțiune în folosul comunității, este una.

Vorbind despre trăsăturile danezului tipic, Kirsten a spus: tânărul Jensen pleacă de acasă la 20 de ani, pleacă în lume, cum ar veni, din dorința de a lua viața în piept și de a răzbi cu forțe proprii;

Kirsten

la 30 de ani, încă tânărul Jensen are nevastă, cel puțin doi copii, slujbă și casă. El e un bărbat perfecționist, flexibil, eficient și sănătos, chiar voinic. Cu toate acestea, în paranteză fie spus, statul cheltuie destul de mult în domeniul sănătății: să fie vorba de o nație de ipo-hondri?, ne-am întrebat câțiva, nu fără o undă de maliție. Însă, ca să revenim la voința dublată de spiritul civic, exemplar, să adăugăm că Jensen al nostru, devenit bărbat, este extrem de activ din punct de vedere social, iar una dintre marile sale ambiții este aceea de a deveni președinte al asociației de locatari, măcar, de pildă. El iubește teribil organizațiile de orice fel și se spune că, dacă există trei apicultori danezi, apoi ei pun imediat de-o Asociație Națională a Apicultorilor, bătându-se cavalereste pentru funcția de președinte.

Altminteri, același Jensen muncește de se spetește, îi place să călătorească și, mai nou, nu face pe turistul, ci se străduiește să fie activ, să facă și să dregă și în vacanțele petrecute în țări din Est, sau din lumea a treia. Asta nu înseamnă că nui place și nu știe să se distreze, dimpotrivă. În fine, Jensen îmbătrânește cu demnitate. Îi și dă mâna, căci pensiile sunt foarte bune, iar sistemul de protecție a oamenilor în vârstă este de invidiat. În general, sistemul de protecție socială în Danemarca este extrem de bine pus la punct, atât de performant încât, dacă cineva cade pe tânjală, cum se întâmplă, de pildă, cu un personaj dintr-o carte a lui Nicolae Matei, românul nostru care ne-a favorizat această frumoasă călătorie, el poate trăi bine mersi din ajutorul social. Bineînțeles că, în prealabil, el ar trebui să se împace cu ideea că nu e mai mult decât un rebuț social, ceea ce, să ne înțelegem, e destul de greu chiar și pentru un conațional deprins să trișeze, să înșele și să lenevească.

Kirsten a stat cu noi mai tot timpul. Ne-a însoțit în călătoriile noastre de-a lungul și de-a latul țării, ne-a prezentat împrejurimile centrului unde am fost găzduiți, mergând cu câțiva pași înaintea noastră și privind cu îngăduință în urmă atunci

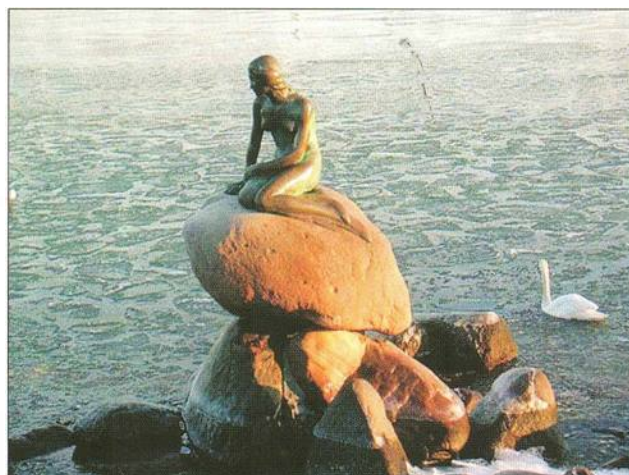
când râsul unei bune părți a presei dădea peste margini. A stat cu noi la masă. A făcut conversație cu aceia dintre noi care o rupeau pe englezește. A participat la cursuri chiar și atunci când nu era ea protagonistă. A fost o gazdă desăvârșită. Căci, într-o după-amiază ne-a invitat la ea acasă. Ea și Børge, soțul ei, un viking

stenică, destinsă pe care cei doi au știut s-o creeze și s-o întrețină. Børge ne-a arătat cu mândrie un panou de lemn pe care montase poze cu membrii clanului lor; au patru copii, dintre care doi sunt plecați pe alte meleaguri. Apoi tot el a fost cel care, în calitate de om al bisericii – a fost un fel de corator toată viața –

ne-a condus la biserică unde, înainte de a intra în incinta locașului sfânt, a tras clopotele în cinstea noastră. Le-a tras cu patimă și cu măiestrie. Biserica e de la 1150. Inițial fusese catolică, acum e protestantă. Se vede după austeritatea care domnește în interior: un altar din piatră, asemănător unei mese foarte simplă în monumentalitatea ei, un crucifix de pe la 1600, o pictură pe lemn care domină peretele din stânga și o orgă – achiziție recentă. Am remarcat trei simboluri asemănătoare unor rune, desenate pe tavan, deasupra altarului; se pare că reprezintă coroana regală franceză (*le lys royal*) încadrată de Iisus Hristos și de Maica Domnului.

Francofilia i-a costat destul de scump pe danezi: în vremea războiului de 30 de ani, regele lor, Christian al IV-lea, a pierdut toată averea țării războindu-se în Europa. Asta nu i-a împiedicat pe danezi să-l aduleze mai abitor ca pe oricare alt rege de-al lor de-a lungul a 1.000 de ani de istorie. Ceea ce dovedește o dată în plus că există înfrângeri mai glorioase decât cele mai mari victorii, după cum există victorii mai amare decât cea mai dezastruoasă înfrângere. De partea lui Napoleon fiind, pe vremea acestuia, englezii nu au suportat și le-au bombardat capitala. Beneficiari ai ideilor Revoluției franceze, ei s-au orientat înspre sprijinirea oamenilor simpli; așa se face că, de la începutul secolului XIX, au pus bazele unui sistem democratic bazat pe dezvoltarea rețelei de școli, pe o Constituție care, în linii mari, e valabilă și

azi, Danemarca fiind o monarhie constituțională cu Parlament unicameral. Grijă față de soarta omului simplu, a celui umilit și obidit, nu a împiedicat poporul danez să dea lumii mari personalități culturale, de-ar fi să ne gândim doar la cele mai cunoscute: scriitorul Hans Christian Andersen și filosoful existențialist Søren

uriaz, căruia mi-a plăcut să-i strâng mâna bărbătește, privindu-l în ochi, fără cuvinte, ne-au invitat la ei acasă, în Stilling. Ne-au așteptat cu casa deschisă; în grădină au scos măsuțe de lemn, scaune de răchită și o imensă umbrelă. Am cinstit vin de Alsacia cu stăpânii casei și am ciugulit una, alta, bucurându-ne de ambianța

Apropos de Mica Sirenă!
Statuia e fixată pe un pietroi la marginea mării. Locul geme de turiști. Mulți asiatici, ca peste tot în Occident; japonezi, spune ghidușă noastră, cu o notă ușor ironică în glas. S-au înghesuit și ai noștri, înaintând din putere, ca pe vremuri la cozile din fața magazinelor.

Cerul e veșnic acoperit aici, în ținuturile acesteia înconjurată din toate părțile de ape. Plouă mărunț, o pulbere de ploaie mocănească, săcăitoare. Peisajul este de o monotonie exasperantă. Iar femeile arată ca niște bărbați cu săni. Dar sunt și excepții, căci exemplele alese – blonde, suple, cu ochi albaștri – sunt răpitoare. Ca pentru a le răzbuna pe celelalte, parcă...

Clima, singurătatea (peste un milion de danezi, necăsătoriți sau divorțați suferă de singurătate), ca și inconsistența sentimentului religios (bisericele sunt goale; grija față de plata taxei către biserică este aproape singura modalitate de manifestare a credinței) sunt câteva dintre argumentele care explică rata sinuciderilor, una dintre cele mai ridicate, se pare, din Europa.

Nicolae Matei, danezul

Kierkegaard. Cu toate acestea, unul dintre dictoanele lor sună astfel: *Cu cei simpli, iar nu cu elitiștii, aceasta-i alegerea corectă.*

Mi-au plăcut și alte proverbe de-ale lor. Unul sună așa, apropo de eșecurile îndurate, între care cel mai umilitor a fost pierderea unei treimi din sudul peninsulei luitland, în urma războiului cu Austria și Germania, din 1864: *Tot ce se pierde de-o parte trebuie recuperat pe altă parte.* Dar cea mai caracteristică vorbă a lor, care explică în bună parte misterul stabilității unei societăți care s-a consolidat pas cu pas, în absența marilor convulsii, este următoarea: *Astăzi nu facem revoluție pentru că s-ar putea să plouă.*

Am întrebat-o pe Kirsten, între altele, cu ce ar trebui să începem noi, cei care am luat democrația de la zero. Mi-a spus că nu știe care ar trebui să fie primul pas, dar că încrederea în capacitatea de regenerare a omului simplu, solidaritatea, voința de a răzbi prin muncă și efort concertat, păstrarea echilibrului dintre vechi și nou sunt garanții ale unui sistem democratic solid și sănătos.

Se poate vorbi despre o teroare a democrației, am întrebat-o altădată. Și întrebarea mea a rămas fără răspuns.

La final, i-am dedicat lui Kirsten un *haiku*. Plimbându-mă eu pe drumeagurile asfaltate dintre lanurile de grâu, alături de amicul Mircea Goga, am văzut, într-o bună dimineață, o cârțiță strivită la marginea șoselei. A doua zi cârțița era o urmă de vietate una cu asfaltul iar a treia zi doar o piele tăbăcită. Atunci am scris: **cârțița strivită / în drum – o bucată de piele / uscată în fereștrica democrației.**

Nicu e un bărbat în jur de 40 de ani. A ajuns în Danemarca acum vreo 15 ani. Prima sa tentativă de a fugi din țară a eșuat. A făcut pușcărie la Poarta Albă și la Gherla. Apoi, a doua oară, a reușit să treacă în Iugoslavia; a zăbovit puțin într-un lagăr din Austria, apoi, urcând tot mai spre Nord, a nimerit într-un alt lagăr, mai ferit, de lângă Hamburg. De acolo a fost trimis în Danemarca. Era într-o perioadă când țara avea nevoie de mână de lucru ieftină. Atunci s-au refugiat acolo numeroși iugoslavi, turci, pakistanezi, est-europeni, români inclusiv (se pare că, la ora actuală, comunitatea românească

numără circa 2.000 de suflete). A învățat daneza, și-a refăcut liceul în limba țării, nedisprețuind munca, dimpotrivă, făcând tot ce se putea, cinstit, ca să câștige și să se întrețină singur căci Nicu are sentimentul onoarei și nu a acceptat să fie un client etern al Oficiului pentru refugiați. Actualmente trăiește în localitatea Trige, de lângă Aarhus (între timp, aud că și-a făcut casă în altă parte și s-a mutat). Scrie și editează cărți, ale sale și ale altora. Editura sa se cheamă *Eksperimental Forlag*.

Una dintre obsesiile cărților sale este fuga. Fuga de realitate. Evaziunea în muzică, devenită "coșmar muzical de toxi-

antă a romanului *Târâș spre Vest*, o carte în care relatarea nudă a faptelor atroce capătă dramatismul unor pagini memorabile, comparabile cu cele mai bune din vasta literatură a mărturisirilor apărută după Decembrie 1989.

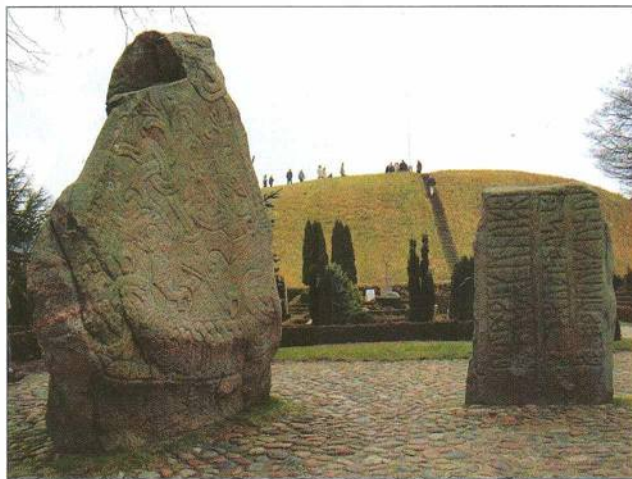
Meseriaș care se respectă, Nicu ne-a propus din prima zi un proiect: să scoată o antologie de versuri ale poezilor de față. Evident că am fost cu toții de acord. Și, pentru că eram șapte, am decis să ne lăsăm seduși de magia cifrei respective, așa încât fiecare va participa cu șapte poeme, iar volumul se va chema *Transilvania pe șapte voci lirice* (cartea a apărut cu titlul *Visători prin Orașul surâsului*).

Nicu s-a ocupat de logistică. Ziua ținea conferințe, traducea din daneză în română și vițăvercea, fără accentul unora dintre conaționali care, după două luni petrecute Dincolo, vorbesc stălcit, greoi, împleticit, cu scârbă, limba maternă. Seara participa la reuniuni cu personalități de talia celebrului romanist Povl Skorup, profesor la Universitatea din Aarhus, specialist în istoria limbii franceze, care vorbește o română impecabilă. Bucuria mea a fost cu atât mai mare cu cât știam că fusese un mare prieten al Profesorului Mircea Zăciu pe care l-a evocat cu căldură și o tristețe greu reprimată când a aflat de dispariția sa prematură. Iar noaptea stătea la taclale cu conaționali răzând și plângând împreună cu ei. A doua zi o lua de la început. Avea o vorbă. Zicea: *totul se termină cu bine într-o casă de nebuni* și surâdea cu infinită melancolie. Dar asta nu l-a împiedicat să-mi

mărturisească faptul că la anul are de gând să faciliteze călătoria a două noi grupuri de clujeni în Danemarca: unul format din oameni ai școlii, iar celălalt din ingineri agronomi și țărani.

Nicu nu e singur. Îl acompaniază cu tact, îndeaproape, soția sa, Liana. Se vede că este un cuplu sudat la greu. Și că, așa stând lucrurile, va să crească frumos și să dureze: mi-i imaginez pe amândoi la bătrânețe, doi români-danezi lotri, înțelegându-se din priviri, zâmbindu-și unul altuia cu duioșie și cu blândețe și rememorând isprăvi din vremea descinderii la Aarhus a grupului acela de jurnaliști, scriitori și editori clujeni atât de eterogen, de ilar și de nebun...

text **Mircea Petean**

coman". Evadarea din infernul totalitar. Refugiul în jocul pe computer, transformat în modalitate de mixare, re-mixare și re-mixare a unor trăiri topite în forme din ce în ce mai sofisticate, mai derutante, mai deschise unor metamorfoze la desăvârșirea cărora e invitat să participe însuși cititorul. Cărțile sale, cu iz autobiografic și experimental, se cheamă: *Târâș spre Vest*, *Copenhaga – vis de gheață* (apărută și în limba daneză), *Generația pierdută*, *Remixări*. A tradus, de asemenea, în daneză, un volum de poeme bacoviene. Este și autorul unor ghiduri de conversație danez-român și român-danez. Recunoaște cu modestie că a învățat tainele profesiei de editor de la Victor Frunză, cel care l-a scos prima vari-

Un sătuc danez: Siskeby. Are circa

50 de căsuțe dispuse în jurul bisericuței albe din mijlocul cimitirului inundat de verdeață. Majoritatea caselor sunt din șamotă, dar am văzut și vreo două tencuite. Cea mai veche e acoperită, incredibil, cu stuf! Câteva sunt botezate. Una dintre ele, se cheamă, de pildă, Milton. Am căutat în zadar crâșma satului. Am fi vrut să bem o bere de-a lor, Tuborg sau Carlsberg și să intrăm în vorbă cu sătenii. În schimb am dat de o cocheta galerie de artă în centrul sătucului. Asta da surpriză!

Discut cu o româncă pripășită pe aici acum vreo zece ani. Zice că cel mai greu i-a fost să se acomodeze cu mentalitatea danezilor. I-a fost ca și imposibil să priceapă că e absurd să se aștepte să-i sară cineva în ajutor măcar cu un sfat. Ei nu se bagă, nu comentează, te lasă să te perpeleşti, va să zică îți acordă libertatea de a alege și de a decide singur.

Ziua Palatului Elisabeta

Altețele Lor Regale Princesa Margareta și Principele Radu ai României au fost gazdele desăvârșite ale Zilei Palatului Elisabeta, dedicată Companiei *Romfilatelii* și Zilei Mărcii Poștale Românești.

România sărbătorește 150 de ani de la tipărirea primului timbru din țara noastră. Cu această ocazie, *Romfilatelii* a lansat o emisiune comemorativă de mărci poștale, dedicată împlinirii anul acesta a 70 de ani de la trecerea în neființă a Reginei Maria. Evenimentul a avut loc în 15 iulie, în Sala Regilor a Palatului Elisabeta, din București.

Consonance, un cor de argint

Corul *Consonance*, dirijat de Lăcrămioara Ana Pauliuc, profesor la liceul *Dinu Lipatti*, din București, a adus în România două dintre medaliile de argint ale *World Choir Games*, Graz 2008: la categoriile cor pentru tineret și muzică sacră. Această adevărată olimpiadă corală mondială a reunit, anul acesta, peste 400 de coruri, de pe toate continentele. Deși e recunoscută și apreciată în toată lumea, competiția în cauză nu a intrat și în atenția Ministerului Învățământului de

la noi. Așa că nici vorbă de vreun decont pentru un cor, totuși, de argint. Elevii și studenții n-au avut decât să-și plătească din buzunar cheltuielile de drum. Și să apeleze la sponsori. Surpriza a fost Ludovic Orban, care a dat zece mii de euro, fără comentarii.

Presa de Vin premiată la Mamaia

Cuptoare țărănești marca Lucian Țăran, ceramist și sculptor, membru al Clubului Presa de Vin. Foc de lemne, veselie. Cosmin Zidureanu și Gabriela Mariș treabăuiesc de zor în standul nr.2 în cadrul *Campionatului de Gătīt în Aer Liber de la Mamaia 2008*. Ei pregătesc un aluat din făină, ulei și apă, se muncește la umplutură – varză murată, ciuperci, pastramă de oaie, ceapă călită, mere curățate de coajă și umplute la mijloc cu zahăr vanilat și scorțișoară. Totul e gata, se introduce pe rând în cuptoarele create de Lucian Țăran. Publicul

roiește în jurul standului nr. 2, abia așteaptă să treacă repede comisia pentru a gusta din bucatele celor de la Clubul Presa de Vin. Comisia a trecut, publicul devorează cu poftă toate preparatele. Se anunță câștigătorii secțiunii Creație din Cadrul *Campionatului de Gătīt în Aer Liber* ediția Mamaia 2008: Clubul Presa de Vin obține locul I și cupa.

Ana Rus și Brâncuși au luat aurul de la Cannes

România a fost, din nou, vedetă la Cannes. De data aceasta, printr-un artist plastic de excepție, Ana Rus (foto stânga), care a primit, recent, marea medalie de aur la secția sculptură a Salonului internațional *Monde de la culture et des arts*, ediția a zecea. Una dintre lucrările premiate, respectiv bustul lui Brâncuși, din gips, inclus într-o coloană, a fost donată municipalității. În semn de prețuire pentru noblețea acestui gest, primarul i-a oferit Anei Rus medalia orașului Cannes. Împreună cu invitația de-a reveni aici, oricând, ca acasă. Și cu promisiunea că Brâncuși va fi, mereu, un fel de ambasador al artei românești, la Cannes. Sculptura a fost expusă, deja, la un centru cultural, într-un fel de expoziție permanentă. Astfel încât localnicii și turiștii să se bucure tot timpul de ea.

Arome de Tohani

Ce poate fi mai frumos, în luna lui cupor, decât să stai într-un conac, în mijlocul viilor? Ați ghicit, să deguști și un pahar cu vin. Și nu oricare! Domeniile Tohani au lansat gama *Princiar special reserve* și *Princiar grand reserve*. Cu lăutari în preajmă, cu specialiști în oenologie și, evident, un autobuz de ziariști. Chiar dacă Tohani S.A. este recunoscută, de departe, pentru vinurile roșii, de data asta ne-a uimit cu două sortimente albe, ambele mediate cu aur la *Concursul internațional de vinuri București 2008*: *Sauvignon Blanc* și *Tămâioasă Românească*. Un regal de arome despre care o să mai vorbim. După ce le savurați!

Zilele Culturii Peruane

Biblioteca *Ion Creangă* a fost, de curând, gazda *Zilelor Culturii Peruane*. La deschiderea evenimentului a fost prezent Excelența Sa Dl. Ambasador Extraordinar și Plenipotențiar al Republicii Peruane în România, Elard Escala. Parte a proiectului *Diversitate Culturală, Zilele Culturii Peruane* s-au desfășurat pe parcursul a patru zile cuprinzând o expoziție de carte și proiecții de filme documentare și artistice.

Krammer & Wagner în România

Lider pe piața imobiliară din Austria și Croația, *Krammer & Wagner* anunță lansarea a trei centre comerciale în România: *Militari Shopping*, în București, *Westgate Shopping*, în Arad, și *Seaside Shopping*, în Constanța. Cu o experiență de peste 15 ani în dezvoltarea proiectelor imobiliare de retail, *Krammer & Wagner* ne asigură că aceste centre comerciale, care se vor deschide începând cu primăvara anului viitor, sunt demne de remarcat prin design și mixul de chiriași. În acest context, merită subliniată intrarea în premieră pe piața din România a mai multor nume noi precum: *C & A*, *Decathlon*, *Charles Voegelé*, *Cineplex*.

Vara asta primești ce

11% dobândă fixă la depoz

le mai mari dobânzi!
te pe **3 luni** în lei.

Depozitul Start

Oferta de vară

www.bancpost.ro • infoline: 0800 110 200

Bancpost

Membră a Grupului

Eurobank EFG

DEPOZITE PERSOANE FIZICE

Taj,

o legendă culinară indiană

La restaurantul *Taj* nu te duci, numai așa, să îți potolești foamea. Fiindcă dacă asta urmărești atunci ai greșit adresa și ai face bine să alegi un restaurant tradițional românesc ori să te oprești la vreun fast-food. Treci pragul acestui local fiindcă ești în căutarea de noi savori care să-ți gădile papilele gustative într-un mod aparte. Vrei să îți lărgesci orizontul cultural, să experimentezi bucătăria orientală dintr-o nouă perspectivă. Dacă ai astfel de intenții când pomești la drum, atunci *Taj* reprezintă o bună alegere.

Nu e *Taj Mahal*, dar rivalizează în materie de artă culinară indiană și poate fi considerat o legendă între restaurantele cu specific indian din București ori chiar din România. Este deschis între 12 și 24.00 și are o capacitate de circa 80 de locuri. Au luat masa aici multe celebrități străine și autohtone. De la Donald Sutherland, Andi Garcia și Nicole Kidman la Ștefan Bănică Jr., Andreea Bănică și mulți alții. Jumătate de camion de obiecte indiene 100% au fost aduse spre a decora restaurantul și a crea o mică Indie în plin București. Personalul restaurantului vă întâmpină în tradiționalele haine indiene, *sari*-ul la femei și *kurta pajama* la bărbați. Muzica ambientală este indiană, pusă în surdina, fără a deranja clienții la masă. Dar ceea ce este cel mai important la *Taj* îl constituie meniul. Unul cu totul special.

Proprietarul restaurantului este un român fascinat de India și particularitățile aromelor și condimentelor care se găsesc în această țară, particularități pe care nu le mai găsești nicăieri în gastronomia din Asia. Apariția acestui restaurant din zona Centrului Civic a fost determinată tocmai în ideea demontării unui mit cum că preparatele indiene sunt neapărat picante. În acest scop, managerii localului, care și-a făcut intrarea în scenă în 2003, au adus un bucătar indian 100%, maestru în arta culinară, cu premii internaționale în palmares. Bucătarul-șef – Kumar – este practic emblema *Taj*, el a introdus preparate în special din bucătăria indiană tradițională din Nord, este omul

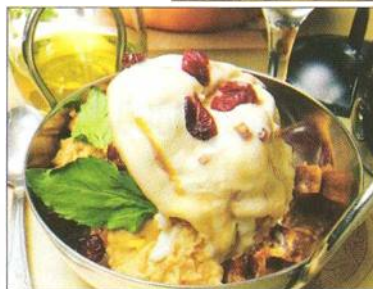

Deși la începuturile sale *Taj* era un restaurant căutat cu precădere de către străini, ponderea românilor fiind doar de 10%, astăzi clienții străini ai restaurantului reprezintă un procent de 60%, iar 40% sunt români, semn că bucătăria indiană începe să fie din ce în ce mai apreciată și la noi.

medaliat la concursuri interne și internaționale pentru inovații culinare. Sub bagheta lui Kumar se desfășoară un adevărat concert culinar din preparate cu un parfum și niște arome extraordinare. Serviți un *Baltimurg Masala* (piept de pui, ceapă roșie, sos de acaju, sos de roșii, smântână, migdale, gardu masala, pudră de coriandru și chimen)? Ce ar fi să încercați și un *Kashmiri Lamb Chops* (cotlete de miel marinate în iaurt, oțet, ulei, ghimbir, usturoi, lămâie, pudră de tanduri masala și casoari meti) ori *Dalmagui* (condimente, fasole roșie și linte neagră)? Sau mai bine testați *Fhall* (pulpă de miel fiartă, ceapă roșie, ardei iute uscat, pudră de chili, sos de roșii, garam masala, pudră de coriandru,

pudră de ghimbir și pudră de carmon verde). *Fhall* se adresează inițiatilor în arta culinară indiană fiind un preparat foarte complicat datorită numeroaselor sale ingrediente cu arome și parfumuri extrem de deosebite. La fiecare fel de mâncare participă între 10 și 12 condimente, iar în bucătăria lui Kumar sunt întotdeauna circa 40-45 de condimente, multe necunoscute în România. Toate condimentele sunt aduse direct din India, de la un producător atent ales de Kumar, același de fiecare dată fiindcă bucătarul șef de la *Taj* este foarte pretențios în ceea ce privește calitatea condimentelor și în general a ingredientelor care alcătuiesc diferitele preparate culinare. La *Taj* se gătește numai cu carne de miel sau de pui, adusă de la două firme românești mici, din Valea Prahovei, dar de unde Kumar știe că animalele sunt crescute și hrănite 100% natural. Livrarea cămii se face de trei ori pe săptămână, prin urmare totul este proaspăt, Kumar nu admite congelarea.

Un preparat costă între 20 și 35 lei, sub acest aspect merită să experimentați bogăția bucătăriei tradiționale indiene. Mai mult, toate preparatele se gătesc la un cuptor specific indian – *tandoor* – un cuptor din lut, cilindric, cu o gaură în mijloc, importat din India, de la o fabrică specializată în asemenea cuptoare, care cântărește 100 kg și unde totul se prepară la foc de lemne. La *Taj* nu se folosește gazul metan sau orice alt sistem de coacere. Cuptorul se încinge cu două ore înainte de a se da prima comandă, iar clienții

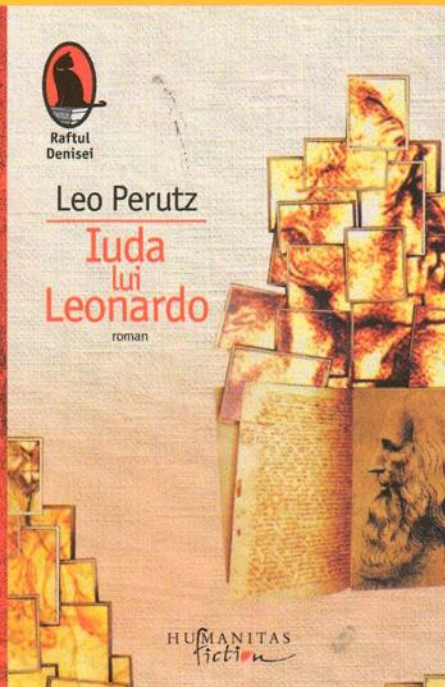
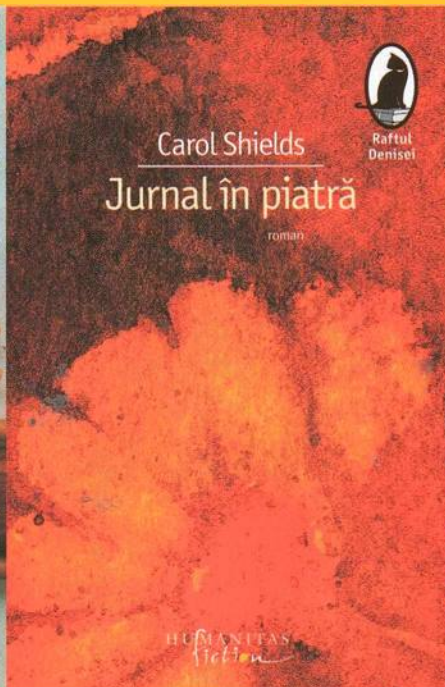

așteaptă cam 25 de minute până vine preparatul comandat. Mai rapid nu se poate fiindcă în bucătăria tradițională indiană nimic nu se gătește dinainte. Dacă treceți pe la *Taj* nu ezitați să încercați, afară de diferite sortimente de orez cu sofran sau chimen, pâinea specială

coaptă *Peshawari Naan* în *tandoor* – un fel de lipie cu fructe uscate, chimen, brânză, care se pune cu o mânășă specială pe pereții cuptorului și care, după ce se coace, se pune în furie tăiată în patru, coacerea ei neluând mai mult de un minut.

Text: Alice-Claudia Gherman

Foto: Răzvan Voiculescu

Kurt Vonnegut *Bun venit printre maimuțe*

„Kurt Vonnegut este unul dintre cei mai mari scriitori americani.”
Graham Greene

Bun venit printre maimuțe este o declarație de dragoste și de război făcută de Kurt Vonnegut rasei umane. Douăzeci și cinci de povestiri scrise cu ironia supremă care-l caracterizează, fiecare o microlume completă, fascinantă.

Carol Shields *Jurnal în piatră*

Roman distins cu Premiul Pulitzer și tradus în peste douăzeci de limbi

Dornică să experimenteze tot ceea ce viața are să-i ofere, insatiabila Daisy își asumă rând pe rând felurite roluri – iubită, soție, mamă, amantă –, încercând până în ultima clipă să-și vindece spaima că ar putea să dispară din propria-i poveste.

Leo Perutz *Iuda lui Leonardo*

O extraordinară redescoperire literară, Leo Perutz este unul dintre prozatorii de mare valoare pe care Borges nu se sfia să-i includă în panteonul său personal.

Care este cel mai grav păcat? se întreabă Leonardo, aflat în căutarea unui Iuda care să întregască *Cina cea de Taină*. Maestrul nu va găsi răspuns nicăieri în Milano, până când un negustor străin nu va comite păcatul împotriva iubirii.

Martin Suter *Diavolul din Milano*

Roman tradus în peste douăzeci de limbi, câștigător al Premiului Friedrich Glauser în 2007 și nominalizat la International Dagger Award.

După o experiență traumatizantă, Sonia se retrage la hotelul Gamander din Alpii elvețieni, unde speră să ia viața de la capăt și să-și găsească liniștea. Însă zilele îi sunt tulburate de întâmplări stranie ce amintesc de străvechea legendă a *Diavolului din Milano*.

www.humanitas.ro
www.librariilehumanitas.ro
Pentru comenzi prin poștă
021 311 23 30; cpp@humanitas.ro

LiterNet.ro

by
oriflame

natural swedish cosmetics

George Ivașcu, spre un an de *Metropolis*

George Ivașcu, ai reușit să ridici din temelii Teatrul *Metropolis*, care arată foarte bine și la propriu și la figurat, mă refer la un repertoriu cu spectacole importante, cu mari actori, montate de renumiți regizori. A fost greu, a fost ușor?

– A fost greu atâta timp cât, practic, atât repertoriul, dar și clădirea, s-au construit în paralel. Aici e și partea de amuzament, pentru că acum, după ce ai depășit obstacolul și te uiți în urmă cu mare bucurie, îți aduci aminte cum că, de la 10 la 14, în timp ce se repeta la scenă, muncitorii puneau pica-merele... Era o întreagă nebunie, dar era foarte frumos și acesta este, poate, lucrul cel mai important ca moment istoric: faptul că în România s-a născut un teatru, cu un repertoriu atât de divers, încât, ca dovadă, jucăm cu casa închisă.

– **Deci s-au epuizat toate biletele?**

– Da, la casierie scrie „Epuizat, epuizat, epuizat”, nu sunt locuri.

– **Am văzut foarte mulți tineri la intrare, într-adevăr un public numeros. Aș zice că s-a creat un fel de modă de a veni la *Metropolis*.**

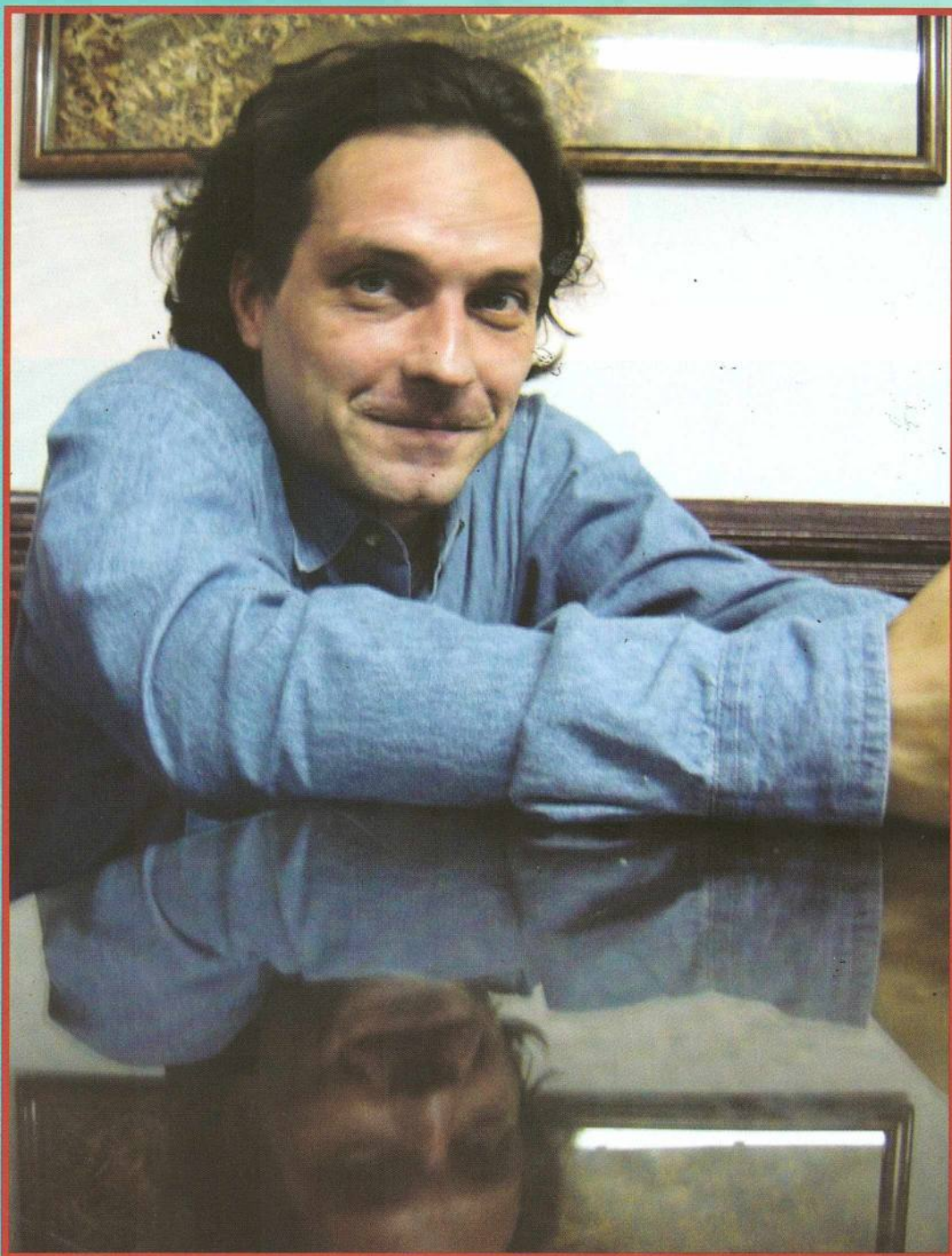
– Nu este neapărat o modă. Era o necesitate pentru că oamenii simțeau nevoia unui loc al anului 2008: modern, confortabil, și cu spectacole care să se bazeze exclusiv pe ceea ce înseamnă actori, stare... E o sală mică, în care poți să vezi actorul, să îl simți, e cu tine aici, trăiești alături de el.

– **Este un spațiu intim.**

– Da, asta mi-am dorit. Atâta timp cât omul stă acasă 365 de zile, în acea zi în care se hotărăște să facă ceva pentru el, pentru sufletul lui, să vină la Teatrul *Metropolis*, unde poate sta tot în fotoliu și are același confort ca acasă.

– **Am văzut că teatrul are culori vii, în special un roșu puternic, aprins, pozitiv aș zice, și mai are, la etaj, cafenea și un foaier cu fotolii și măsuțe...**

– În curând vom avea și un lift. Un lift

by
oriflame

natural swedish cosmetics

exterior, din sticlă, cu care se va putea urca, dar nu vreau să întrerup acum stagiunea ca să îl montăm.

– **Presupun că a fost foarte mult de muncă, și investițiile și ele foarte mari.**

– Da. Din fericire, aici Primăria Municipiului București, prin Direcția de Cultură și președintele Comisiei de Cultură, Romeo Pop, au alocat foarte multe fonduri. Altfel n-am fi existat. Iată că am reușit să construim, în mai puțin de un an, un teatru care a avut lansarea oficială în noiembrie 2007. Avem acum sălile arhipline, și, mai ales, avem un sistem de abonamente pe care îl folosesc foarte mulți spectatori. Pentru că oamenii care nu au reușit să mai găsească locuri disponibile, au preferat să-și facă abonamente ca să aibă locuri asigurate. Aș vrea să vă spun că, la sfârșitul acestei stagiuni, din respect pentru public, vom face o seară de gală pentru spectatorii fondatori ai Teatrului *Metropolis*, cei care au văzut toate spectacolele și, mai mult de atât, au adus alți spectatori la *Metropolis*.

– **Cât costă un abonament la toate spectacolele?**

– Există abonamente cu preț întreg, la 141,75 RON, dar și cu preț redus pentru elevi, studenți și pensionari, în valoare de 94,50 RON. Nu știu dacă e bine să spunem că e un abonament la toate spectacolele, pentru că publicul nu e obligat să vină la fiecare reprezentare în parte... poate veni de mai multe ori la spectacolul preferat. Poate veni cu prietenii, fiind un abonament flexibil, sau îl poate împrumuta, deoarece e transmisibil. În afară de faptul că te ferește de a sta la casierie până îți vine rândul, este și convenabil ca preț,

fiindcă plătești nouă bilete și beneficiezi de zece intrări. Practic, este atât de ofertant, încât depășește simpla condiție de abonament. Numai că, în lipsă de fond lexical, nu am știut ce alt nume să-i dăm.

– **Cu ce spectacole și ce actori întâmpină Teatrul *Metropolis* spectatorii în această perioadă? Veți avea și stagiune estivală?**

– Ne dorim să avem și o stagiune estivală, însă ca să putem sărbători data de 1 noiembrie, când se va împlini un an de la lansarea oficială a Teatrului *Metropolis*, pregătim noi surprize, care necesită o perioadă intensă de repetiții.

– **Care sunt proiectele scenei din Mihai Eminescu 89?**

– Suntem în pregătire cu *Visul unei nopți de vară*, de William Shakespeare, în regia lui Dragoș Galgoțiu (pentru că în această a doua stagiune ne-am axat mai mult pe texte clasice), *Puricele*, de Georges Feydeau, în regia lui Horațiu Mălăele, și *Hamlet*, de William Shakespeare, în regia lui László Bocsárdi.

– **De ce nu joci în nici un spectacol?**

– Nici n-am să joc vreodată. Asta este opțiunea mea, fiindcă mi se pare că este mult mai bine să am timp să manageriez cum trebuie instituția.

– **Joci în montările de succes *O noapte furtunoasă* (proiect al UNESCO) și *Galy Gay*, la Teatrul de Comedie. În rest, înțeleg că petreci 12 ore din 24 la *Metropolis* și, cât timp mai rămâne, la catedra de la UNATC, unde ești profesor.**

– Practic aici stau 24 de ore din 24, dacă se poate. Pentru că aici era înainte un teatru care stătea să cadă. Nu avea curent electric, apă caldă nici

„În curând vom inaugura și cafeneaua. Modernă, confortabilă, specială.“

„*Metropolitan Caffé* va avea o stagiune artistică proprie, realizată în colaborare cu Teatrul *Metropolis*.“

atât, și, iată că a ajuns, zic eu, una dintre clădirile de teatru unice în România.

– **Ești o persoană care pune mult suflet în ceea ce face, și mi se pare că această muncă uriașă îți răpește din timpul dedicat vieții personale.**

– Da, în ultimii doi ani, am spus, n-am mai avut timp de nici o altă activitate, decât așa, printre picături. Inclusiv bucuria mea de a ieși cu prietenii la restaurant, de a sta la povești, din păcate n-am mai avut timp pentru astfel de lucruri.

– **Mă refeream și la căsnicia ta cu fosta soție, regizoarea Alice Barb.**

– Din fericire, lumea m-a înțeles. Familia m-a înțeles.

– **Ea spunea că, totuși, mergeți în continuare împreună mai departe.**

– În primul rând, viața mea s-a bazat și se bazează pe tot ce înseamnă prietenie, comunicare și, într-adevăr, respectul, prietenia sunt lucruri pe care nu ți le poate lua nimeni, indiferent ce se întâmplă.

– **E mare lucru ce ai realizat până acum, vine ca o încununare a carierei tale, și chiar meriți felicitări, fiindcă nu-i ușor deloc să faci un teatru peste noapte...**

– Nu-i ușor deloc, drept dovadă că nu se face câte un teatru în fiecare an, asta pe de o parte. Iar pe de alta, cred că România începe să se normalizeze, iar eu am spus întotdeauna, ceea ce am încercat să fac aici este să reiau un fel de tradiție a României interbelice, în care oameni potenți, avocați, ingineri, susțineau arta. Iar noi avem acum parteneri foarte puternici, care iubesc și susțin teatrul. Și mă mai bucur foarte mult că spectatorii noștri se pot mândri cu faptul că sunt contemporani cu un moment istoric, cel al construirii unui teatru. Ei sunt părtași la nașterea Teatrului *Metropolis*.

text: Cristian Alionte

foto: arhiva George Ivașcu

CREIERE CARE NE COAFI

Marie Jeanne Ion:

„Rebelii în politică sunt cei care au ceva de spus”

Pe Marie Jeanne Ion nu se poate să nu o cunoașteți. Ați urmărit-o adesea transmitând știrile pentru *Prima TV*. Iar răpirea ei și a altor doi colegi de breaslă din Irak a făcut înconjurul lumii. Dar nu aceasta este tema interviului de față, ci faptul că Marie Jeanne și-a înființat, împreună cu o colegă jurnalistă, o firmă de PR – *Intelligent Media Solutions*, iar firma ei a înregistrat deja un succes răsunător odată cu proiectul campaniei de imagine pentru Sorin Oprescu la Primăria Capitalei. Candidatul a câștigat alegerile, deci campania a fost cu folos.

▼ Care este povestea intrării dv. în agenția *Intelligent Media Solutions*?

– Am plecat de la *Prima TV* în 2006. Nu a fost o mutare într-o agenție, ci a fost o înființare a *Intelligent Media Solutions*. Nu avem nici o legătură cu *Intelligent Media Solutions Ltd* din Londra. Noi suntem pur și simplu o firmă 100% românească, fără vreo afiliere cu absolut nimic din exterior.

– Cum ai ales numele pentru această companie?

– Ne-am gândit că ar fi relevant acest nume pentru o firmă de PR în România, pentru că practic asta ar trebui să ofere PR-ul: *Soluții Media Inteligente*, soluții pe care *advertisingul* le-a oferit până acum, dar cu anumite costuri. PR-ul are puțin altă abordare, un alt specific, încerci să vinzi persoana, imaginea, obiectul la costuri mai mici și lucrând cu altfel de arme.

– Ai fost printre fondatori?

– Practic fondatorii *Intelligent Media Solutions* suntem eu și jurnalista Nadina Nedelea Rus. Suntem o firmă nouă. Pe site scrie echipă tânără. Da, suntem o echipă tânără pentru că practic amândouă am făcut timp de 11 ani ceea ce faceți voi jurnaliștii acum: am redactat materiale pentru televiziune. În 2006 ne-am gândit să sărim gardul de cealaltă parte, și să lucrăm în PR. Nu este foarte mare diferență pentru că sunt aceleași lucruri care se aplică, ai contact și discuție directă cu jurnalistul tot timpul. Trebuie să știi foarte exact ce vrea el, ce îl interesează, ce constituie pentru el știre, ce nu constituie. Trebuie să fii destul de fair play. Bineînțeles că trebuie să îți urmărești și tu scopul, dar și să ții cont de ceea ce vrea ziaristul, fiindcă altfel jurnalistul este uns cam cu toate alifiile, se prinde și nu îți cântă în strună, în rest munca de PR e cam același lucru, nu diferă mult de ceea ce făceam anterior.

– Dintre clienții mari, pe cine aveți în portofoliu?

– Avem *Agenția Națională de Protecția Mediului* – suntem deja la al doilea an de lucru pentru ei. Primul mare job a fost *Luxury*

Show, unde a fost foarte mult de muncă, a trebuit practic construit un brand. *Luxury Show* nu exista ca atare în România, cei de la *Euroexpo* și *Romexpo* – firmele organizatoare – au venit cu proiectul și au întrebat dacă vrea piața românească un așa eveniment. Răspunsul a fost da, a ieșit o manifestare foarte mare și cu foarte mare succes. Am mai avut așa mici job-uri: o lansare a unui magazin *Praktiker* din Bulgaria, la Ruse, o acțiune *Nokia-Siemens* care s-a petrecut aici în București.

– De ce ai renunțat totuși la activitatea jurnalistică, te-ai plictisit de ea?

– Nu am renunțat de tot, încă mai colaborez ori de câte ori e nevoie cu cei de la *EuroNews*, când vin să facă un material în România. Partenerul meu în ceea ce privește echipa pentru *EuroNews* este Sorin Mișcoci, cu care lucrez de ani de zile, așadar nu am lăsat presa de tot la o parte, avem și eu și Nadina proiecte de emisiuni, avem o grămadă de idei, dar trebuie să o iei pe rând.

– Cum ai ajuns să lucrezi pentru Sorin Oprescu?

– Și eu și Nadina îl cunoșteam de ani de zile, eu din ceea ce înseamnă partea politică, Nadina pe ceea ce înseamnă partea socială pentru că ea făcea știri despre sănătate etc. Îl știam cum e ca om și ne cam plăcea fiindcă e genul de luptător, nonconformist, nu se înscrie în normele obișnuite nici de politician, nici neapărat de manager de spital sau chiar de medic. În momentul în care a izbucnit scandalul în PSD și a decis să plece pentru a candida ca independent, nu avea echipă. Atunci am zis că ne-ar plăcea să lucrăm pentru el. Am făcut un proiect pe care i l-am trimis. Știa din partea cui vine, nu era vreun aranjament. L-a citit. Era un proiect în

Marie Jeanne Laura Ion-Părvu. Jurnalist cu studii de specialitate în țară și străinătate. Reporter, editor general, redactor-șef la departamentul de știri al canalului Prima TV. Anterior a lucrat pentru Antena 1. Premiul APTR pentru jurnalism – FOCUS – 2002, împreună cu echipa.

format ppt, în care explicam cum îl vedem noi ca personaj, cum îi vedem strategia, ce credem noi că ar trebui să scoatem în evidență și se pare că ceea ce am scris în acel proiect a coincis cu viziunea sa și a celor care erau în jurul lui Oprescu. Am primit după aceea un telefon în care eram invitate să lucrăm pentru campania sa.

– Victoria lui Oprescu a fost și victoria voastră, într-un fel. Ce beneficii v-a adus această campanie imaginii *Intelligent Media Solutions*?

– A fost victoria întregii echipe. Beneficii imediate, majore, deocamdată nu aș putea să spun că există, însă, în secunda asta suntem și foarte prinse cu ceea ce înseamnă proiectul Sorin Oprescu. Poziția sa de primar general este o poziție extrem de expusă, vizibilă, el este și un personaj foarte charismatic și foarte căutat de presă. Problemele din primărie sunt foarte multe, foarte mari, trenează de ani și ani. Unele încep să se rezolve, altele au nevoie de mai mult timp ca să se soluționeze și atunci suntem prinse și eu și Nadina de dimineață până seara.

– Ne puteți spune câte ceva despre echipa cu care lucrați?

– Noi deocamdată lucrăm pe proiecte cu colegi din presă cu care colaborăm. E o activitate pe proiecte, lucrezi în salturi, în momentul în care apare ceva ai nevoie de resurse pe proiectul respectiv, nu ai nevoie de resurse pe tot parcursul anului ca să ai

FAZĂ

Citate publice&Publi/cetate

Mihail Gălățanu

mihail.galatanu@revistalacara.ro

Eresuri și Xéres-uri

cheltuieli. Suntem o firmă la început, nu e deloc ușor, chiar e foarte dificil, mai ales că lumea în România are încă mentalitatea că publicitate înseamnă reclamă pe stradă, la tv. Greșit. Nu este numai asta. E o activitate mult mai complexă promovarea, crearea și vânzarea unei imagini. Implică inclusiv altă activitate de promovare, inclusiv lobby, strategii de comunicare care se pot împlini cu *advertising-ul* în mod eficient astfel încât costurile clientului să scadă și randamentul campaniei respective să fie major.

– E ușor de comunicat cu Sorin Oprescu?

– E ușor de comunicat. Are foarte multe idei, este un personaj cu foarte mult fler, un om inteligent, care nu prea cade în capcane. A fost cumva pionierească munca aceasta din campania pentru primărie fiindcă a fost o echipă creată din oameni care s-au cunoscut atunci și care au încercat să lucreze împreună, să se înțeleagă, să coaguleze împreună. Practic, de fiecare dată când cineva avea o idee nouă se făcea un *brainstorming* și finalmente cuvântul lui Oprescu era cuvântul cel mai greu din toată ecuația.

– Care a fost suma alocată, la ce sumă s-a ridicat bugetul?

– A fost un buget independent, nu unul foarte generos, nu a fost o campanie de pe urma căreia cei care au participat să se îmbogățească. Nu știu cât a costat toată campania. Pe firma noastră s-a tăiat o factură de 50 de milioane de lei. A fost și o încercare din partea noastră de a pătrunde pe piața asta, a fost și o provocare foarte frumoasă.

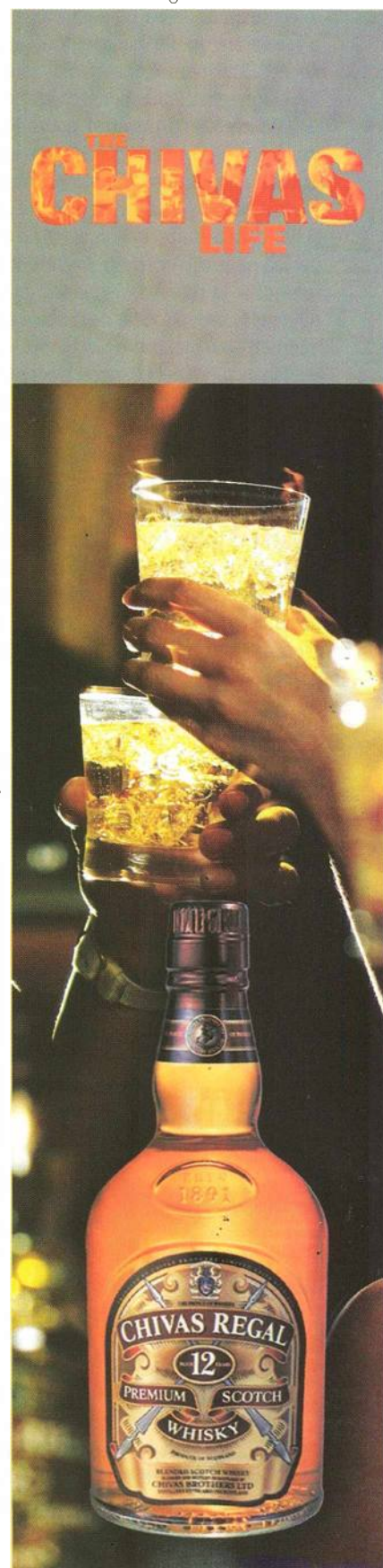
– Are șanse Sorin Oprescu să câștige și un tur la prezidențiale, să repete mișcarea lui Băsescu din 2004?

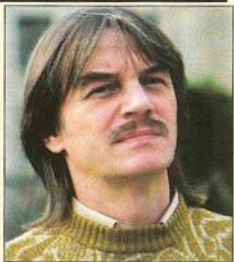
– Nu știu câte șanse ar avea. Acum prefer să nu fiu jurnalist și să spun că – vezi, asta e bine, că poți să sari în partea ailaltă (*râde!*) – deocamdată Sorin Oprescu a spus că vrea să-și ducă la capăt mandatul din primărie. Asta a spus că vrea să facă și asta face. Personal cred despre Sorin Oprescu că este un om extrem de inteligent și extrem de capabil să facă foarte multe lucruri pe care și le pune în cap. Rebelii în politică sunt cei care au ceva de spus. Restul stau frumos în băncuțele lor să nu supere conducerea partidului și să nu cumva să piardă băncuțele respective. În clipa în care ai curajul să ieși în față și să spui lucruri care nu convin celor de deasupra ta pentru că tu crezi în ele și să îți asumi până la final principiile, în clipa aceea cred că ai potențial. Și Sorin Oprescu chiar are potențialul acesta. A avut foarte multe activități în cariera sa și a trecut și prin Parlament și a văzut ceea ce nu-i convine acolo. Postul acesta de primar e un post care îți oferă foarte multă libertate de mișcare numai că trebuie să știi cum să o folosești.

text Alice-Claudia Gherman

foto Octavian Tîbăr

Dacă e luni, atunci e *Clubul de Vin*. Bine, de Presă de Vin, dar e prea lung. Prefer abrevierea. Trăim într-o lume abreviată. Și, acolo, la clubul nostru de vin, facem degustări. Ultima degustare pe care am apucat-o a fost ceva cu vinuri de Xéres. Bineînțeles, se admit și clonele. Acum, s-au degustat și vinuri din Basarabia, fortificate după metoda vinurilor de Xéres. Și, *parole d'honneur*, au sunat foarte bine. Da, și vinurile mele de Xéres sunt eresurile mele actuale. Fiecare cu eresurile lui. Și dresurile lui. Până una-alta, poate nu știți, dar vinul de Xéres vă *drege* colesterolul. Și este unul dintre cele mai longevive vinuri, dacă intenționați să puneți ceva la păstrare, vinuri roșii pentru zile negre. Stau binișor la colecție, vinurile de Xéres, peste 100 de ani. După știința mea, vinuri de Xéres se fac în Basarabia, la Ialoveni. Tehnologia specifică prin care se obțin se numește xéresare. Și în partea ceastălaltă de regat se fac vinuri întărite, dar ele sunt, mai degrabă, din specia celor de Porto – și mă refer aici la singurul vin românesc licoros, *Lacrima lui Ovidiu*, în sudul plin de arșițe al Dobrogei. Numai că fiecare vine pe altă ramură, tehnologia diferă, la Porto și la Xéres. Am degustat, deci, la Clubul Român de Presă de Vin (care se ține, de mai multe ediții încoace, la sediul Muzeului Țăranului Român), vreo cinci sticle pline cu licoarea xéresată. Vin tare, înspre obârșia vermurilor, lichiorurilor, din care, după trei pahare pline, închizi prăvălia pe ziua respectivă. Și gustos. E vorba de un vin care se *mestecă*, nu se bea, aproape că se *mănâncă*, adicăteala e chiar *demâncare*. Am discutat, firește, și la ce ar merge. Păi, ar merge, clasic, la brânzeturi. La vânat. Iepure inclus. Dar ar merge mai abitir cu nuci, sigur, o să-mi spuneți, acum orice vin merge cu nuci, mai dihai cel roșu, că despre el vorbim. Da, dar aici pare cea mai naturală asocieri, căci vinurile de Xéres obținute în Moldova de dincolo de Prut au o *notă particulară de nucă*. Și, bineînțeles, am mai și inovat și aste complicate *fapte de lifestyle*. Bunăoară, Xéres-ul basarabenesesc s-a lăsat mixat lesne cu dulceturi de cocoane, cum ar spune *maestrul meu de dincolo*, Radu Anton Roman, de la care am învățat multe licăriri de vinuri. Dulceturi de nuci, dar și de zarzăre, de cireșe amare – sau delicatețe, dulceață de coajă de portocală, de care mama făcea acasă – ori dulceață de petale de trandafiri. Și, iarăși, am opinat (în grup) că s-ar potrivi cu fructe confiate. Confesate. Confiscate. Pogodeală cu acte în regulă. Și, mă rog, de ce s-ar zice că reduce colesterolul (e vorba, de bună seamă, de colesterolul „rău“)? Pentru că, au descoperit savanții spanioli, este îmbinat cu o sumedenie de antioxidanți. Flavonoizi. În traducere liberă, previne formarea cheagurilor sanguine și protejează inima, deopotrivă arterele. Nu mai spun că din aceleași vinuri de Xéres se obține un oțet de vin roșu de cea mai bună calitate – și tărie alcoolică. Patima după vinuri de Xéres și, în genere, după vinuri fortificate (fortificate?) aparține englezilor, care nu s-au mulțumit doar să cumpere, în Spania, pământ pentru castele, ci pentru vii și poame. La ora actuală, englezii sunt și cei mai mari vinificatori de Xéres. Ei bine, e drept, ei le spun *Sherry-uri*, dar tot pe-acolo șed lucrurile. Nu am încercat, la Clubul de Vin, doar Xéres (atenție, pentru cine nu știe, e nume de rege). Am testat vinuri de la *Agricola Știrbey*, am mâncat pâine ecologică, una coaptă în țest special, numai din produse cu totul și cu totul (direct) naturale. Am prins și gust de a face un itinerar livresc despre cum poți/puteai ajunge, ca producător de vin, furnizor al Coroanei Regale. Despre asta, însă, pesemne, într-un episod viitor. Trebuie să mă grăbesc. Am pus vinul la frapat. Și, acum, l-am scos. Și tare mi-e teamă să nu se încălzească prea tare, pe aste vremuri de vipie...

Tudor Călin Zarojanu

Un nou început

Zăpăciți de *talk-show*-urile DESPRE NIMIC cu „vedete” care „rup tăcerea” – în sensul că vorbesc în continuare, de pe un post TV pe altul, așa cum o fac de ani de zile încoace; loviți în moalele capului de „știri senzaționale” din care aflăm că pe șosele e aglomerație și de *breaking news* care ne anunță că Mitică respinge acuzațiile lui Georgică sau, și mai grav, invers; îndemnați pe toate căile și în toate modurile cu puțință să cădem în cel mai crunt nihilism și fatalism, să ne punem, vorba ban-cului, cearceafurile în cap și să ne îndreptăm fără panică spre cimitir (și, în privința asta, nu mă mai refer doar la presa românească, ci și la cea internațională, bașca tonele de mesaje apocaliptice via internet) – nu mai avem nici timpul, nici starea, nici disponibilitatea necesare de a constata (mai exact, de a accepta!) că, totuși, orișicât, în jurul nostru, ba chiar și cu noi înșine, se mai întâmplă și lucruri care nu sunt chiar îngrozitoare.

Incredibil, dar adevărat, cel puțin unul dintre acestea aparține celei mai hulite, urâte, detestate și luate la mișto zone a societății românești contemporane: politica. Nu cu mult înaintea împlinirii termenului brucanian de două decenii, necesare nouă pentru a învăța și practica democrația – profecție care ne-a enervat atunci, iar ulterior, pe

măsura trecerii timpului, ni s-a părut din ce în ce mai optimistă –, trăim un an istoric și refuzăm să vedem asta.

Nu am nici o îndoială că, de la o distanță în timp rezonabilă, 2008 va apărea ca fiind aproape la fel de important ca 1989.

Mă refer, desigur, la instituirea votului uninominal.

Toate alegerile privitoare la accesul în legislativ a unor Adrieni Minune (de parcă n-ar exista deja...), toate profețiile sumbre despre cvasi-dispariția partidelor, toate ricanările pe seama faptului că, la alegerile locale, uninominalul n-a împiedicat realegerea unor baroni locali – sunt cel puțin naivități. Oare dacă divizia națională de fotbal s-ar reduce, așa cum ar trebui, la 8-10 echipe, performanța s-ar impune în prima ediție de campionat? Sigur că nu. Dar ar fi începutul, baza pe care s-ar putea construi ceva, condiția esențială a unei reale concurențe.

Nu trebuie să ne așteptăm ca, la toamnă, să căpătăm un Parlament fundamental îmbunătățit față de cele anterioare. Dar în timp – în nu foarte mult timp! – cu certitudine se va întâmpla asta. În ciuda impresiei de suprafață, alegătorul de rând are un bun simț destul de sănătos – doar că, până

acum, nici n-a prea fost lăsat să aleagă pe bune, nici n-a fost informat. O dovadă a acestui bun simț este dată tot de lumea fotbalului: câți dintre iubitorii necondiționați ai echipei *Steaua* nu sunt jenați de persoana patronului ei? Câți îl votează? Vă recomand să intrați pe forumurile de discuție ale fanilor steliști...

Decantarea se va produce, probabil, mai lent decât ne-am dori, dar va fi un proces ireversibil. Dacă nu peste patru ani, sigur peste opt, majoritatea anonimilor de pe liste, dar și a celebrităților îndoielnice, vor fi istorie. De fapt, nu vor mai fi nimic.

De unde alții? Iată cea mai stupidă și mai perfidă întrebare, lansată și încurajată chiar de către viitorii „foști”. Sunt, slavă Domnului, destui români mult mai valoroși decât cei mai mulți dintre actualii politicieni. Și nu puțini sunt cei – chiar din interiorul actualelor partide – care ar vrea să intre la bătaie, dar nu sunt lăsați.

Aveți puținică răbdare și totul se va schimba. Cu ajutorul nostru; firește, căci dacă ridicăm scârbiți din umeri și refuzăm să votăm, se vor alege între ei. Nu cred că asta vrem.

Rezeccii

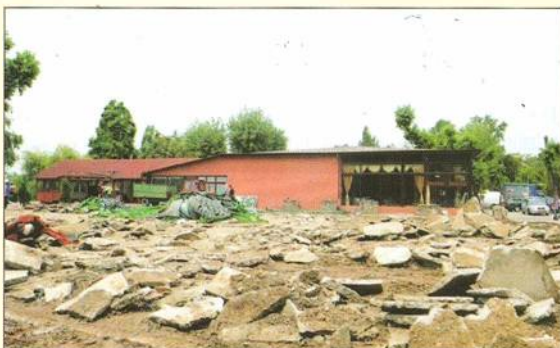
Celebra terasă *La fitze* nu mai există (minunat prilej pentru jocuri ieftine de cuvinte în inventiva presă românească), la fel ca și alte restaurante din zona Herăstrău-

șoseaua Nordului, pe motiv că

nu aveau autorizații de construcție și/sau funcționare la zi.

Astfel, primele două acțiuni ale noului primar general al Capitalei au fost gesturi extrem de populare, dacă nu cumva populiste: concedierea unor directori și demolarea unor localuri de lux.

O.K., ne-am convins de calitățile sale distructive – când vom vedea însă ceva constructiv? ■

Presa politică

Amprintare

Președintele Traian Băsescu a fost invitat de premierul italian Silvio Berlusconi (ceea ce probabil nu i-a căzut bine omologului său român) să vadă la fața locului cum stă treaba cu nomazii noștri în lumea lor. Locatarul de la Cotroceni i-a asigurat pe românii din Roma că nu-i lăsam de izbeliște. În această agitație cu bătaie la UE, care a certat guvernul italian, s-a „sărit” însă peste un detaliu: conform noilor cărți de identitate, TOȚI cetățenii italieni umează să fie amprintați. Despre ce discutăm? ■

Cătălin Avramescu (foto) și Sever Voinescu și-au anunțat intenția de a candida pentru fotolii de parlamentari, sub sigla PDL. Fenomenul nu e cu desăvârșire nou, totuși destul de rar. De regulă, ziariștii atrași de politică au preferat posturi în care erau numiți, nu aleși: consilieri, purtători de cuvânt, miniștri. Tot de regulă, aventurile respective le-au afectat credibilitatea și le-au creat dificultăți (sau chiar imposibilitatea) în a se reintegra în presă. Dar o candidatură directă e un act de curaj și poate fi începutul unei adevărate cariere politice – vezi Radu Mazăre! ■

Unii, nominal

Perspectiva votului parlamentar uninominal, cu toate consecințele sale, pare să fi zăpăcit de tot clasa politică. Riscul ca unele partide să nu mai prindă picior de scaun de parlamentar, dar și faptul că inclusiv formațiunile puternice au, de 18 ani, senatori și deputați de care n-a auzit nimeni niciodată, a declanșat goana după vedete. Nu contează domeniul. De la Oana Zăvoranu (foto), anunțată deja drept candidată de către PRM, până la Nadia Comăneci și Ilie Năstase (curtați de PSD) – orice nume public e luat în calcul. Dar nici „senatorii pe viață” n-o să se dea ușor la o parte! Urmează câteva luni distractive...

Vise și coșmaruri

Președintele Dmitri Medvedev a cerut organelor de ordine și tuturor instituțiilor de stat „să înceteze să mai transforme mediul de afaceri într-un coșmar”, la câteva zile după ce declarațiile premierului Vladimir Putin la adresa companiei *Mechel* și a proprietarului ei, Igor Ziuzin, au dus la prăbușirea cu 30% a

cotațiilor acestei companii și la căderea Bursei din Moscova: indicele RTS a scăzut la mijlocul ședinței de tranzacționare cu 4,65%.

Anterior, același Putin se încrunta-se la gigantul *Gazprom*, pe care personal l-a ridicat la rangul de stat în stat și armă în fața Europei.

Marea cu degetul

Procurorul general al României, Laura Codruța Kovesi, a cerut Camerei Deputaților (CD) și Senatului avize de urmărire penală pentru Adrian Năstase, respectiv Șerban Mihăilescu. Primul e acuzat de dare de mită în dosarul „Mătușa Tamara”, al doilea – primire de foloase necuvenite și nerespectarea regimului armelor și munițiilor. În același timp, Biroul Permanent al CD a aprobat convocarea unei sesiuni extraordinare în 13 august, pentru a dezbate cererea președintelui Traian Băsescu de avizare a urmăririi penale a foștilor și actuali parlamentari. Sigur, n-o să iasă nimic, dar poate măcar se mai sperie unul-altul. ■

Basil Ștefan

Înghețare pentru înghețare

Știrea externă cea mai tare a acestei veri a fost, cred, cea care anunța că Statele Unite au decis să se alăture în premieră, la 19 iulie, printr-un diplomat de rang foarte înalt, William Burns, subsecretarul de stat pentru afaceri politice, partenerilor săi (Marea Britanie, China, Franța, Germania, Rusia) care de vreme îndelungată, dar fără succes, poartă la Geneva negocieri vizând suspendarea programului iranian de îmbogățire a uraniului. Știre „tare” pentru că SUA și Iranul nu-și mai „vorbesc” de aproape treizeci de ani, de la criza ostaticilor din 1979, care a dus la ruperea relațiilor lor diplomatice, apărarea intereselor americane în această țară fiind preluată de Elveția. Lipsa de comunicare nu putea duce la nimic bun, dimpotrivă: cu ani în urmă, președintele George W. Bush a inclus Iranul în așa-numita „Axă a Răului” (a statelor care susțin, în viziunea sa, terorismul internațional). Ceea ce nu a făcut decât să adâncească ruptura, mai ales după ce Teheranul și-a atras numeroase adversități în lume, îndeosebi în Occident, prin declarații șocante, inacceptabile în lumea civilizată, de felul celor privind „ștergerea de pe hartă” a Israelului, ca și prin finanțarea unor organizații extremiste (Hezbollah, Hamas, Jihadul

Islamic etc) care recurgeau la atentate teroriste sinucigașe împotriva populației civile israeliene.

Prin prisma unor asemenea declarații și acțiuni, refuzul guvernului de la Teheran de a suspenda activitățile de îmbogățire a uraniului, care a făcut ca pe plan internațional să se contureze opinia că în realitate acest program urmărește producția de arme nucleare, a apărut din ce în ce mai inacceptabil. Așa încât Iranul s-a ales și cu sancțiuni destul de neplăcute ale comunității internaționale, cu ai cărei reprezentanți (întâi patru, acum toți cei cinci membri ai Consiliului de Securitate al ONU, plus Germania) negociază la Geneva tocmai aceste probleme. Lipsa de rezultate la negocierile de până acum s-a datorat, evident, tocmai absenței de la masa negocierilor a Statelor Unite, partenerul considerat în mod vădit și de către Teheran drept factorul principal și garantul esențial al oricărui acord obținut la aceste negocieri.

Cei cinci parteneri inițiali au oferit ca bază de pornire pentru noua fază a negocierilor o propunere cuprinsă în formula magică „înghețare pentru înghețare”: Iranul își îngheață activitățile de îmbogățire a uraniului la nivelul atins în prezent,

considerat suficient pentru producerea de electricitate, dar insuficient pentru fabricarea bombei atomice, iar în contrapartidă partenerii săi de negocierie îngheață și ei sancțiunile împotriva Iranului, adică nu vor cere ONU suplimentarea acestora un timp anume, în care cele două părți să ajungă la o soluție negociată, viabilă. La prima rundă de negocieri în noua formulă Iranul a declarat, oarecum neașteptat, că nu va renunța la programul de îmbogățire a uraniului. Ceea ce nu înseamnă însă că negocierile au eșuat. De regulă, la negocieri se pleacă de la cereri (sau poziții) maximaliste, cu atât mai mult în Orient, unde orice achiziție presupune o tocmeală îndelungată și... obligatorie! Drept urmare, Departamentul de Stat a anunțat, concis, că acum „Iranul are două săptămâni pentru a da un răspuns clar”. Nici vorbă, deci, de eșec. Aș îndrăzni chiar să prezic un succes final peste obiectivul limitat urmărit oficial și cu efecte benefice multiple asupra situației din Orientul Mijlociu și nu numai. Miza acestor negocieri este enormă: evitarea unui nou război în Golf, pacificarea reală a Irakului, calmarea prețului petrolului, demararea unor proiecte petroliere euro-iraniene etc. etc.. ■

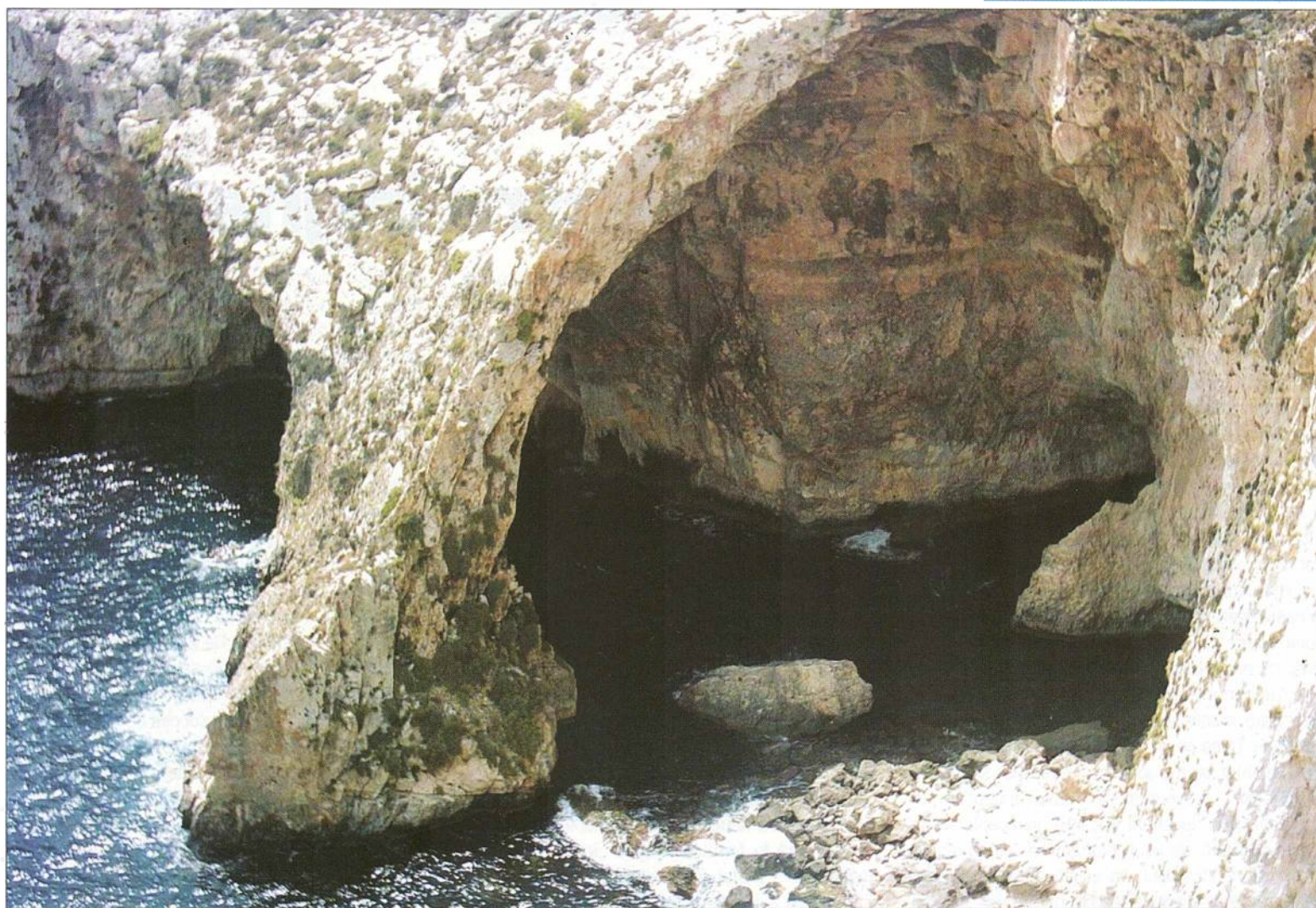
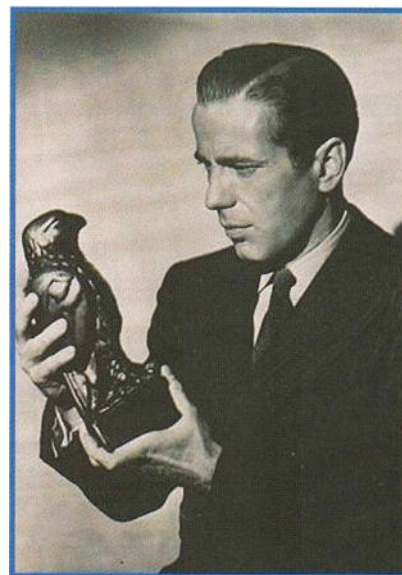
Pe urmele Șoimu

Dacă ați fost îndrăgostiți, cândva, de filmul sau de cartea *Șoimului maltez*, atunci e timpul să faceți cunoștință, de-a dreptul, cu Malta. Și nu o puteți face decât mergând acolo. Vestea bună e că se constituie într-o destinație turistică foarte accesibilă românilor. Atracțiile arhipelagului maltez pornesc de la cele cinci secole de istorie a cavalerilor ioaniți și se termină la natura splendidă, în care golfurile foarte limpezi au lucire de peruzea – și sunt, adeseori, gazde pentru echipele care toarnă filme în ambianțe mediteraneene.

Vă amintiți de Sam Spade, *hard-boiled* detectiv? Sau, măcar, de Humphrey Bogart, cel care a fost eroul principal al filmului turnat în 1941, cu același nume, *Șoimul maltez*? Cartea care a stat la baza scenariului, apărută în 1930, a fost un adevărat succes în epocă – și a fost scrisă de scriitorul american de polițier Dashiell Hammett. Este, probabil, o încununare a operei lui Hammett. Sam Spade, ca detectiv, mai apare în alte două povestiri ale aceluiași autor. El întruchipează figura detectivului/bărbatului dur, un *lup singuratic* care

efectuează, de obicei, mai ales „investigații private”. Se află la originea unui nou gen de roman polițist. Bogart, cu surâsul său enigmatic, cu parcimonia lui în a vorbi, hotărât, dar nu lipsit de sensibilitate, cu o figură melancolică, în ciuda comportamentului *tough*, îl întruchipează atât de memorabil, încât, pesemne, cu greu ne mai închipuim un alt... Sam Spade.

Spade era un mixaj între mai multe feluri/figuri de detectiv pe care Dashiell Hammett îi propulsase

lui maltez

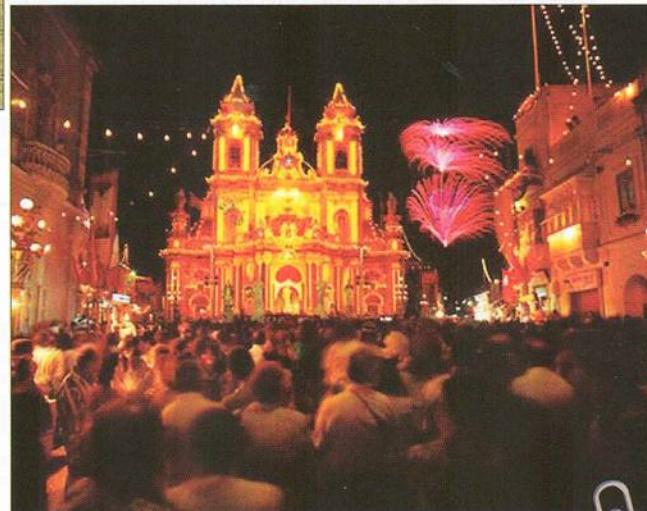
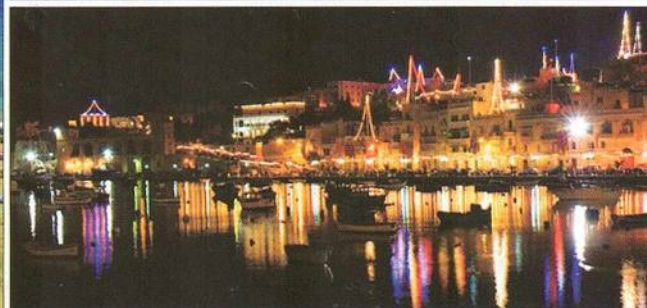
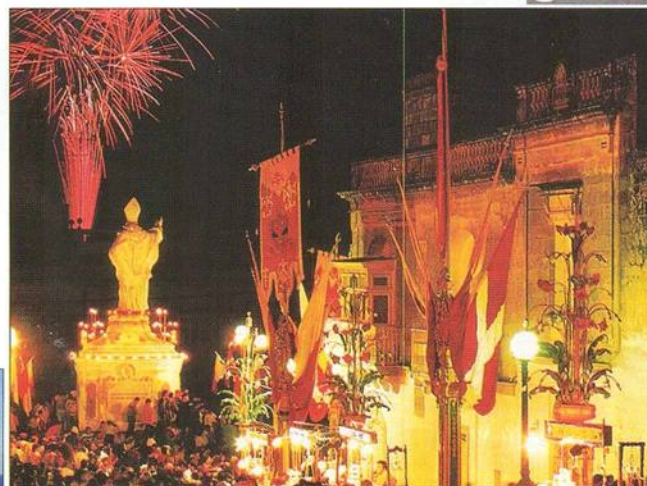
în cărțile sale anterioare. Sinteza s-a dovedit însă într-atât de strălucită, încât eroul a rămas antologic, intrând în galeria celor mai stăruitoare personaje care ne populează memoria noastră „detectivistică”. El se află și la baza protipurilor de eroi pe care un alt mare scriitor care va veni, Raymond Chandler, îi va arunca în luptă. De aici vine și faimosul Philip Marlowe, bunăoară, care ne-a încântat și nouă – și încântă, încă, adolescențe. Dar cine este „șoimul maltez”? E o specie de răpitoare specifică arhipelagului maltez, varietate a *șoimului pelegrin*. Ca să mergeți drept pe urmele șoimului, trebuie să vă urcați în avion, cu un bilet de la *Malta Travel* în buzunar (ca să îl procurați, trebuie să dați un clic pe www.malta.ro. Și să optați, preferabil, pentru o excursie care costă în jur de 200-300 de euro, la un hotel de trei stele, în principiu).

Dar șoimul care a servit ca pretext cărții și, ulterior, filmului regizat de John Houston, este un șoim aparte. Este unul istoric. Doldora de pietre prețioase, pentru că este chiar încrustat cu diamante. El exploatează existența unui șoim care era plătit ca tribut, ofrandă, omagiu, în fiecare an. De fapt, ce altceva era șoimul decât o bijuterie minunată, bună să alimenteze imaginația, deopotrivă, aventurierilor, istoricilor, arheologilor, orfevrilor? Până la urmă, șoimul nu e

decât această bijuterie de arhipelag care a fost pusă la punct, vreme de aproape cinci secole, de către cavalerii ioași, cu care istoria Maltei se împletește. Astăzi, Malta, chiar dacă nu mai este condusă de ioași în mod explicit, tot în umbra lor (fastă!) se află, cumva. Cea mai mare răsplată pentru un voiaj/o aventură în arhipelagul maltez nu este musai un șoim încrustat în diamante, ci însăși călătoria, cu binefacerile și plăcerile ei. Simbolul, șoimul, este cum nu se poate mai bine ales, pentru că insulele gem de istorie, sunt ticsite până la refuz cu spiritul vremurilor trecute, cu legendele cavalerilor care odihnesc, sub lespezi, la bisericile din La Valletta.

Malta este un colț de lume populat cu oameni foarte credincioși care, așa cum trăiesc printre artificii (ar fi un mare păcat să scăpați *LA FESTA*, pe care, de altfel, *Malta Travel* o are în program!), trăiesc și printre sfinți. Limba pe care localnicii o vorbesc e o limbă arhaică, aflată în rădăcina arabei sau a altor limbi vorbite pe coasta de Mediterană din apropierea Ierusalimului, de unde se trag cavalerii. Malta e o lume aparte. Și ceea ce au reușit să facă acest neam de cavaleri, mistici și războinici, este cu totul remarcabil: și-au lăsat o admirabilă amprentă de civilizație pe un perimetru stâncos de insule, unde alții, mai puțin înverșunați, n-ar fi izbândit.

text **Mihail Gălățanu**

Acasă
la „șoimul
pelegrin”

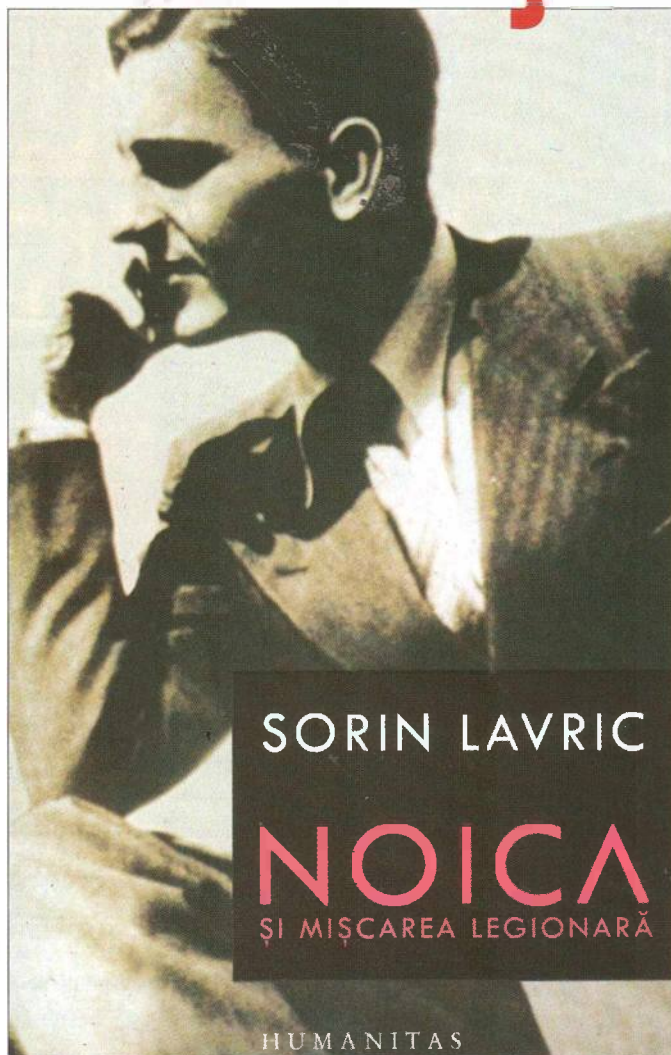
Nu scăpați
„La festa”!

Călătorie în Malta:

Site: www.malta.ro • Statut: singurul tur-operator pe Malta • Oferta: sejur începând de la 268 euro (cu reducere) • Cazare/hoteluri: de trei, patru și cinci stele (cu o singură excepție, de două stele) • Contact: Str. Pitar Moș nr. 29, et.1, ap. 23C, sector 1, București (în spatele cinematografului *Patria*) • Telefon/fax: 021/318.59.93, 021/318.59.92; • Mobil: 0722.626.903 • Persoane de contact: Mark Neville Faruggia, Alina Mateescu • Excursii opționale: de neratat Sicilia (120 de euro), La Valletta (45 euro), Grota Albastră (30 euro) • 1 liră malteză = 2,4 euro • e-mail: maltaid@malta.ro.

SORIN LAVRIC

NOICA ȘI EPOCA SA

Una dintre cele mai bune voci ale eseului românesc (cel puțin din generația mea, nouăzeci) dă o carte remarcabilă, despre relația între Noica și mișcarea legionară. Dintru început, am să spun, cartea poate avea mari păcate, dar are și un singur merit. Care e real. Și nu e deloc neglijabil. Reușește performanța de a explica de ce atâția intelectuali au aderat la mișcare. Mai mult, reușește să explicitizeze, într-o oarecare măsură, epoca. Desigur, Mihai Iovănel (alături de Daniel Cristea-Enache și Andrei Terian, unul dintre cei mai buni critici tineri – și unul dintre cei pe care îi respect foarte mult) are întrucâtva dreptate când cere un cadru mai larg, un *preview* mai amplu, care

Dincolo de toate reproșurile care se pot face, Sorin Lavric rămâne un (potențial) pariu însemnat pentru literatura română. Prin demersul documentar deosebit, el împrăștiează sângele eseului care se scrie la noi.

să ne facă să înțelegem mai bine perioada. Mă tem, însă, că, pe parcursul a vreo trei sute de pagini, cât are cartea, el nu era posibil. Fiindcă ar cere un spațiu mai generos.

Dar, cu ce ne alegem, totuși, din cartea lui Sorin? Cu încredințarea – a mea, cel puțin – că noi nu înțelegem epoca. Și nici pe Noica, fără trecutul său. Și aici, intuitiv, Lavric are dreptate: cum să înțelegi *Sentimentul românesc al ființei*, fără perioada de aderență legionară? Chiar dacă Lavric e pretabil unor erori, el imprimă dinamism cărții. O scrie ca pe un *thriller* dramatic al istoriei. Sigur, sub aspect stilistic, să mă ierte el, dar i-aș reproșa unele repetiții, cât și unele învârtiri în cerc. Se repetă, însă, poate și pentru a fixa mai bine lucrurile. Poate, chiar, folosește metoda persuasivă, aplicată îndeobște în politică. Dar scenele îi reușesc. Și descrierile lor. Îl vedem, în consecință, pe Codreanu făcând penitență șase luni pe podea. Vedem portretul său, pe cel al lui Noica și pe cel, mai reușit, al lui Mihail Polihroniade, chiar dacă secvențial. Personajele, deci, se mișcă. Într-un decor tragic. Care e chiar istoria națiunii noastre. Și, ca ton, Sorin Lavric împrumută ceva din puritatea intransigentă și fanatică a legionarilor. Deși, în ciuda celor spuse de alții, are și momente/pasaje de judecată cu detașare a contextului dat. Oricum, ceea ce e fundamental, Lavric se mișcă, în interiorul acestei cărți, cu multă bunăcredință.

Nu încearcă să obțină efecte politice. Deși nu e greu de anticipat ce va fi: după o asemenea carte, iluminarea perioadei legionare se va face altfel. Și, în ochii multora, istoria va fi reabilitată, cu tot cu personajele ei. Primul dintre ele ar fi Nae Ionescu, admirabil prezentat. Dar nu m-aș opri aici. Ar fi de remarcat documentarea destul de minuțioasă pe care Sorin a făcut-o. Multe amănunte din epocă, recunosc, nu le știam: provocările la duel, faptul că Ion Barbu, faimosul poet drag mie (și matematician!) a îmbrăcat cămașa verde etc. Și, culmea, dacă fugim la istorie (și asta poate verifica și Mihai Iovănel), detaliile corespund.

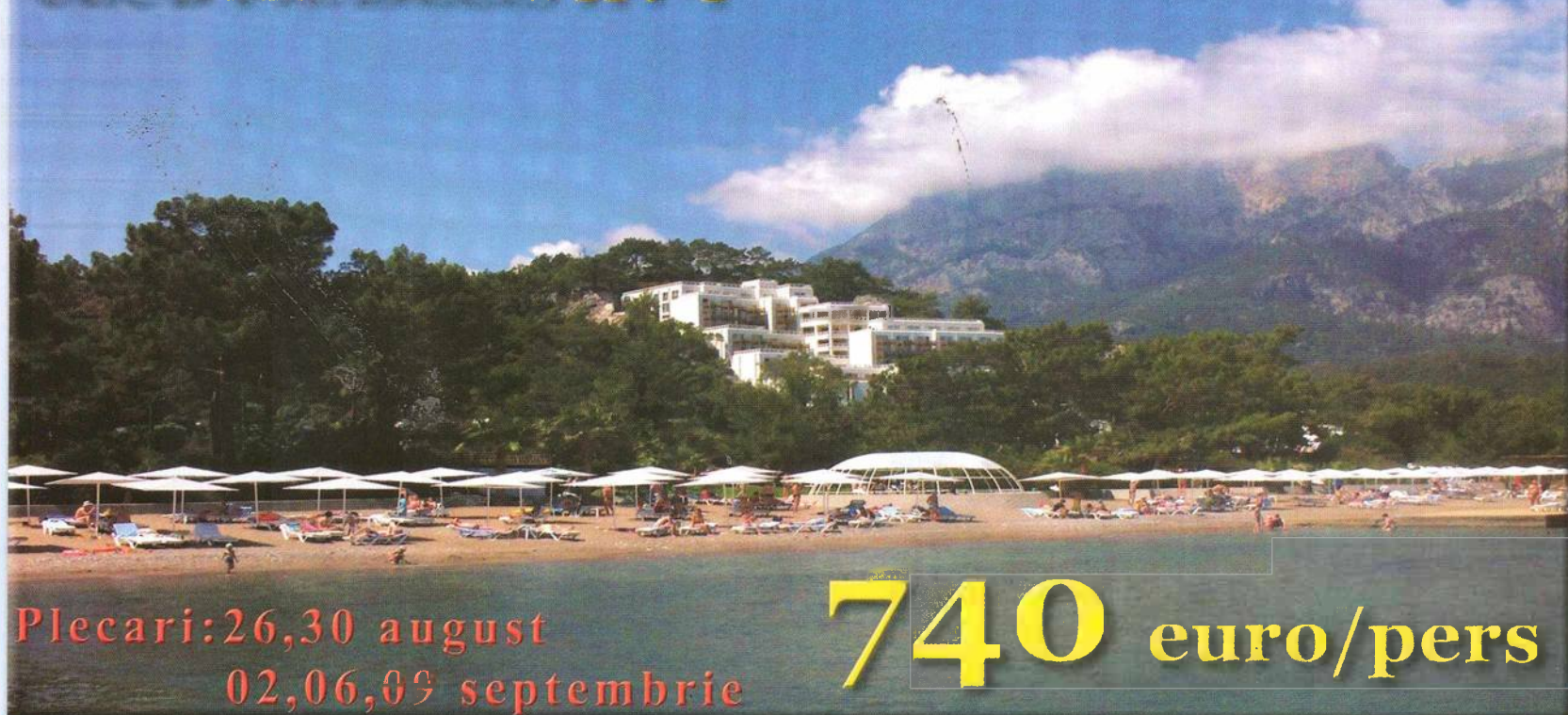

Sorin Lavric se ferește să deformeze vreun detaliu doar ca să îi iasă „pașii”. Nu are nevoie de reinterpretări ale istoriei ca să îi iasă demonstrația. Culmea e că, ducându-te la istorie (am vrut să verific câteva evenimente), lucrurile chiar așa stau. I se poate reproșa lui Lavric că idealizează legionarii. Dar nu e vina lui că nu le găsește nici o pată. Totuși, apelul la forță, abuzul de violență, oameni asasinați, aici nu ai cum să nu te desparti de legionari. În plus, aversiunea lor antisemită pentru care eu, cel puțin, nu am organ (mă gândesc la femeile pe care le-am iubit, și erau evreice printre ele, cel puțin două: și nu îmi închipui cum aș putea să mă întorc și să le urăsc). Dar, poate, am mers deja prea departe. Îl urmăresc pe Sorin Lavric de la *Cronica ideilor din România Literară* (așa l-am descoperit) și l-am văzut și ca îngrijitor de cărți, ediții, prefete, precum și în alte lucruri memorabile, precum *Atingerea mortului*, dar cartea de față aș plasa-o drept cea mai însemnată izbândă, firește, cu sușurile și coborășurile ei. De acum, Noica va fi privit cu alți ochi. De acum, nici la epocă nu ne vom mai uita cu aceiași ochi. Sorin Lavric a avut ocazia de a ne schimba optica și chiar a făcut-o. Iar cartea sa despre Noica, în ansamblu, cu monografia de rigoare, cu „viața lui Noica și opera”, ce carte!!!

(lex) **Mihail Gălățanu**

ANTALYA

CLUB PHASELIS HV-1

Plecari: 26,30 august
02,06,09 septembrie

740 euro/pers

GREENWOOD RESORT 4*

Plecari: 26,30 august
02,06,09 septembrie

570 euro/pers

Tariful include:

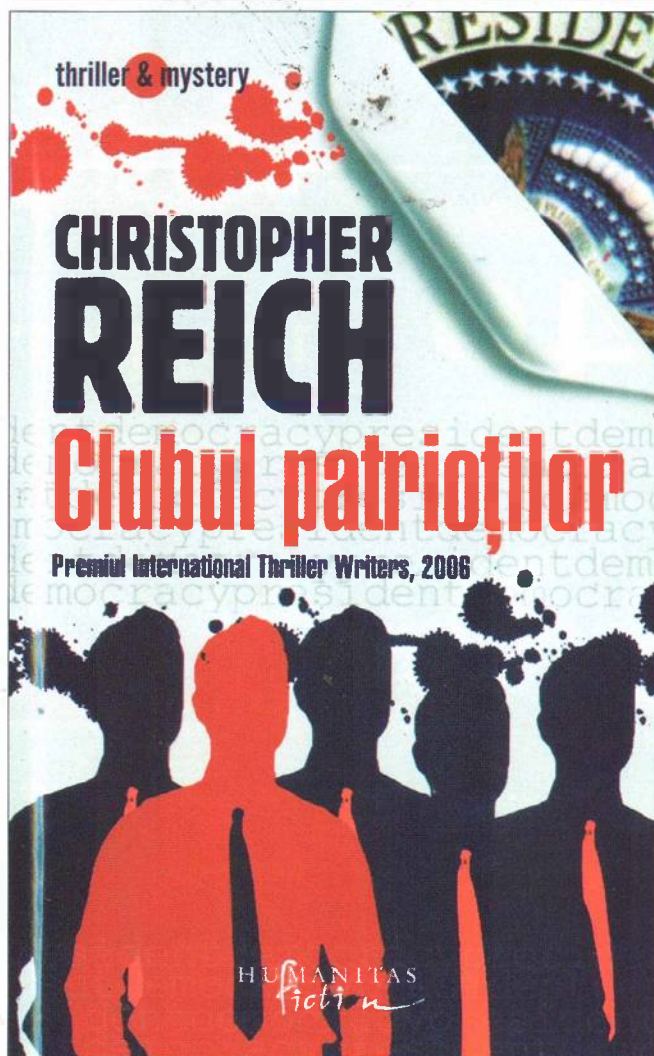
- transport dus -intors cu avionul
- transfer aeroport-hotel-aeroport
- 7 nopti cazare in camera dubla+ utra all inclusive
- TAXE AEROPORT!!!

FAROS - MAYAK

Adresa: Bd. Corneliu Coposu, nr.7,
bl. 104, sc.1, ap.2, sector 3, Bucuresti
Tel.: 021 326 62 48; 021 327 61 21
E-mail: travel@faros.ro
www.faros.ro

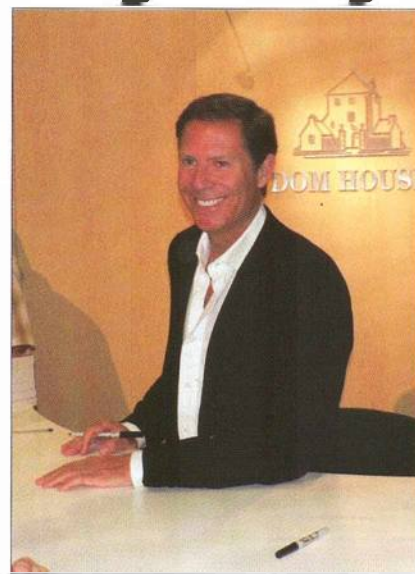
TEORIA CONSPIRAȚIEI,

GENERAȚIA URMĂTOARE/ CLUBUL PATRIOTILOR

Dacă n-ați mai citit de mult despre ce s-a mai întâmplat cu teoria conspirației – și vă e dor, editura HUMANITAS vă oferă un eșantion. Despre cum evoluează teoria respectivă pe o altă buclă. Christopher Reich, recomandat ca un continuator de încredere al lui Grisham & Clancy (alt club al... *conspirațiilor*!), „inventează” un personaj, Thomas Bolden, care e un fel de actor de film proiectat într-o carte. Apărut în Colecția Thriller & Mystery, romanul se potrivește de minune cu o altă apariție anterioară de la Humanitas Fiction, cea

a lui Lee Child (cu mai multe volume). Thomas Bolden, figura centrală a thriller-ului, este doar un soi de copil al străzii, trecut prin mai multe avataruri. Nu știm/avem despre copilăria sa decât secvențe, o alăturare de crâmpie, scurte *flash-back*-uri. De ce? Lucrul acesta se va elucida în finalul cărții. Bolden este un om de succes, lucrează la o mare corporație americană. Are o poziție de invidiat, o mașină „tare”, un salariu cu multe zerouri în coadă, este în miezul lucrurilor, are putere, influență, tot ce-și poate dori un om care surfează în jurul vârstei de treizeci de ani. Are, bineînțeles, și o iubită. Cu care trăiește de trei ani și cu care se înțelege foarte bine. O imagine absolut idilică, dacă nu și cumva special edulcorată. Peste acest paradis cade, de la un etaj superior, parcă, iadul. Și asta e chiar intriga, în cazul nostru. Thomas Bolden este cel care se ocupă îndeaproape, reminență explicabilă biografică, de soarta copiilor de pe stradă. Îi știe pe nume, are pronosticuri „existențiale” pentru fiecare. Christopher Reich știe să speculeze absurdul. Într-o seară, de fapt, într-o noapte, este atacat, iubita sa ajunge la spital, iar el este confruntat cu niște întrebări care lui i se par absurde. Răpire, intimidare, interogare prin forță. Două întrebări revin în mintea sa obsedant. Cine/sau ce e „Crown” și cine e „Bobby Stillman”. Ambele lucruri i se par străine. Ulterior, se deslușește că da, *Crown* e chiar numele unei operațiuni secrete de înlăturare a președintelui Statelor Unite ale Americii care, culmea, e chiar o femeie (un alt motiv să fi urmărit cu încordare campania purtată, până de curând, de Hillary Clinton!!). În spatele acțiunii stă J.J. Jefferson, cel ce se va dovedi a fi chiar... tatăl personajului nostru, Bolden. Care și moare, până la urmă, ca o consecință a atentatului împotriva președintelui, pe care îl pune la cale – și care, firește, ca în orice

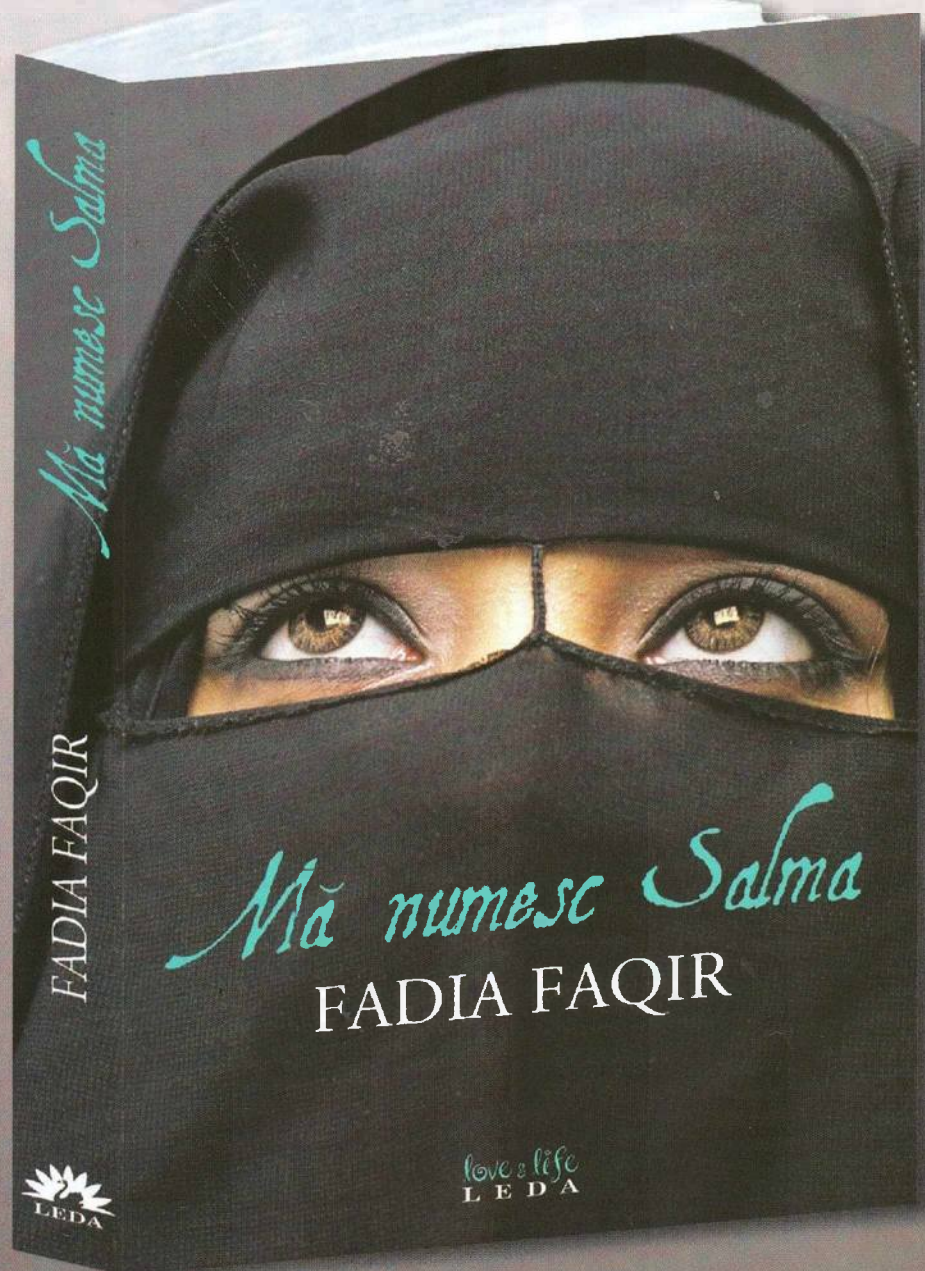

film de acțiune (bănuim că, în scurt timp, are șanse mari să devină și ecranizare), eșuează. Și nu mai apucă să se confrunte cu fiul. Scena în care Bolden să îi spună „tată” rămâne proiectată pentru... lumea cealaltă. Dar, eveniment semnificativ, Thomas Bolden însuși află că va fi tată. Iubita lui, Jenny Dance, știe că e însărcinată, dar nu găsește prea repede momentul de a i-o spune. Celălalt nume, necunoscut, Bobby Stillman, este cel al mamei sale naturale, care este o rebelă împotriva guvernului, autorităților, urmărită de douăzeci de ani pentru o crimă ce nu o făcuse ea.

Și tot misterul se află în mâinile *Clubului Patriotilor*, o adunare de oameni foarte potenți, care își spune așa, în amintirea „clonelor” lor, cei care au făcut din Statele Unite ale Americii un stat puternic, unit, viguros. Ei se închipuie în locul lor, pe aceleași baricade. Finalul, sigur, are *clou*-urile lui: Thomas Bolden este invitat să facă parte din club, în locul tatălui său, mort acum, care nesocotise principiile clubului – și din cauza aceasta fusese executat. (Bine, murise și pentru omorârea a altor doi membri al clubului, dar să nu mai lungim povestea...) Este clipa în care află că și el, prin descendență, face parte dintr-o mare familie a Americii. Așa după cum, o altă coincidență de-a dreptul dubioasă, și iubita sa, Jenny, este. E, oricum, un final cu *happy ending*: cei doi se hotărăsc să păstreze copilul, dar să și fugă tot mai departe, în Mexic, la distanță de Casa Albă & Wall Street, văzute ca epicentrul conspirațiilor...

(text Mihail Gălățanu)

Bestsellerul verii la Editura LEDA

„Fadia Faqir abordează cu mult curaj tema condiției vulnerabile a femeii musulmane într-o societate dominată de bărbați... O poveste remarcabil scrisă, despre tradițiile represive și încă active ale lumii arabe.”

Booklist

Preț: 32,00 lei

Format: 13 x 20 cm, 304 pagini

Colecția *love & life* LEDA

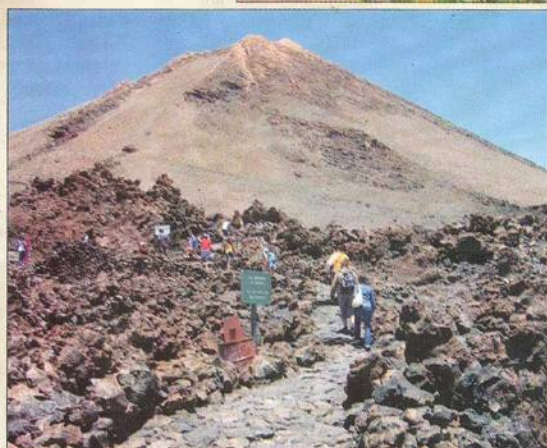

www.ledabooks.ro/blog
www.edituracorint.ro

GRUPUL EDITORIAL CORINT

Seducție latină în Tenerife

Exotism, ceva istorie, ceva cultură și... numai doi pași până acolo. Seducător și tentant, Tenerife este o destinație pe care înșiși locuitorii săi o numesc „insula contrastelor“.

Am citit undeva că înșiși *nickname*-ul său (Insula Primăverii Eterne) vine de la temperaturile... sublime, care nu coboară niciodată mai jos de 15 (în zilele cele mai reci) și nu urcă decât la 30 (în zilele cele mai hot). Cu alte cuvinte, vremea în Tenerife e ideală. Coasta de vest a Africii e la o aruncătură de băț, dar alizeele care vin din nord-est și curenții reci ai mării, și ei tot din nord, echilibrează climatul.

Un vulcan imens la malul mării

Turistul este surprins când descoperă vulcanul activ Pico de Teide, cel mai înalt vârf din lanțul muntos al insulei, încă din avion. Impozant, cu piscul acoperit de zăpadă, veghează necontenit (de la cei 3.718 metri) împrejurimile, chiar din mijlocul insulei. E interesant, trebuie să recunosc, să înoți în Atlantic, gândindu-te că

pe nu știu care versanți de-ai lui Teide (n-am văzut, dar am auzit) sunt oameni care schiază în același timp.

Petreceri pe bandă rulantă lângă insula lui Columb

Cazat în Las Americas, cea mai animată stațiune din Tenerife, de fapt, epicentrul vieții de noapte al insulei, în primele zile am căutat să mă odihnesc. Plajă, sucuri, berici, sporturi nautice, plajă, sucuri, berici... M-am gâdihnit intens în timpul zilei, pentru că în toiul nopții aveam de explorat lumea din baruri și discoteci. E greu să alegi: îți fac cu ochiul și gălăgioasele pub-uri englezești, și discotecile cu lasere, și lounge-cluburile cu ritmuri cool. Dimineața (de fapt, mai pe la prânz, așa), ieșeam ușor mahmur pe balcon, mă așezam pe șezlong și savoram panorama splendidă a Atlanticului, îndulcită de cea mai bună cafea cu lapte din viața mea. Surfiștii erau deja în acțiune,

întrecându-se. În completarea tabloului perfect, departe, în orizont, misterioasă, și de multe ori acoperită de nori, se afla La Gomera, insula lui Columb...

Arhitectură șarmantă și cel mai frumos parc din Europa

Una din zile am dedicat-o orașelului Puerto de la Cruz, al doilea mare centru turistic al insulei (după capitala Santa Cruz). M-am pierdut între grădinile luxuriante și clădirile cu arhitectură colonială, am admirat simplitatea bisericii Nuestra Señora de la Peña, grandoarea castelului San Felipe, vechiul chei, unde sunt ancorate micuțele bărci ale pescarilor... Într-una dintre mahalalele orașului, am descoperit Grădina Botanică și Loro Parque, cel mai mare și mai frumos parc din Europa. Și n-am mai plecat de acolo câteva ceasuri bune. Pe lângă vegetația exotică, m-au surprins colecția impresionantă de papagali, imensul acvariu oceanic, dar mai ales casa pinguinilor și show-urile leilor de mare și ale orcilor.

Piramidele misterioase

Piramidele Guimar nu sunt unele dintre cele mai promovate atracții turistice ale insulei. Au o origine controversată, dar tocmai de asta atrag. Unii spun că sunt doar niște pietre agricole, comune de altfel prin Canare, așezate în formă de trepte de fermierii care au curățat pământul. Alții pretind că structurile respective ar avea ceva rădăcini în credințele ezoterice. Antropologul norvegian Thor Heyerdahl, personalitate care și-a dedicat mult timp cercetând originile culturale ale civilizațiilor antice din întreaga lume, crede că piramidele Guimar au fost construite după aceleași principii cu cele din Sicilia, Mexic, Mesopotamia, Polinezia și Peru. După cercetările norvegianului, mai mulți arheologi profesioniști s-au referit la piramidele de la Guimar ca aparținând civilizațiilor prehispanice care au ajuns în Tenerife.

Shopping la Santa Cruz

Dacă ajungeți în Tenerife, încercați să nu ratați capitala, Santa Cruz. Oraș zgomotos, port maritim (unul dintre cele mai adânci din lume și cel mai busy din Spania)... Situat într-un golf

natural, beneficiază de un „colier” de munți înalți de peste 1.000 de metri. Shopping-ul este excelent la Plaza de España, pe malul mării, și ceva mai sus, la Plaza de Candelaria, care se întrece în oferta de branduri cu tax free.

Bucătărie spaniolă

Mâncarea din Insulele Canare combină rețetele spaniole cu influențe africane și latino-americane. Încercați *Canarian Tipico*, meniu compus din supă, tocană și pește la grill. Baza bucătăriei din Canare este o varietate de legume proaspete, fructe și pește. Carnea, preparată în tocănițe sau fripturi importate din Spania și America de Sud, este doar pentru turiști. Mâncarea tradițională este *gofio*, un substitut al pâinii, care este preparat din cereale prăjite. Peste tot o să întâlniți *Papas Arrugadas* („Cartofi ridici”): cartofi fierți cu sare, în coajă. Se combină cu două *mojos* de măsline: un sos cu gust picant (*mojo picon*) și unul verde (*mojo verde*).

text și foto Ciprian Enea

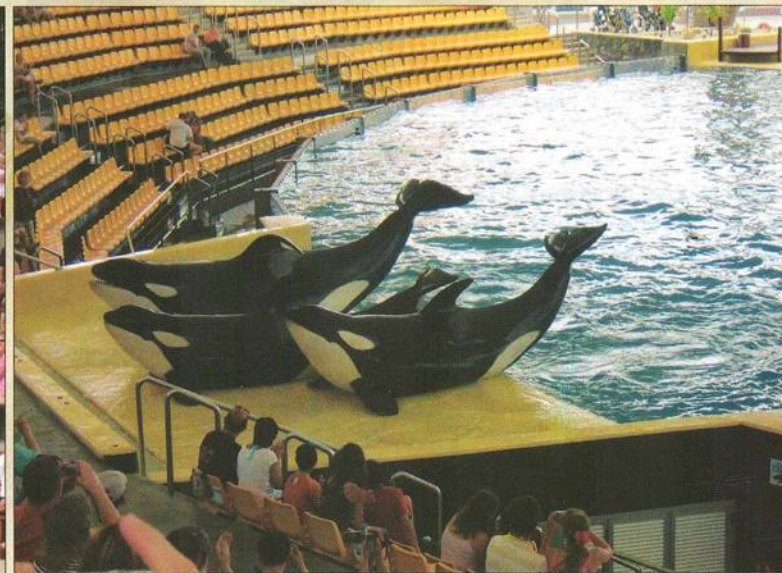
Cele mai bune oferte:

Agencia Cocktail Holidays;
www.cocktailholidays.ro
021/317.84.55

● Hotel Tropical Playa 3* – de la 684 euro/pers., transport cu avionul, transferuri aeroport – hotel – aeroport, 6 nopți cazare cu demipensiune, asistență turistică.

Agencia Prestige Tours;
www.prestige.ro,
021/319.77.94

● Hotel Fanabe Costa Sur 4* – de la 745 euro/pers., transport cu avionul, transferuri aeroport – hotel – aeroport, 6 nopți cazare cu all-inclusive, asistență turistică.

O carte **regală**

În avalanșa de cărți care ne sosesc la redacție și ne populează zilele, una este cu adevărat **specială**. Și nu doar pentru că se numește **NUNTA DE DIAMANT** ci pentru că, în ea, este vorba despre cuplul regal, Regele Mihai și Regina Ana. Cu mai bine de o lună în urmă, ei au împlinit șaiszeci de ani de căsnicie. Editura Rao a avut inspirată inițiativă de a decupa această vârstă aniversară și de a o pune chiar între paginile unei cărți. Este vorba, de fapt, despre un album de fotografii. Cartea este scrisă de Prințesa Margareta și Prințepala Radu, ambele – Altețe Regale. Este o poveste de dragoste – și (nu-i așa??) asta ne „topește” pe toți. Cartea nu ratează acel **moment dintâi**, *sublimul*, în care Regele îi cere mâna viitoarei Regine, într-un mod original: ...într-un automobil (mașinile fiind o altă... dragoste, binecunoscută, a Regelui Mihai)!

Fascinația Radioului – concurs

Radio România Internațional își invită ascultătorii să participe la concursul cu premii „Fascinația Radioului”, un concurs despre cele mai importante mijloace de comunicare între oamenii de toate rasele, etniile, convingerile, nivelurile de educație și mediile de rezidență din lume.

Participanții sunt invitați să trimită, în scris, un eseu cu tema „De ce ascultați Radioul? De ce ascultați Radio România Internațional?” (prin scrisori, fax, prin e-mail) și pot câștiga, în funcție de cât de interesante, complexe și incitante vor fi considerațiile lor. Coordonatele sunt: Radio România Internațional, str. General Berthelot nr. 60-64, sector 1, București, PO Box 111, cod 010165, fax 00.40.21.319.05.62, e-mail: rri@rri.ro. Concursul durează până la 15 octombrie 2008, data poștei, iar câștigătorii vor fi anunțați la sfârșitul lunii octombrie 2008.

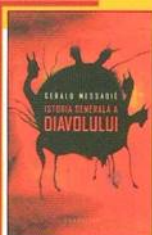
Vor exista numeroase premii și mențiuni speciale, în obiecte de artă legate de România și de cultura română, dar și de postul public de radio.

În plus, cele mai interesante eseuri vor fi citate în programele RRI din 2 noiembrie „Ziua ascultătorilor”, când tradițional, în fiecare an, emisiunile sunt realizate preponderent pe baza contribuțiilor dv. scrise sau vorbite. Concursul are loc în anul în care, la 1 noiembrie, se sărbătoresc opt decenii de radiofonie românească și este sponsorizat de SC Rombat SA, din Bistrița, fiind sprijinit de Agenția pentru Strategii Guvernamentale.

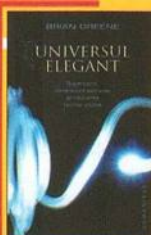

Kurt Vonnegut,
Bun venit printre maimuțe.
Humanitas Fiction,
Colecția Raftul Denisei.

O carte remarcabilă, care vădește gustul inspirat al scriitoarei și traductoarei Denisa Comănescu, coordonatoare colecției. Sigur, este vorba și de un monstru sacru, care n-a reușit niciodată să-și ia permisul de conducere, dar a izbutit să investigheze sistemul solar și cosmologiile întregi ale ficțiunii. Cartea de față are tot ce vrei: vervă, stil spumos, poveste savuroasă.

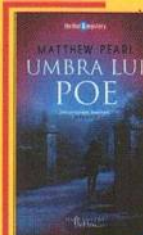
Gerald Messadie,
Istoria generală a diavolului.
Nu aș fi scris niciodată o carte cu acest nume, cumva înfricoșător, dar ea nu rămâne mai puțin fascinantă, ca istoria dinafara istoriei, din spațiile ei. Gerald Messadie nu este la prima carte apărută în românește, dar, până acum, nu citisem de el decât SF. Cartea poate fi încadrată în seria „Istoria iubirii”, „Istoria frumuseții”, „Istoria urâtului”, dar, deopotrivă, și în cele care explică „Legenda Anti-Christului”. Metafizicul în istorie. În mișcare.

Brian Greene,
Universul elegant.
(Supercorzi, dimensiuni ascunse și căutarea teoriei ultime).
Ar fi elegant să remarcăm, e vorba de celebra/splendida colecție coordonată de nimeni altcineva decât Vlad Zografi, unul dintre personajele omniprezente ale jurnalului afectiv al Monicăi Lovinescu. Cartea de față e dovadă că și știința poate avea thriller-urile ei. Timp, spațiu, cuante... Greene este un *produs tip Cornell*, cea mai tare universitate americană a ultimilor 10-15 ani, care vine tare din urmă...

Povești de dragoste la prima vedere.
Cinci bucăți. Amestecați parfum de Gabriel Liiceanu cu cel de Adriana Bittel, de Ana Blandiana cu Nicolae Manolescu (se combină ușor?) și, nu în ultimul rând, cu Ioana Pârvolescu, ehei, și atunci veți vedea. Am sorbit deja, pe nerăsuflăte, prima povestire, iar acum sunt la a doua. De mult n-am mai văzut o carte care se termină așa repede.

Mathew Pearl,
Umbra lui Poe.
Humanitas Fiction,
Thriller & Mystery.
A doua carte din serie. O carte pe care o așteptam de mult. Inutil, cred, să spun că Poe e printre personajele mele favorite, geniu, unul dintre cei mai mari scriitori ai lumii din toate timpurile – și întemeietor al romantismului, dacă nu cumva și al altor vreo cinci-șase curenturi literare mai micuțe. Poe e Poe – și o carte cu el ca personaj are, dintru-început, peste 70% șanse să reușească.

Taichi Yamada,
În căutarea unei voci din depărtare.
Humanitas Fiction,
Raftul Denisei.
Un titlu pe cât de melancolic, pe atât de sugrumat de emoție: cum să cauți „o voce în depărtare”? O carte care nici nu duce lipsă de ironie și de tandrețe.

Monica Lovinescu,
La apa Vavilonului.
Portretul lumii în care am trăit.
Memorii/Jurnale.
Serie de autor.
Târziu, se va vedea că Monica Lovinescu rămâne la fel de memorabilă în jurnal ca și în judecățile ei critice verticale și inflexibile. Un model care ar fi bine să facă ravagii printre tineri.

Soren Kierkegaard,
Opere. Sau-sau.
Ori, ori. Poate că nu știți, dar în anumite sondaje, cartea de față a lui Kierkegaard a fost aleasă drept una dintre primele zece cărți care au schimbat lumea. De fapt, în topul respectiv, intră chiar între primele cinci, sub Biblie, Coran și Toma d'Aquino.

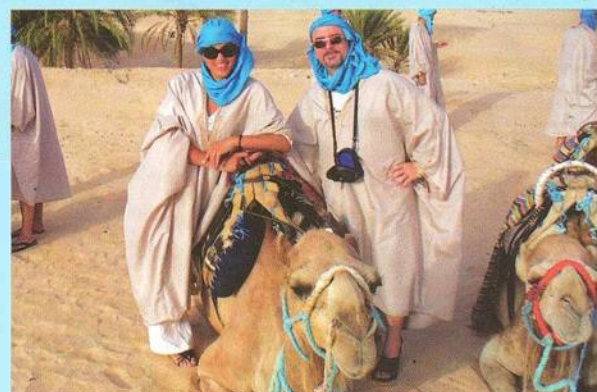
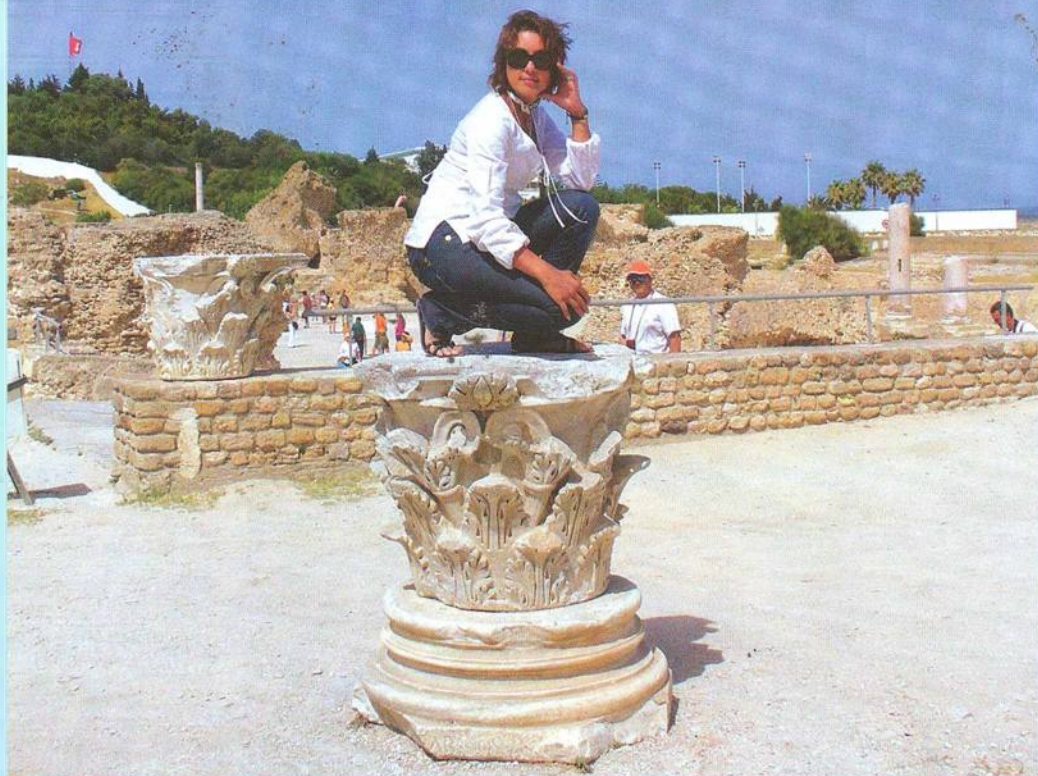

Carol Shields,
Jurnal în piatră.
Humanitas Fiction,
Raftul Denisei.
O carte scrisă cu bucurie. Filmul vieții unei femei, care punctează (aproape) toate momentele cele mai importante, cele mai fremătătoare, cele mai încărcate de semnificații. Aproximativ o cronică de familie.

NICO - răsfăț în

TUNISIA

A mâncat cuș-cuș și a fost primită cu șampanie și fructe de gazdele hotelului, bucurându-se de prima vacanță cu familia din ultimii șase ani!

Șapte zile magice în țara contrastelor, a parfumurilor orientale și condimentelor colorate... Nico a avut surpriza să primească de la Tunisiana Travel un cadou mai mult decât inedit: un sejur de o săptămână în Tunisia. Și-a făcut bagajele, convinsă fiind că totul e o farsă, și abia la aeroport a realizat că va ajunge cu adevărat în Africa. Vacanța ei a început ca-n filme, atunci când a intrat în hotelul Le Royal, și a văzut că este poftită într-un apartament decorat ca-n 1001 de nopți, unde a fost așteptată cu șampanie și un coș cu fructe exotice. Prin ferestrele largi se vedea o priveliște de vis: grădina de 70 de hectare a hotelului, cu leandri înfloriți și palmieri umbroși, înconjura cele 4 piscine albastre, care duc către mare. Yuppy!

Sejur de vis în Yasmine Hammamet

S-a bucurat ca un copil când a văzut toate facilitățile hotelului: terase, piscine, restaurante tradiționale, restaurant cu fructe de mare, jacuzzi, saună, masaj... Mobila în stil vechi, decorul arab în culorile tradiționale, roșu, auriu, grenă, i-au plăcut și au făcut-o să viseze la prințesele arabe din poeziile lui Omar Khayyam. Cuș-cușul și gogoșile umplute cu omletă sau orezul cu legume au cucerit-o definitiv. Aflată la prima ei vacanță, după o perioadă de șase ani, alături de soțul său, compozitorul Laurențiu Matei și fiica sa, Alexandra, Nico ne-a spus: „A fost un sejur binemeritat, chiar mă gândeam să plec în vacanță cu familia, de mult timp nu ne-am mai bucurat împreună de momentele libere. Inițiativa Tunisiana Travel m-a surprins în mod plăcut!”

Hotel LE ROYAL 5*

679 euro/pers

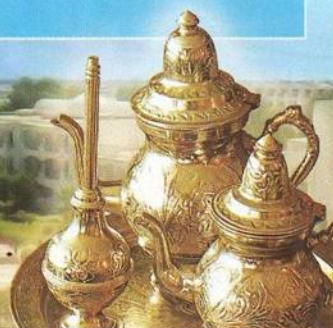
Tariful include: transport cu avionul; transfer aeroport-hotel-aeroport; 7 cazări în cameră standard cu demipensiune; asistență turistică.

Tariful NU include: taxă aeroport 95 euro (obligatorie); supliment cherosen 10 euro (obligatoriu); asigurarea medicală, late check-out

Agentia Tunisiana (www.tunisiana-travel.ro)

Tel: 021.311.32.92/ 021.311.49.05

Adresa: Calea Moșilor 96, sect. 2, București
office@tunisiana.ro

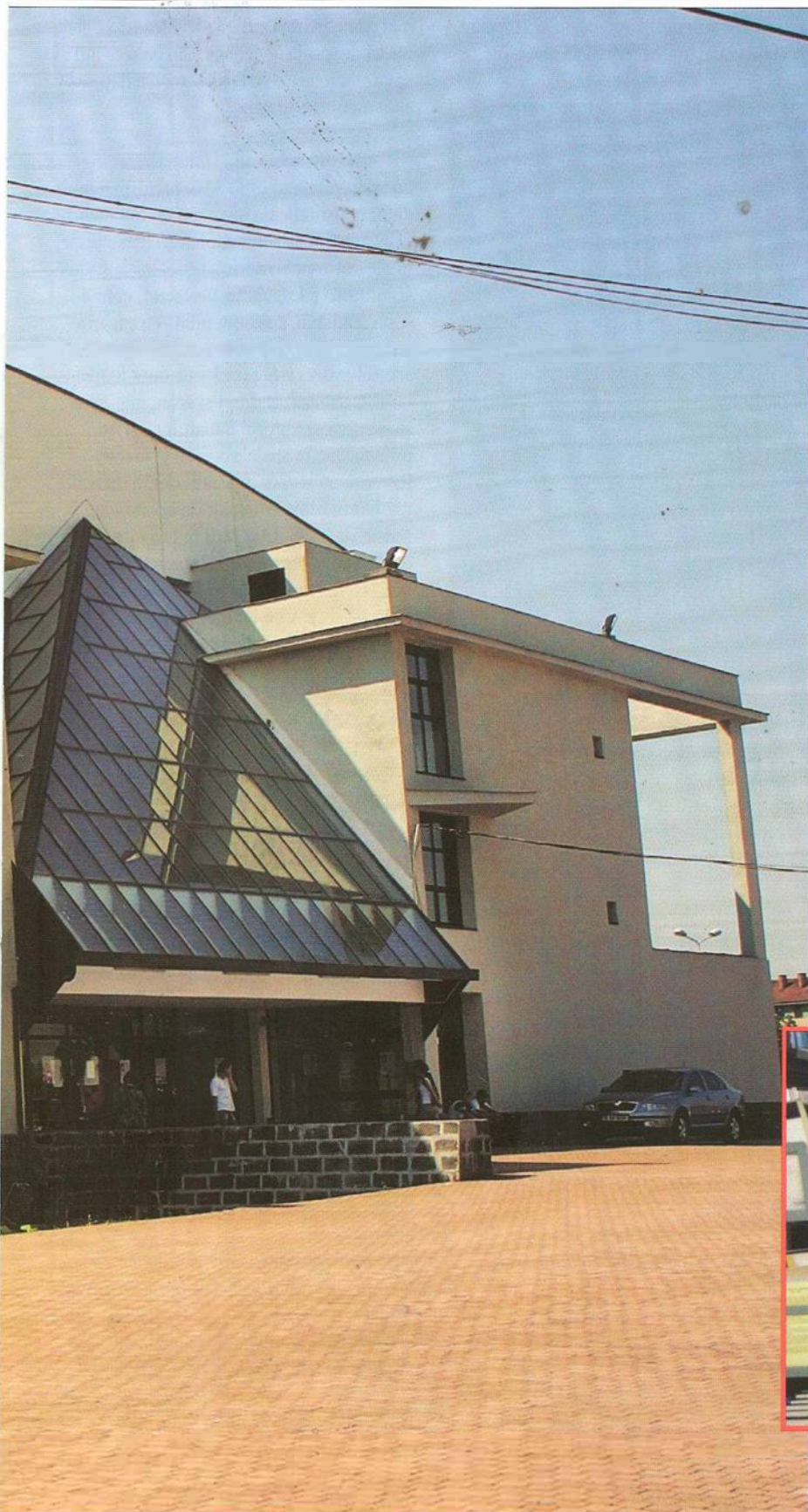

Universitatea Europeană L

La baza fundației a fost îngropat un tub de oțel inoxidabil, conținând un mesaj semnat de prof. dr. Josif Constantin Drăgan și Virgil Turcan, primarul de atunci al Lugojului

Drăgan, simbolul Lugojului

Construită chiar pe locul Vechii Cetăți a Lugojului, în anii 1993-1996, *Universitatea Europeană Drăgan* a devenit, în scurt timp, o adevărată emblema a orașului. Adică nu doar o prestigioasă instituție de învățământ, ci și un centru de cultură. Dar și un spectacol arhitectonic! Mai mult, chiar un obiectiv turistic. Că nu ai cum să înțelegi ce-i cu Lugojul de azi, dacă nu ai văzut și „coroana” lui universitară.

O bibliotecă impresionantă

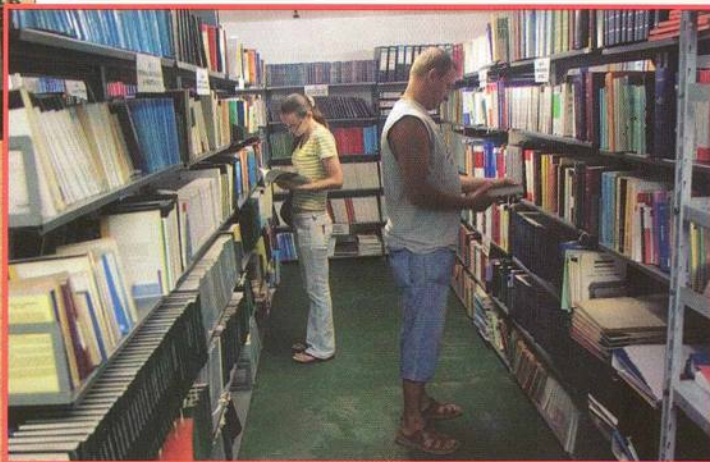
Universitatea Europeană Drăgan deține un spațiu de 1.952 mp, destinat ca utilitate exclusivă pentru învățământ și cercetare. În acest spațiu sunt amenajate următoarele unități pentru activitatea didactică:

- *Aula Magna* cu 450 de locuri, dotată cu instalație de traducere simultană, care se poate asigura în trei limbi, prin intermediul căștilor;

- 4 amfiteatre cu câte 200 de locuri fiecare;
- 2 amfiteatre cu câte 58 de locuri fiecare;
- 10 săli de seminar cu câte 30 de locuri fiecare;
- 2 laboratoare utilate cu tehnică de calcul;
- 1 laborator de criminalistică

Biblioteca *Universității Europene Drăgan* acoperă toate necesitățile de pregătire ale studenților:

- peste 40.000 de unități (cărți, reviste);
- sală de lectură cu 90 de locuri;
- 6 unități PC pentru redactarea lucrărilor studenților;
- 2 unități PC pentru facilitarea informării bibliografice;
- colecție (fond) de carte rară și veche în domeniul dreptului (donatie a prof. dr. Josif Constantin Drăgan)

„Un fel de școală a vieții”

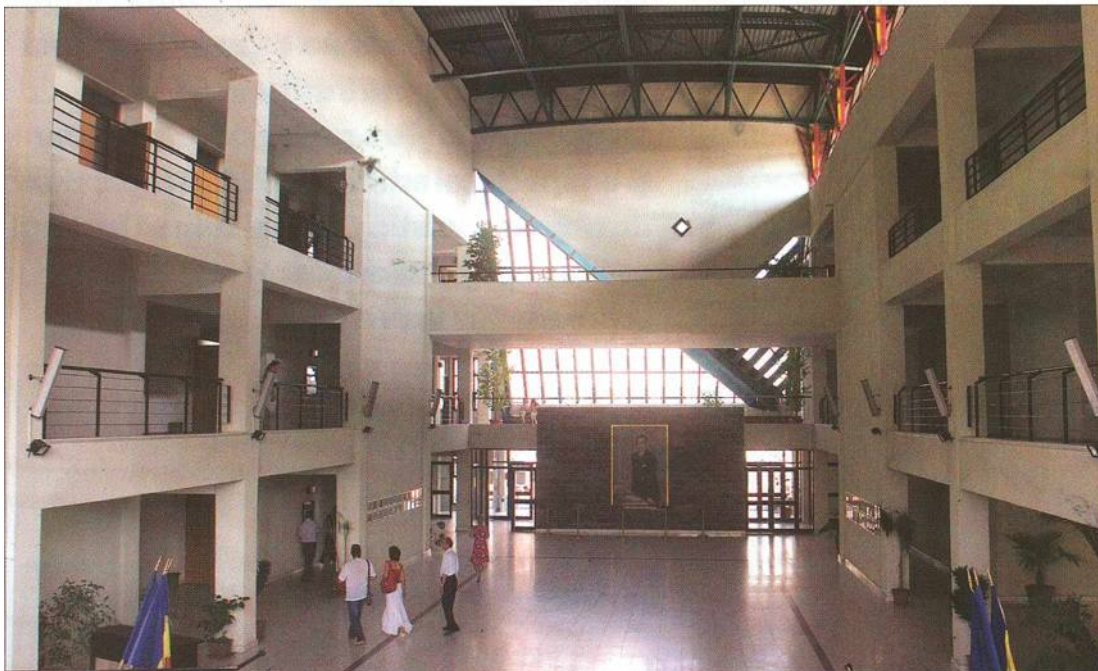
**Universitatea
Europeană Drăgan,
din Lugoj,
este acreditată prin
legea 100/2003**

Chiar dacă toată lumea știe, o mai spunem, încă o dată: ctitorul *Universității Europene Drăgan* este prof. dr. Josif Constantin Drăgan, născut la Lugoj. O personalitate marcantă a României și a Europei, deopotrivă. Și, evident, de aici pleacă toate: rafinamentul construcției, în sine, eleganța amfiteatrelor și laboratoarelor, dotarea de excepție, mult peste media universităților din România, calitatea procesului de învățământ și o eferescență culturală studențească greu de găsit, în vremurile noastre, în altă parte. Eu, una, am obosit doar citind programul manifestărilor

științifice și culturale, dădora de conferințe, sesiuni de comunicări științifice, expoziții, concerte, lansări de carte sau întâlniri ale Centrului de consiliere, pe o temă dată. În aceste condiții, nu e de mirare că Universitatea a devenit, pentru studenți și cadre didactice, în același timp, un fel de „acasă”. Dan Medrea, unul dintre cei peste 500 de absolvenți ai promoției 2008, regretă, deja, că Facultatea de științe economice, specializarea finanțe-bănci, durează doar patru ani. Sau, mă rog, că acei patru ani au trecut prea repede: „Universitatea asta e un mod de viață, îmi va fi greu să mă

obișnuiesc fără ea. Sigur, o să urmez masterul, poate doctoratul... Dacă mă întrebați ce e așa deosebit aici, n-o să credeți, aș începe cu profesorii. Au metodă, stil, nuanțe. Nu ne-au dat totul pe tavă, ci ne-au învățat ceva mult mai important: ce, cum și unde să căutăm. Poți vorbi cu ei oricând, orice, chiar și pe lângă economie, nu impun distanța aceea recunoscută în marile centre universitare. Astfel, îi apropie și pe studenți între ei, se țese o atmosferă caldă, prietenească, de comunicare perfectă. Ce să vă mai spun, pentru mine facultatea a fost și un fel de școală a vieții. Și, din ceea ce îmi spun prietenii de pe la alte universități, asta e un lucru foarte mare!”

Așa cum spuneam, *Universitatea Europeană Drăgan* este, de departe, mai mult decât o instituție de învățământ. Îmbinând, prin construcție și funcționare, elemente de finețe din zonele istorică, economică, socială și culturală a Lugojului, „cetatea”, cum îi spun studenții, a ridicat, odată cu ea, întregul oraș. Sigur că partea cea mai vizibilă a acestui proces este pregătirea unor foarte buni specialiști, în drept și economie, care să gestioneze viitorul Banatului – și nu numai. Dar, în spatele acestei evidențe, lucrează un sistem de valori demn de admirat. Florin Mihai, director de operare la *ButanGas* și ghidul nostru în Lugoj, ne-a oferit câteva repere ale acestei rețete de succes: „*Universitatea Europeană Drăgan* este specială chiar prin momentul înființării ei, respectiv perioada de început a

Oferta educațională pentru anul universitar 2008-2009

Ciclul I – Studii universitare de licență
(admitere pe bază de dosar):

Facultatea de drept – absolvenții dezvoltă abilități și competențele exercitării profesiei, imediat

după terminarea studiilor, în domeniile:
magistratură, avocatură, notariat, consiliere juridică.

Domenii de licență:

Drept (240 de credite – 4 ani)

Științe administrative (180 de credite – 3 ani)

Specializări în cadrul domeniilor:

Drept

Administrație publică

Facultatea de științe economice – absolvenții

dezvoltă abilități și competențele exercitării profesiei, imediat după terminarea studiilor, în domeniile:
finanțe publice și private,
sistemul bancar și asigurări,
comerț, turism și servicii.

Domenii de licență:

Finanțe (180 de credite – 3 ani)

Administrarea
afacerilor (180 de credite – 3 ani)

Cibernetică, statistică și
informatică economică (180
de credite – 3 ani)

Specializări în cadrul domeniilor:

Finanțe și bănci

Economia comerțului, turismului și serviciilor

Cibernetică economică

Ciclul II – Studii Universitare de masterat
(admitere pe bază de dosar și interviu)

– oferă posibilitatea aprofundării studiilor, extinderea competențelor și perfecționarea pregătirii atestată prin diplomă, creșterea nivelului de specializare pentru ocuparea posturilor de conducere, decizie și creație

Facultatea de drept

Specializări:

Științe penale și criminalistică (90 de credite – 1,5 ani)

Administrație publică și protecția drepturilor
minorilor (90 de credite – 1,5 ani)

Facultatea de științe economice

Specializări:

Management financiar (120 de credite – 2 ani)

Managementul administrației publice (90 de credite – 1,5 ani)

Taxe de studiu sunt mai mult decât accesibile:
taxa de admitere la ciclul I este de 100 RON, iar la
ciclul II – 250 RON.

**„Noi
nu producem
șomeri
cu diplomă”**

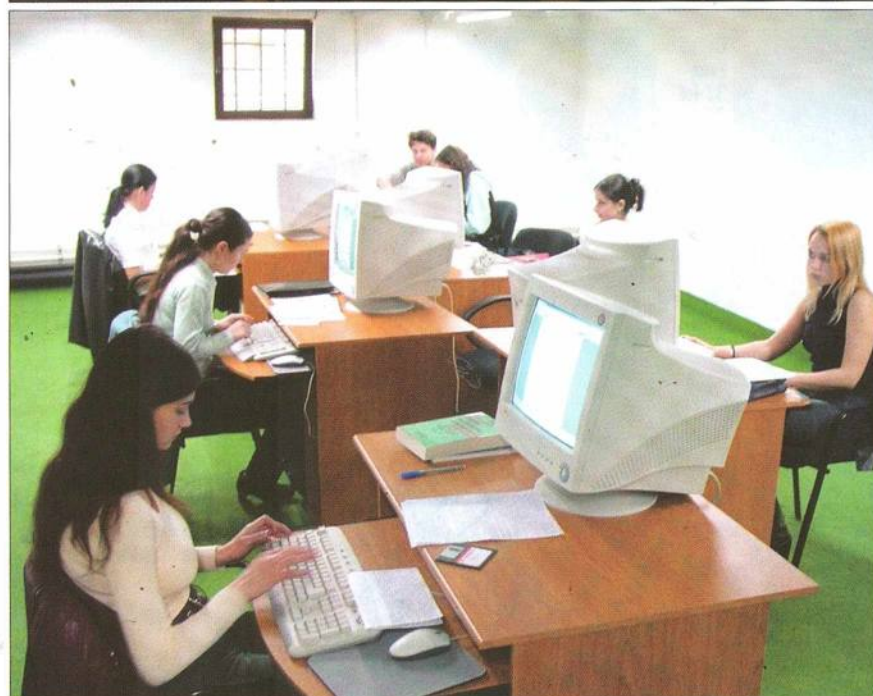
învățământului universitar privat din România. Apoi, prin construcție. Forma ei, de cetate, sugerează legătura dintre trecut și viitor, dintre istorie și educație. Gândită ca nucleu de învățământ superior pentru oraș, universitatea a abordat domeniile cele mai necesare actualei economii, dreptul și științele economice. O idee care reprezintă, de fapt, și filosofia dlui profesor Drăgan: economicul și dreptul sunt responsabile de respectul față de oameni, de legalitate, de protejarea libertăților umane”.

În aceste condiții, absolvenții *Universității Europene Drăgan*, peste cinci mii, au, deja, o carte de vizită impresionantă. Și ca specialiști, dar și ca oameni, numai buni de pus la „rănilor” morale și sociale ale vremurilor noastre. Nicu Trandafir, rectorul Universității, susține că gradul de absorbție al absolvenților în piața de muncă se apropie de 100%:

„Universitatea asta nu produce șomeri cu diplomă. Absolvenții noștri sunt curțați, ca să zic așa, încă din timpul facultății, din perioadele de practică, mai ales în domeniile economic, financiar, bancar și de asigurări. Pe lângă faptul că sunt buni specialiști, au și o calitate umană deosebită. Da, ne ocupăm și de asta în anii studenției. Avem democrație universitară cât cuprinde, suntem prieteni, parteneri, dialogăm întotdeauna deschis. Dar numai în limitele unui comportament academic, fără circuitul devenit, mai nou, o modă în universități”.

text **Liliana Petruș**

foto **Octavian Tibăr** și **arhiva ButanGas**

**Cei mai merituoși
dintre studenții
Universității Drăgan
au fost trimiși,
cu burse de studiu,
în Anglia și Italia**

**Pentru a atrage
și tineri din alte zone
ale țării, conducerea
Universității și-a pro-
pus să construiască
un cămin studențesc.**

**Terenul este,
deja, cumpărat.**

Ctitorul, în mozaic de Murano

La 26 martie 1997, efigia prof. dr. Josif Constantin Drăgan, ctitorul Universității, a fost montată la intrarea în hol. Este vorba de un mozaic de mari dimensiuni (2,85 m înălțime/1,87 m lățime), realizat de maestrul italian Vittorio Venturelli din Pietrasanta. Lucrarea a fost realizată, după model, din mozaic de Murano.

ZIGGO

Bluză Preț 120 lei

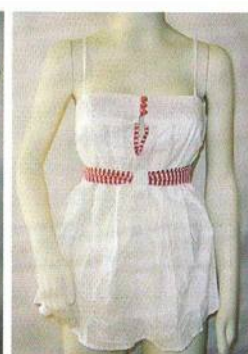
Maieu Preț 250 lei

Bluză Preț 220 lei

Bluză Preț 150 lei

Bluză Preț 180 lei

BOEM

Cană Preț 37 lei

Ceas Preț 60 lei

Farfurioară Preț 31 lei

Decoratiuni diverse Preț 22 lei; Preț 26 lei

Set colier și cercei de ceramică Preț 55 lei

Suport de lumânare Preț începând de la 50 lei

Vază Preț 60 lei

Set două platouri Preț 180 lei

Ghivece Preț începând de la 30 lei

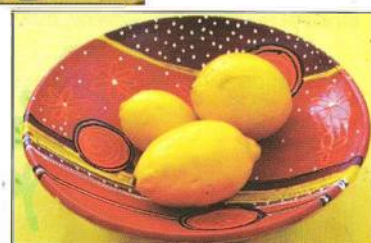
Set vază și platou Preț 180 lei

Plăci ceramică Preț 52 lei

Figurină Preț 49 lei

Fructieră Preț 60 lei

Câștigătorii concursurilor din Flacăra nr. 7/2008:

Europa Travel
Ștefănescu Yasmin-Adriana - București

Editura Prestige
Stanica Mariana - Sibiu
Burchiu Nicoleta - Arad
Ciocanu Mariana - Bucuresti
Pușcașu Florin - Salina, jud. Olt
Marcu Gheorghe - Fălticeni, jud. Suceava
Gheorghe Șerban - Bucuresti
Costin Mihaela - Măgurele

Laropharm
Avădanei Otilia - Drobeta, Botosani
Brutaru Mihăișca Delia - Ierolimești, Iasi

Astor
Serafim Mihaela - București

BOEM
DECORATIVE CERAMICS

Cauti un cadou deosebit pentru prieteni, parteneri de afaceri sau clienti? Ești în pană de idei? Magazinul Boem te ajută acum să transformi cele mai frumoase gânduri într-un cadou cu adevărat deosebit. Realizate manual, obiectele Boem sunt diferite unul de celălalt, fiecare având povestea, textura și culorile lui unice. Intră pe site-ul www.boem.ro să te convingi și poți câștiga ceasul din imagine trimițând talonul de concurs și răspunzând la întrebarea:

Ce produse **Boem** ai alege pentru a le oferi drept cadou prietenilor, rudelor, partenerilor de afaceri, clienților?

Trimiteți taloanele pe adresa redacției:

SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București
până la data de 19.09.2008

Premiul constă într-un ceas Boem

Concurs
BOEM

oriflame

natural swedish cosmetics

Gama Nature de la Oriflame, destinată îngrijirii corpului, este îmbogățită cu două noi ingrediente care transformă rutina îngrijirii corporale zilnice într-un autentic program de înfrumusețare și răsfăț spa. Catifelează-ți pielea cu o formulă delicată, dar foarte eficientă, cu extracte din grapefruit roz și ginkgo. Această combinație de ingrediente cu efect hidratant dar și antioxidant îngrijește pielea și încântă simțurile prin aroma sa de vară, care te trimite cu gândul spre tărâmurile exotice.

Află secretul "fructat" al pielii cu aspect minunat! Descoperă noile produse Pink Grapefruit & Ginkgo, de la Oriflame.

Body Cream with toning Pink Grapefruit & Ginkgo
Cremă tonifiantă pentru corp, cu extracte din grapefruit roz și ginkgo

Cremă hidratantă pentru corp, cu extracte naturale tonifiante din grapefruit roz și cu efect antioxidant, din ginkgo. 200 ml

Shower Gel with toning Pink Grapefruit & Ginkgo
Gel tonifiant pentru duș, cu extract din ginkgo și grapefruit roz

Gel pentru duș, o formulă plină de prospețime, pe bază de extracte tonifiante și cu efect antioxidant din grapefruit roz și ginkgo. 200 ml

Body Scrub with toning Pink Grapefruit & Ginkgo
Cremă abrazivă tonifiantă pentru corp, cu extracte din grapefruit roz și ginkgo

Cremă abrazivă revigorantă pentru corp, pe bază de extracte din grapefruit roz și ginkgo, care tonificază, exfoliază și purifică pielea. 150 ml

Soap Bar with toning Pink Grapefruit & Ginkgo
Săpun tonifiant, cu extracte din grapefruit roz și ginkgo

Săpun parfumat, cu extract tonifiant din grapefruit roz și antioxidanți naturali din ginkgo. 75 g

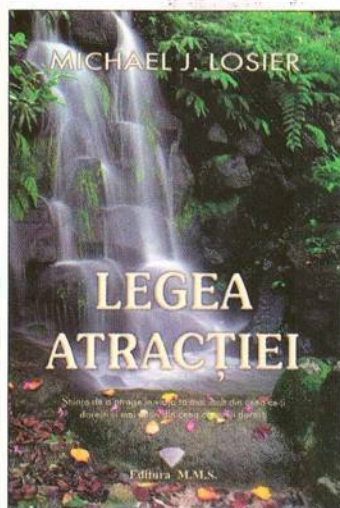
Dacă ar fi să te întâlnești cu o carte care îți va schimba viziunea despre cum poți să ajungi să ai orice îți dorești cu minim de efort și maxim de bucurie, de unde ai ști că ai întâlnit-o? *Legea atracției*, scrisă de Michael J. Losier și apărută la editura MMS se aseamănă unei excursii călare pe spatele unui gigant și tot ce ai de făcut este să-ți spui încotro să meargă, iar el va muta și munții din loc pentru ca tu să ai ceea ce îți dorești. Tot ce ai în momentul de față: silueta, relația de iubire, sănătatea, cariera, prietenii etc., totul este creația ta, este manifestarea gândurilor tale trecute. Vrei mai mult, vei altceva?... Atrage altceva! Mergi către un viitor în care să te simți mai plină de viață, mai entuziasmată, mai sigură pe tine. Poți avea orice, poți fi orice, poți face orice îți aduce bucurie și fericire. Fă primul pas și află cum se întâmplă toate acestea, descoperă *Legea atracției* și exercițiile foarte simple care îți aduc rezultate uimite.

Puteți citi această carte trimițând un talon și răspunzând la întrebarea:

Cum se numește cartea pe care Editura MMS o propune în august?

Editura MMS pune la dispoziție citici premii constând în câte un exemplar din *Legea atracției*. Câștigătorii vor fi desemnați prin tragere la sorți.

Trimiteți taloanele pe adresa redacției: SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București până la data de 19.09.2008

Așa cum v-am anunțat, Laropharm a lansat pe piață două linii importante de produse, *Linea Sana* și *Linea Vita*. *Ginkgo Biloba* este un remediu natural, supliment alimentar care încetinește procesul de îmbătrânire. *Spirulina* este recomandată în efortul intelectual și suprasolicitația sistemului nervos central. *Bilaforte* este un produs folosit în afecțiunile bilei. *3Digest* este echivalentul trifermentului conținând pancreatină. *Tusogal* curăță sângele și este indicat în bronșite, *Vitamisol* permite aportul de vitamine și calciu pentru menținerea tonusului.

Trimiteți taloanele pe adresa redacției: SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București până la data de 19.09.2008
Premiile, constând în suplimente nutritive care nu au nevoie de prescripție medicală, se vor acorda prin tragere la sorți.

Umor la... Gura Humorului

În acest miez de vară, la Gura Humorului, în inima Bucovinei, a avut loc cea de-a XVIII-a ediție a Festivalului Național de Grafică Satirică și Literatură Umoristică „Umor la... Gura Humorului” organizat de Consiliul Județean Suceava și Primăria orașului Gura Humorului. Festivalul, care a reunit, de-a lungul celor 18 ediții, toate marile nume ale graficii și literaturii satirice din România, a adus în acest an, pe simezele Muzeului Obiceiurilor Populare din Bucovina (dir. Elvira Romaniuc), expozițiile personale de caricatură ale lui Ștefan Popa Popa's, Octavian Covaci, Aurel Ștefan Alexandrescu, Olas Doru Ghiocel, Sorin Emil Badiu, Leonte Năstase, Ștefan Balog, în memoriam Sorin Postolache, George Gavrilăanu și, bineînțeles, Salonul Internațional de grafică satirică cu tema atât de actuală „Alegeri”, adică în total peste 500 (!) de caricaturi realizate în tehnici diverse, de la clasicul desen în peniță la grafica pe computer. Și, fiindcă un Salon de umor fără premii n-ar avea haz, juriul (Bratu, Botezatu, Crăiță, Covaci, Crihană, Gh. D.C., Pim) a votat în unanimitate Partidul Caricaturistilor, iar aleșii care au urcat treptele podiumului umorului au fost Sava Babic (Serbia) și Ștefan Despodov (Bulgaria) – Premiul George Gavrilăanu *ex-aequo*, Seiju Ogushi (Japonia) – Premiul III, Dan Silviu Turculeț – Premiul II și Octavian Bour – Premiul I.

Horoscop

Cristina Vanea

Berbec (21.03. - 20.04.)

Interesul pentru divertisment va fi mare în următorul interval. Este posibil să apară unele schimbări de program, dar acestea nu vă vor deranja câtuși de puțin. La serviciu nu veți avea timp să vă plictisiți. Veți avea de semnat acte, de obținut aprobări. Va fi obositor, dar veți avea și satisfacții.

Taur (21.04. - 20.05.)

Din punct de vedere mental funcționați la limita superioară, ceea ce vă permite să vă implicați în activități cât mai diverse. Activitățile sociale vă vor da ocazia să vă relaxați, dar și să vă lărgiți cercul de prieteni. Starea de agitație care vă va caracteriza în această perioadă poate determina apariția unor neînțelegeri cu familia.

Gemeni (21.05. - 21.06.)

Veți avea cheltuieli destul de mari, dar se pare că vă veți descurca rezonabil. Situația sentimentală are șanse reale de a se îmbunătăți, ceea ce vă va schimba considerabil în bine starea de spirit. Pe acasă va fi mare agitație; n-ar fi exclus ca propria impulsivitate să genereze discuții aprinse cu cei din familie.

Rac (22.06. - 22.07.)

Chestiunile materiale vor fi prioritare pentru dv. În perioada următoare vor fi și cheltuieli, dar și realizări. Problemele cu care vă-ați confruntat până acum în acest domeniu se vor rezolva în a doua jumătate a intervalului. Serviciul vă va permite să vă canalizați energia spre activități care vă vor face plăcere.

Leu (23.07. - 23.08.)

Popularitatea dv. crește simțitor mai ales în rândul persoanelor de sex opus; nu vor lipsi ocaziile de a face o cucerire, dar și de a vă consolida relația cu partenerul. În schimb, impulsivitatea de care dați dovadă v-ar putea aduce și evenimente mai puțin plăcute. În a doua jumătate a intervalului ar fi bine să fiți mai atent la cheltuieli.

Fecioară (24.08. - 22.09.)

Starea dv. generală v-ar putea crea unele probleme, dar spre sfârșitul intervalului situația se va îmbunătăți. Oricum, traversați o perioadă agitată, în care există riscul să vă implicați în tot felul de controverse obositoare. În plan sentimental ați putea avea o mică realizare.

Balanță (23.09. - 23.10.)

Șansa va fi de partea dv. în prima jumătate a intervalului, așa că ați putea să profitați pentru a vă implica în punerea în practică a proiectelor pe care vi le-ați făcut în ultimul timp. În ceea ce privește sănătatea, ar fi bine să o tratați cu toată atenția mai ales în a doua jumătate a intervalului.

Scorpion (24.10. - 22.11.)

Mai ales la începutul intervalului veți avea tendința de a vă impune cu tot dinadinsul punctele de vedere, ceea ce ar putea determina apariția unor tensiuni în relația cu cei din jur. În schimb, călătoriile vă vor avantaja, indiferent că este vorba de afaceri sau divertisment. De asemenea, și activitățile intelectuale v-ar putea aduce bucurii.

Caracteristica lunilor august-septembrie

La începutul intervalului interesul pentru activitățile de divertisment vor fi mari. Comunicarea cu cei din jur nu va fi foarte eficientă. Conjunctura astrală va determina o accentuare a interesului pentru chestiunile legate de serviciu. Problemele legate de sănătate ar trebui tratate cu toată seriozitatea.

Săgetător (23.11. - 21.12.)

Relația cu prietenii vă va aduce satisfacții în această perioadă, mai ales la începutul ei. La serviciu va fi mult de lucru, dar veți reuși să faceți față cu bine. Doar spre sfârșitul intervalului există riscul unor neînțelegeri cu superiorii ierarhici. Evitați să dați curs impulsivității!

Capricorn (22.12. - 20.01.)

Situația financiară vă va da în continuare bătăi de cap, dar până la sfârșitul intervalului veți reuși să găsiți soluții eficiente pentru a vă redresa. Pe parcursul lunii august călătoriile se vor dovedi deosebit de avantajoase. Spre sfârșitul intervalului starea psihică nu va fi dintre cele mai bune.

Vărsător (21.01. - 18.02.)

Mai ales la începutul intervalului nu veți reuși să vă orientați energia spre un scop concret, ceea ce vă va accentua starea de neliniște care vă caracterizează în ultimul timp. Relația cu partenerul de viață va fi cam agitată pe parcursul lunii august. Spre sfârșitul perioadei cheltuielile vor crește considerabil.

Pești (19.02. - 20.03.)

În plan profesional vor fi multe de făcut, așa că veți munci din greu o bună bucată de vreme. Realizările nu vor lipsi, demonstrând că efortul dv. nu a fost în zadar. Veți avea ocazia să faceți unele investiții, dar ar fi de dorit să vă gândiți de două ori înainte de a lua o decizie în acest sens.

**Un service gândit
pentru mașina ta!**

**De la noi
pleci cu mașina
așa cum
ți-o dorești!**

CITYCENTER
e altceva!!!

VÂNZĂRI SERVICE

Calea Dorobanților 31-33, sector 1, București
Tel./Fax: 021.210.36.76; 021.210.66.24; 021.212.27.01

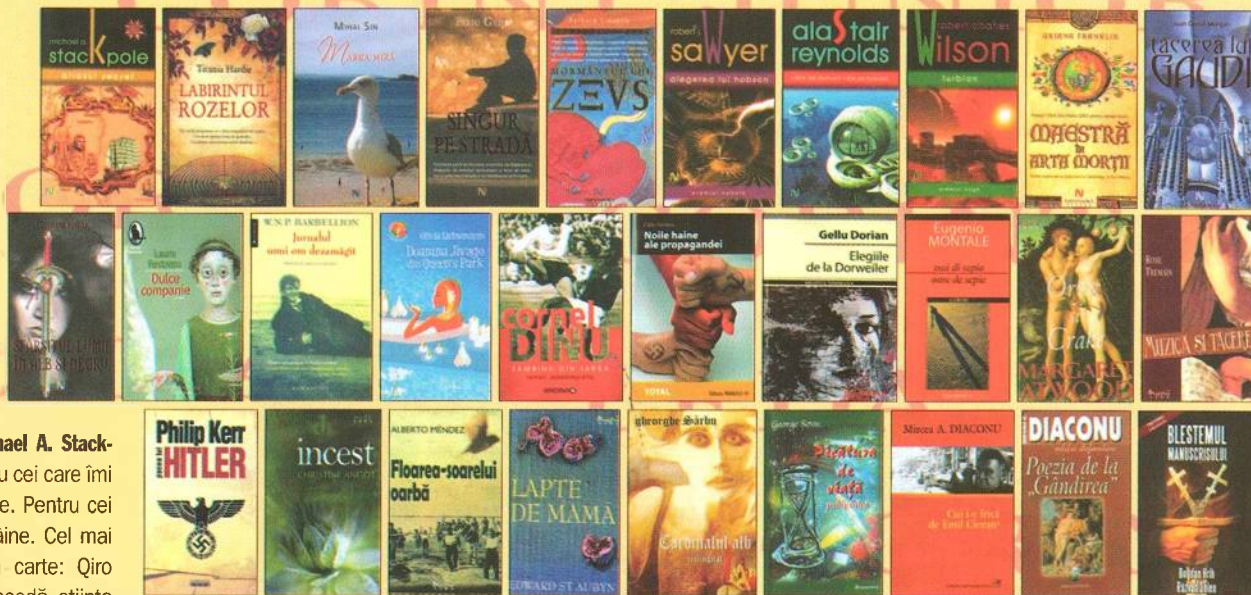
Oglinda cărților

NEMIRA: *Fantasy and horror.*

De când o așteptam!... O carte care, dacă nu ar fi existat, ar fi trebuit inventată. Înăuntru, nume bune, precum (doar) două exemple: Bruce Sterling (vezi, pentru cine știe, *Machina diferențială*) și Elisabeth Bear. **Michael A. Stackpole, Atlasul secret.** O carte pentru cei care își seamănă: pasionați de cartografie. Pentru cei care visează/și inghit hârtii pe pâine. Cel mai însemnat dintre ei, personaj în carte: Qiro Anturasi, cartograful regal. El posedă știința

aproape magică a întocmirii hărților, e un fel de Google Yearth în viață și avant-la-lettre. Am spus, deja, destul... **Titania Hardie, Labirintul rozelor.** O carte cum nu se poate mai apetisantă, care îl are drept protagonist chiar pe ezoteristul, matematicianul și astrologul John Dee. **Mihai Sin, Marea miză.** Mihai Sin are o notorietate binemeritată. Și dobândită pe bună dreptate. Unul dintre cei mai buni meșteri ai scrisului ia în vizor romanul românesc, ca o mare miză. **Fabio Geda, Singur pe stradă.** O carte care poate imigra. Care poate face naveta între România și Italia. Până ajunge chiar la Premiul Strega. O carte simplă. Mișcătoare. Plină de sentiment. Și atât, nimic mai mult. O carte care ar putea să-și caute tatăl. Sau, poate, bunicul. **Barbara Cleverly, Mormântul lui Zeus.** Tocmai m-am întors din Creta, dar încă nu am găsit mormântul tătănelui zeilor. Dar, cine știe, poate îl găsesc într-un *thriller*. Singurul labirint e cel al istoriei... **Robert J. Sawyer, Alegerea lui Hobson.** Un titular al Premiului *Nebula*. Crime, detectivi, acțiune, viață după moarte. După savantul Peter Hobson, sufletul omenesc nu e altceva decât un curent electric, o altfel de cuantă. Și, de aici, începe totul... **Alastair Reynolds, Căinii de diamant. Zile pe turcoaz.** Un scriitor mai tânăr ca mine, Reynolds reinvie genul gothic. Un mare scriitor de S.F., Orson S. Card, se întreba dacă nu cumva, în spatele numelui, se ascunde chiar... Stephen King!!! **Robert Charles Wilson, Turbion.** Prestigiosul Premiu *Hugo* spune ceva despre autor. O povestire extreme de poetică: lumea în care stelele dispar (deși am mai întâlnit ideea în S.F.). O povestire complexă, despre care Stephen King (de data asta, el în persoană!) spunea că are drept autor pe cel mai talentat narator pe care îl cunoaște. O carte de vizită, să recunoaștem. **Ariana Franklin, Maestră în arta morții.** Dacă există o artă a morții, aflăm că, în plin Ev Mediu, se găsesc și măștrii unei asemenea discipline, care trebuie să afle pricina din care mor copiii. Care știe medicină, dar care are și calitățile a ceea ce, azi, ar fi un investigator acreditat. **Juan David Morgan, Tăcerea lui Gaudi.** Colecția *Suspans*. Mărturisesc sincer, de la început, că interesul mi-a fost trezit, la această carte, de numele lui Gaudi, personalitate uriașă, cu luminile și umbrele ei. N-am bănuțat că aterizez într-o povestire cu documente secrete, semnate de mâna lui Gaudi, Vatican, călugări ieziști, deși oarece vânt de *Sagrada* mi-ar fi părut normal să adie prin carte... **Theodore Roszak, Sfârșitul lumii în alb și negru.** În colecția *Suspans*. O premisă filmică, mai degrabă de proiecție cinematografică – decât de carte. Investigație care are rolul de a reconstitui viața unui misterios cineast expresionist, fictiv, Max Castle. Care dispare fără urmă... **HUMANITAS: Laura Restrepo, Dulce companie.** Roman, apărut la *Humanitas Fiction*, Colecția *Rafut Denisei*. O, Doamne, cât de bine scrie Laura Restrepo, nici nu vă vine să credeți: fluid, cu subiect, cu vână, cu sânge. Cu tot ce-i trebuie. O carte admirabilă. **W.N.P. Barbellion, Jurnalul unui om dezamăgit.** Un jurnal-mamut. Un jurnal-complet. Sau jurnalul ca operă. Foarte puțin antumă și cu destin mai cu seamă postum. De așezat în rândurile marilor jurnale ale lumii. A făcut epocă și la noi, ca lectură a mai multor/altor generații. **Olivia Lichtenstein, Doamna Jivago din Queen's Park.** Jivago e un nume la fel de rus ca și caviarul, vodka, Dostoievski, Prințul Mișkin, Neva, Nevski Prospekt, chiar dacă e trecut prin parodie. Câte părți din viața dumneavoastră e dragoste, câte părți aventură (eventual, extraconjugală!), câte părți romantism, câte părți exotism? MINERVA: **Cornel Dinu, Zăbind din iarbă, roman autobiografic.** Cu bune și cu rele, Cornel Dinu rămâne un personaj fascinant: eternul antrenor al echipei *DINAMO*, care, de fapt, nu are decât un singur antrenor, în ciuda avatarurilor... Care, doar, simulează schimbarea. Printre antrenori, oameni din sport, care cu cărca, altul venit de la sapă, Dinu face figura filosofului-intelectual, care meditează asupra

condiției umane de sportiv. **PARALELA 45: Călin Hentea, Noile haine ale propagandei.** Poate, la ora asta, cel mai avizat comentator al problemelor de securitate militară. Un punct de referință. Mai ales în ceea ce privește „decodarea” mijloacelor de propagandă. **Gellu Dorian, Elegiile de la Dorweiler.** În Colecția *Biblioteca Românească*. O carte cu adevărat extraordinară. Gellu Dorian e o surpriză cum nu se poate mai plăcută: un foarte rar, fin & minunat poet șade, mândru, în spatele acestor elegii. **Eugenio Montale, Ossi di sepie. Oase de sepie.** În Colecția *GEMINI*... O carte monumentală, de referință. Parimonioasă, de parcă ar prevedea/prefigura curentul „minimalist”. Cu adevărat, oase de sepie. **CORINT: Margaret Atwood, Orzyx și Crake.** Creație de personaje, o scriitoare cu detentă imaginativă foarte bogată, Margaret Atwood este cea care are o întreagă serie de autor proiectată să apară în seria *Maștrii LEDA*. **Rose Tremain, Muzică și tăcere,** deopotrivă în seria *Maștrii LEDA*: Dramă, muzicieni, povești de ev mediu petrecută la o curte europeană. Cred că e „pe target feminin”, mai ales că răbdarea doamnelor este cultivată pe parcursul a peste 500 de pagini. **Philip Kerr, Pacea lui Hitler.** Cu greu poți găsi un personaj mai fascinant decât Hitler... Tensiune, istorie, *what if*, ucronii, ficțiune... **Christine Angot, Incest.** O carte care începe abrupt: „Am fost homosexuală trei luni...”. După asta, ce poți să mai spui?! **Alberto Mendez, Floarea-soarelui oarbă.** Unicul volum de proză al unui licențiat în filosofie a fost acoperit și răsacoperit de o pleiadă de premii. Remarcabil, din titlu chiar, este Mendez. O metaforă de forță și plasticitate. Cu ce ochi vede floarea-soarelui? **Edward St. Aubyn, Lapte de mamă.** O carte de familie, bine plasată – și ancorată în contemporaneitate. Titlu apetisant, neîndoios... Lapte de mamă? *Yummy-yummy*... Acuma, depinde și de mamă... **POLIROM: Michael Crichton, Next.** Un roman palpitant, techno-thriller, page-turnant, care începe chiar cu o... umărire. E un *michaelcrichton* pur sânge, pentru care există, deja, colecționari – printre care mă număr. Inventivitate, acțiune, ritm, suspans, într-un pachet unic. **ELAPIS: Ghe. Sârbu, Cardinalul alb.** Gheorghe Sârbu, om și vindecător el însuși cu har, e, fără îndoială, un „cardinal alb”. Cu o surprinzător de vastă cultură. Carte morcelată, era să zic aproape post-modernă. Cu un poem de deschidere ca o română. În rest, ca și conținut: trebuia să avem și noi un Osho al nostru, nu? **EDITURA NOUĂ: Felicia Boldi, Arșița potabilă.** Orice carte de poezie a Feliciei Boldi este potabilă. Ea este un om care a avut un ideal înalt, foarte înalt. **DOMINO: George Șovu, Picătura de viață.** Socotit, pe bună dreptate, drept unul dintre cei mai importanți reprezentanți ai prozei al cărei public este tineretul și problemele vârstei tinere, George Șovu a scris și publicat 28 de cărți, cele mai multe dintre ele fiind romane, de certă popularitate, dedicate problemelor adolescenței. (text: Geo Călugăru). **IDEEA EUROPEANĂ. Mircea A. Diaconu: Cui e frică de Emil Cioran?** Cel mai bun și activ critic al leatului meu mă (ne) surprinde cu o carte despre Cioran. Și cu încă una: **Poezia de la „Gândirea”.** Studiu serios, în colecția *Ediții definitive*. O carte care ne-a lipsit foarte mult (până la prima ediție), mai ales că subintinde un *black-out*, *black-hole* & alte *black-uri* de memorie colectivă. **ALL: Bujor Nedelcovici, Opere complete, vol. 6.** Un mare scriitor român, trăitor mai mult la Paris, își publică, în țară, trei piese remarcabile sub un *hard-cover*. **TRITONIC: Bogdan Hrib, Răzvan Dolea, Blestemul manuscrisului.** Bogdan Hrib este un editor care încapă în *hard-cover* foarte bine. O carte care face furori în librării. Și, se pare, se vinde foarte bine. **SPETEANU: Andrei Păsăreanu, Demers către adevăr. România, Decembrie 1989.** Subintitulat *O altă analiză a evenimentelor*, cartea își propune, pe mai multe planuri, să reconsidere ce s-a întâmplat, oamenii, epoca, Frontul Democrat, arestarea Ceaușescilor etc. din unghiul unui om autorizat. (M.G.)

ALMANAH 2008
FLACĂRA estival

ALMANAH REBUS
ESTIVAL 2008

ALMANAH
INTEGRAME

FLACĂRA

pentru că avem grijă de vacanța ta

CITEȘTI
REZOLVI
TE AMUZI
ÎNTR-
BUCURI
SUFLETUL
ȘI MINTEA

globe-trotter,
ocolul Pământului
în 132 de pagini

bancuri

epigrame

boemă literară

enigme ale istoriei

schite umoristice

cuvinte
încrucișate

cultură și civilizații

CALITATE GARANTATĂ DE
PUBLICAȚIILE
FLACĂRA

Noul **Porsche 911** – ce-i la interior contează

Lansate la începutul lunii iulie, noile modele 911 se laudă cu motorizări mai puternice, o cutie de viteze de ultimă generație și un consum sensibilizat de criza petrolului.

Nu încercați să găsiți diferențe exterioare între actuala generație și vechea generație sau generația dinainte de aceasta. *Porsche* este cunoscut în industria auto pentru că are cei mai „leneși” designeri. Adevărul este că formele lui **911** au atins demult perfecțiunea și mașina are o frumusețe fără vârstă.

Noua generație a seriei **911** prezintă așadar schimbări foarte discrete la exterior, atât în partea din față cât și în partea din spate și se remarcă prin echiparea cu lumini de zi cu tehnologie LED. Luminile de zi cu LED și farurile bi-xenon sunt standard în gama *Carrera*.

Cele patru modele noi – două *Coupé* și două *Cabriolet* – cu tracțiune pe roțile din spate, oferă un standard mai ridicat de performanțe dinamice datorită noilor propulsoare cu o capacitate de 3,6 și 3,8 litri. Noul **911** devine mai sportiv și dinamic prin folosirea cutiei de viteze opțională cu ambreiaj dublu, Porsche-Doppelkupplung (PDK).

Dotat cu PDK, *Carrera Coupé* asigură o economie semnificativă de combustibil, valoarea consumului mediu de combustibil fiind de numai 9,8 litri/100 km. Toate noile modele *Carrera* rămân, în mod semnificativ, sub consumul standard de 11 litri/100 km, emisiile de CO₂ reducându-se cu 15%.

Puterea maximă a modelului **911 Carrera**, cu motorul de 3,6 litri, a crescut cu 20 CP, ajungând la 345 CP (254 kW). Puterea maximă a modelului **911 Carrera S**, cu motor de 3,8 litri, este la fel de impresionantă, crescând cu 30 CP până la 385 CP (283 kW). Datorită acestui surplus de putere, *Carrera S Coupé* atinge acum o viteză maximă de peste 300 km/h.

Noua generație **911** este disponibilă pentru prima dată cu cutia de viteze cu ambreiaj dublu PDK. Oferind nu mai puțin de șapte trepte de viteză, noua cutie de viteze combină plăcerea de a conduce confortabil oferită de o transmisie automată cu dinamismul asigurat de cutia de viteze

secvențială. Și, deoarece cutia PDK este, de asemenea, prevăzută cu o funcție de selectare automată a treptelor de viteză, aceasta înlocuiește fosta cutie de viteze automată Porsche Tiptronic S, atât pe *Carrera*, cât și pe *Carrera S*. Prin programele de cuplare optimizate și adaptive, PDK îmbunătățește accelerația mașinii și reduce consumul de combustibil. Astfel, prevăzut cu o cutie de viteze PDK în șapte trepte, *Carrera Coupé* accelerează de la 0 la 100 km/h în 4,5 secunde, cu 0,2

secunde mai repede decât în cazul unei cutii manuale cu șase trepte. Dacă la această cutie de viteze adăugați și sistemul opțional Porsche Sport Chrono Plus, incluzând sistemul Launch Control, atunci timpul se reduce doar la 4,3 secunde.

În România, prețul fără taxe al noii generații **911** începe de la 71.891 de euro pentru *Carrera Coupé* și ajunge la 89.911 de euro pentru *Carrera S Cabriolet*.

Micul **Picasso**

Noul model atrage prin design-ul inovator, specific *Citroën*, care combină armonios liniile drepte cu cele curbe, modernismul cu șarmul retro, volumul și fluiditatea.

C3 Picasso se dorește compact la exterior fără a compromite însă spațiul interior. Cu o lungime de 4,08 m, lățime de 1,73 m și o înălțime de

1,62 m, **C3 Picasso** prezintă o parte frontală compactă și un spate perfect vertical. Această combinație inedită a proporțiilor oferă fiecărui pasager o habitabilitate remarcabilă. Remarcabil se dovedește și volumul portbagajului: până la 500 de litri, sub tabletă, în configurația cu 5 locuri.

C3 Picasso permite optimizarea volumului dis-

ponibil într-un timp cât mai scurt. Bancheta spate este fracționată, scaunele culisând independent pe o distanță de 150 mm. Acestea sunt de asemenea escamotabile dintr-un singur gest și cu o singură mână, datorită comenzilor de rabatare situate deasupra banchetei spate. Această funcție de escamotare, asociată unei podele mobile

Citroën a prezentat publicului primele imagini ale unui monovolum construit pe platforma lui C3. Noul membru al familiei va fi prezentat oficial la toamnă la Salonul Auto de la Paris, urmând a fi comercializat începând cu primul trimestru al lui 2009.

lateralii subțiri și poziția înaltă a scaunelor. Habitaclul este scăldat în lumină multumită suprafeței vitrate de mari dimensiuni completată de plafonul panoramic opțional.

Micul Picasso dispune de două motoare pe benzină de ultimă generație, 1,4 VTI 95 CP și 1,6 VTI 120 CP, cărora li se alătură două motoare diesel de 1,6 litri cu puteri de 90 CP și 110 CP. Deocamdată nu a fost precizat un preț de comercializare, informații suplimentare fiind așteptate după lansarea oficială.

text **Mugurel Mărgărit**

pentru portbagaj, permite obținerea unui spațiu de încărcare plan până la nivelul scaunelor din rândul întâi.

Postul de condus oferă o vizibilitate periferică bună facilitată de parbrizul în trei părți, de stâlpii

Noul **BMW Seria 7** cucerește Moscova

Nemții de la **BMW** au organizat o premieră spectaculoasă pentru **Seria 7** în Piața Roșie din Moscova subliniind astfel importanța pe care această piață o are pentru automobilele de lux.

Sub sloganul *Never stand still*, unul dintre cei mai de succes furnizori de automobile din segmentul premium a ridicat o clepsidră înaltă de 12 metri într-un cadru istoric asigurat de Catedrala Sf. Vasile și Kremlin. Cu cea mai mare clepsidră din lume **BMW** a prezentat, într-o manieră impresionantă, noua navă-amiral în fața locuitorilor din Moscova și a 400 de oaspeți veniți din lumea întreagă.

Clepsidra din Piața Roșie a atras atenția încă din 6 iulie 2008. În jumătatea superioară a structurii din

sticlă și oțel se află noul **BMW Seria 7** – inițial, automobilul fiind ascuns de 180.000 de mingi argintii, strălucitoare. Acestea au

coborât treptat în partea inferioară, ceea ce a făcut ca noul **BMW Seria 7** să fie dezvăluit ca punct central al evenimentului de marți seară. „Această nouă generație a gamei **BMW Seria 7** continuă povestea de succes care a început în urmă cu peste 30 de ani”, a declarat Jan-Christiaan Koenders, director de comunicare al mărcii **BMW**. „Promisiunea că ne vom îmbunătăți realizările este una dintre cele mai importante valori ale mărcii noastre. **BMW Seria 7** exemplifică cel mai bine acest concept”, spune Koenders ca o explicare a ideii ce a stat în spatele motto-ului evenimentului *Never stand still*.

Noua generație **BMW Seria 7** dispune de o gamă complet nouă de motoare: unitatea V8 pe benzină de 4.4 litri cu Twin Turbo și injecție directă pentru vârful de gamă (407 CP și 600 Nm), motorul cu șase cilindri în linie de 3.0 litri cu Twin Turbo și injecție directă (326 CP și 450 Nm), precum și noua motorizare turbo-diesel cu șase cilindri în linie de 3.0 litri cu a treia generație common-rail (245 CP și 540 Nm). Performanțele noului 7 înseamnă accelerații de la 0 la 100 km/h în minim 5,2 secunde și maxim 7,2 (pentru motorul diesel) și viteze de 250 km/h.

NOI ȘTIM CĂ:

- sunteți mai mult decât un **CITITOR DE PRESĂ**
- vă doriți mai mult decât o **RELAXARE PASIVĂ**

DE ACEEA,

mai mult decât lectură, mai mult decât divertisment, vă oferim:

- **PLĂCEREA JOCULUI**
- **BUCURIA** de a vă **CONFIRMA INTELIGENȚA** și bagajul de **CUNOȘTINȚE**

REBUS

DE 77 DE ANI, CEA MAI CITITĂ PUBLICAȚIE REBUSISTĂ DIN ROMÂNIA

REBUSACHE

„PUIUL” REVISTEI REBUS, PENTRU TINERI ȘI ÎNCEPĂTORI

REBUS 58 de BUZUNAR

CĂREURI DE DEFINIȚII

SUDOKU!

O COLECȚIE DE GRILE CU CIFRE PENTRU TOȚI ÎMPĂTIMIȚII ACESTUI JOC AL MINȚII

REBUS BIS

UN MINI-ALMANAH CU PROBLEME REBUSISTE ȘI GENURI LITERARE DE DIVERTISMENT

INTEGRALE & SUDOKU

CIFRE ȘI LITERE, JOCURI LOGICE ȘI CUVINTE, DEZLEGĂRI PE LOC

CÂTE O REVISTĂ PENTRU FIECARE
Revistele de divertisment editate de trustul **FLACĂRA** se „devorează”, nu doar se citesc

calitate garantată de **PUBLICAȚIILE FLACĂRA**

Triumful prostiei.

Mic tratat despre prostia inteligenței

o carte semnată de Belinda Cannone, în traducerea lui Ion Doru Brana, apărută la Editura **Nemira**, colecția **Bonton**

Cum poate un spirit sofisticat, cultivat și, în aparență, liber să se împotmolească atât de des în pocipe și în idei livrate la pachet? Plecând de la această realitate, eseuul plin de umor al Belindei Cannone

abordează, cu grație și fină ironie, mecanismele care produc prostia tocmai pe tărâmul inteligenței. Unele sunt bine cunoscute, dar altele sunt noutăți absolute. Căci prostia nu doar evoluează, ea se înnoiește

neîncetat, și nu există nimic mai surprinzător decât negliobia deșteptăciunii.

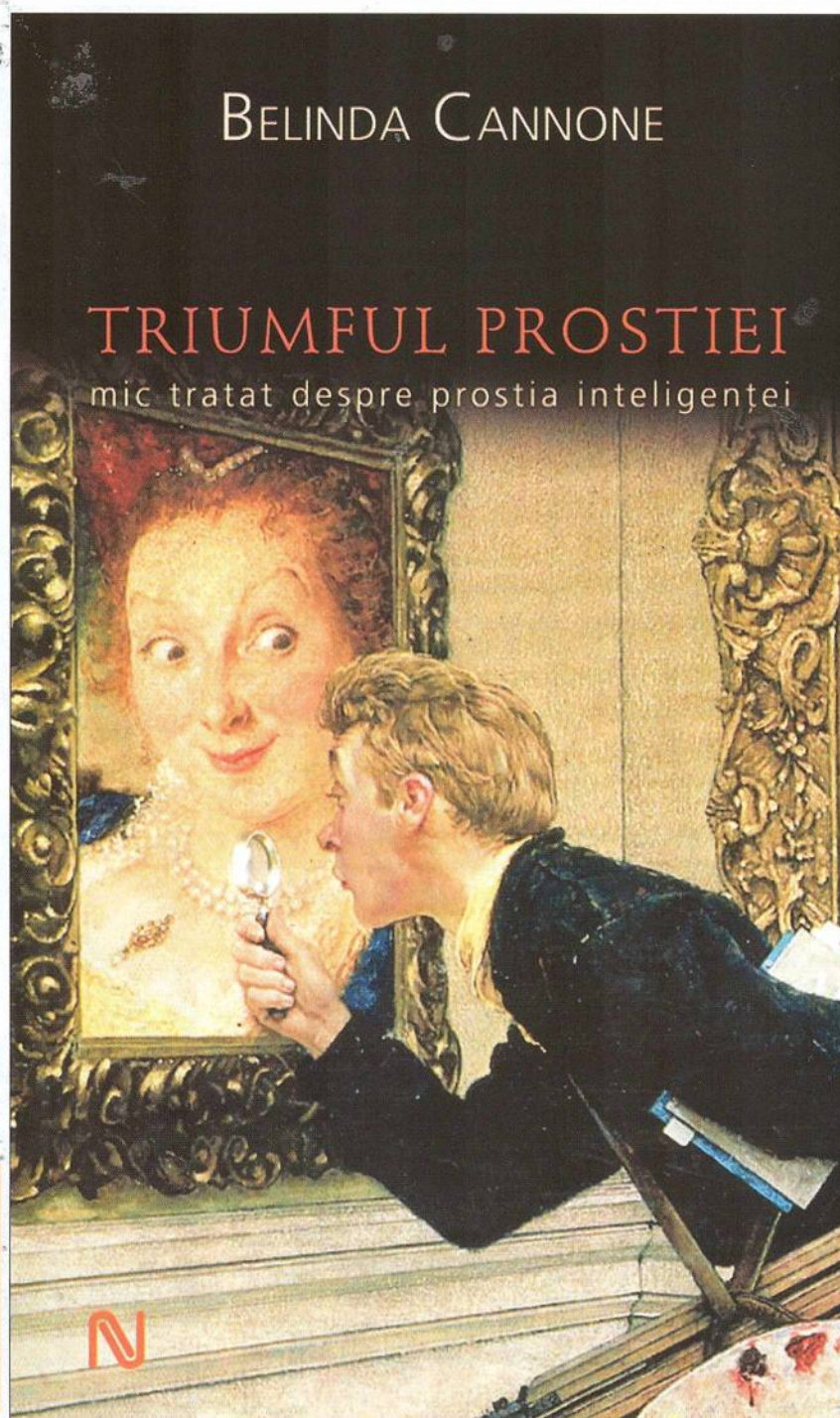
Un elogiu al libertății spiritului și un apel la responsabilitatea intelectuală, dar, înainte de toate, o satiră scilicitoare și profundă despre mințile noastre îndesate cu atâta... cunoaștere.

„Gulliver m-a oprit imediat: nu despre asta voia el să vorbească. Există, fără-ndoială, negliobi, obtuși, inși care nu știu nimic și care vorbesc prea mult, mărginiți, indivizi care nu-și dau seama că repetă pretutindeni ceea ce se poate auzi pretutindeni etc. Pe el însă îl interesează mai degrabă prostia – a insistat asupra acestui punct – celor care au toate mijloacele de a nu fi proști, prostia oamenilor inteligenți. Și spune că nici pe el nu-l amuză asta, dar nici nu-i stârnește cu adevărat mânia.

Pe el îl face să sufere. «Da, să sufăr. Cuvântul e tare, dar ăsta-i adevărul. În primul rând, fiindcă iubesc profund acordul, iar dezacordul mă întristează.» I-am atras imediat atenția că mania consensului era un mare factor de prostie. Veșnica atracție pentru conformism, acest instinct gregar pe care-l explică obținerea confortului fizic (toată lumea încălzindu-se corp la corp în aceeași cavernă) și care se regăsește acum în cea a confortului intelectual. Or, inteligența, i-am spus, constă întotdeauna, cred eu, în a face un pas înapoi și a te privi, inclus în grup, pentru a constata atunci, eventual, că behăi la unison. Dorința pătimașă de-a aparține grupului nu poate desigur să conducă decât la conformism.»

Belinda Cannone, *Triumful prostiei. Mic tratat despre prostia inteligenței* (fragment)

Belinda Cannone este romancieră și eseistă. A publicat cinci romane: *Dernières promenades à Petropolis* (1990), *L'île au nadir* (1992), *Trois nuits d'un personnage* (1994), *Lent Delta* (1998), *L'homme qui jeûne* (2006) și numeroase eseuri, dintre care amintim: *L'Écriture du désir* (2000, Premiul pentru eseu al Academiei Franceze, 2001) și *Le Sentiment d'imposture* (2005, Marele Premiu pentru eseu al Société des Gens de Lettres).

JOCURILE MINTII

Partea a II-a – JOCURILE LOGICE

Faptul că jocurile minții reprezintă mult mai mult decât un mod de petrecere activă a timpului liber e un truism. Îl confirmă atât rolul sacru, inițiativ, pe care îl ocupă jocurile (în mare parte cele de strategie) în culturile preistorice și antice, cât și preocuparea tot mai intensă a contemporaneității pentru definirea și clasificarea lor din (aparent) cele mai diverse unghiuri de vedere: psihologic, fiziologic, social,

„Nu cred în psihologie. Cred în mutările bune“ (Bobby Fischer)

educativ... Studiarea lor științifică devine în felul acesta ea însăși o provocare, adresată exclusiv unei abordări multidisciplinare și având ca ultim scop construirea unor instrumente/metode de lucru pentru dezvoltarea personală, capabile să transforme pe oricine într-un gânditor creativ.

Pragmatismul acestui început de secol, obsedat de imaginea vânzătorului perfect – fie el de pantofi sau de imagine – merge până într-acolo încât a creat manuale ce detaliază tehnici ingenioase, sub formă de jocuri logice și exerciții amuzante,

„Omul nu este întreg decât când se joacă“ (Schiller)

ISTORIA jocului BRIDGE

1742 – prima carte despre whist; 1857 – primul whist duplicat; 1903 – prima licitație; 1900 – 1930 – primele variante de bridge; 1931 – prima carte despre bridge – bestseller

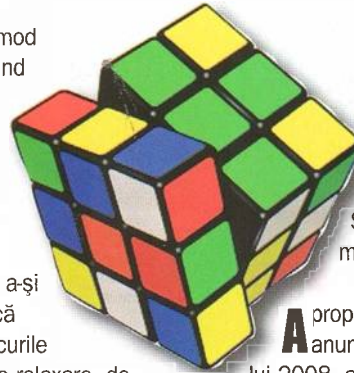
ISTORIA jocului SCRABBLE

1931 – arhitectul Alfred Mosher Butts (SUA) inventează Lexico, joc de litere pe o tablă carioată; 1948 – soții Brunot îi schimbă numele în „Scrabble“ și înregistrează marca; 1993 – primul campionat mondial de „Scrabble“

care te învață cum să abordezi în mod neconvențional problemele, depășind blocajele mintale aflate în calea creativității și creând astfel idei originale care vor îmbunătăți viața personală și mai ales pe cea de afaceri.

Dincolo însă de dorința de a-și antrena mintea se pare că omul modern apelează la jocurile minții mai mult din nevoia de relaxare, de divertisment. Așa s-a născut o întreagă piață a jocurilor pe calculator, care sunt variante mai mult sau mai puțin sofisticate ale principalelor jocuri ce au făcut istorie și ale căror rădăcini se pierd în preistorie. Este o piață care vizează practic toate

vârstele, începând de la 5 ani, și care a stârnit controverse interminabile, legate de beneficiile versus efectele negative pe termen lung, invocând în esență distrugerea abilităților de socializare, generată de caracterul solitar al majorității jocurilor virtuale. Vizionarii vorbesc însă despre îmbunătățirea memoriei și atenției, despre crearea unor noi tipuri de psihologie socială, a noi tipologii de relaționare adaptate civilizației IT și formulelor electronice de comunicare interpersonală. Deocamdată însă prognozele, bazate pe cifre, vorbesc despre o explozie a pieței de „mind fitness“, de o avalanșă de jocuri ce se nasc unele din altele, cu un top de audiență ce se schimbă de la un an la altul. Rămân însă câteva repere tradiționale; șah, go, whist, puzzle, scrabble, cubul Rubik, din care au derivat nu mai puțin celebrele moara, bridge, sudoku, monopoly.

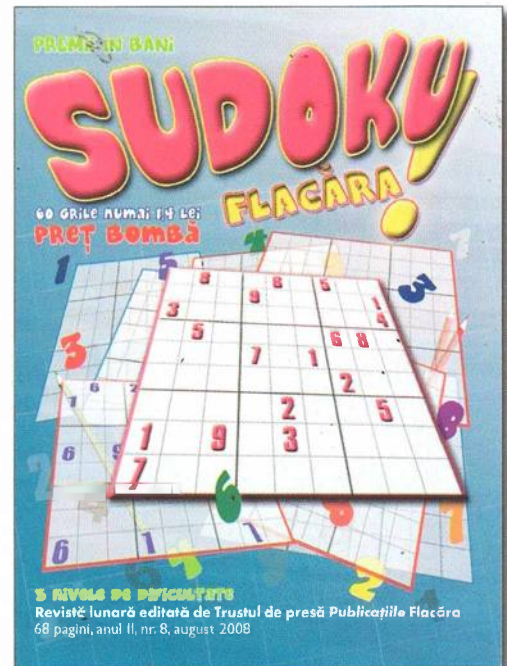
„Cubul (Rubik – n.r.) este o imitație a vieții. Sau poate chiar o variantă îmbunătățită a ei“ (E Rubik)

Sudoku, cu nivele de dificultate mergând până la imposibilul „evil“.

Apropos de spațiul virtual, recent, s-a anunțat intrarea pe piață, la sfârșitul lui 2008, a unui sistem de control mental al jocurilor video, prin intermediul unei căști. Conform declarațiilor companiei producătoare, casca, numită EPOC, va avea un preț de (numai) 299 dolari în SUA. Și uite așa începi să te întrebi: de fapt cine/ce pe ce/cine controlează?

„Viața e ca jocul de GO. Se schimbă cu fiecare mișcare“ (proverb chinezesc)

Sudoku – august 2008

ISTORIA jocului SUDOKU

1782 – matematicianul elvețian Leonhard Euler imaginează problema celor 36 de ofițeri
1979 – Howard Garns, un jurnalist liber specializat în jocurile de tip enigmă, creează primul careu, cu numele de Number Place, bazat pe problema lui Euler
1986 – Nikoli publică primul Number Place într-o revistă japoneză. Ulterior, îi schimbă anumele în Sudoku și înregistrează marca
2004 – Sudoku revine pe continentul mamă, fiind publicat în toată presa europeană și de peste ocean.

Cocktail-uri pentru

SUMMER PARTY

Soare, mare, bucurie, plăcere, fete frumoase, muzică deosebită, băuturi foarte bune. Cam acestea sunt ingredientele folosite pentru petrecerile din această vară de pe litoral. Și distracția a fost în toi... pentru toată lumea! E vorba de bucuria vacanței și de momente minunate petrecute cu prietenii. De la începutul lui iulie și până la finalul lui august, toată lumea s-a simțit bine și, cu siguranță, nu va uita *party*-urile la care au luat parte în aceste două luni.

Pe întreg litoralul a răsunat muzica și toată lumea a dansat, s-a bucurat de atmosferă și a degustat din băuturile extraordinare servite. Fie că a fost vorba de *Beefeater*, *Ballantines* sau *Havana Club*, toate aceste extraordinare licori au fost niște adevărate elixiri care au deschis tuturor apetitul pentru distracție. Gheața din cocktail-uri a stins căldura verii și a creat bună dispoziție de seara și până dimineața și de dimineața până seara, căci petrecerile așa țineau. Era ca în povești și, pur și simplu nu puteai rezista ispitei de a intra la aceste petreceri. Până la urmă, ce îți poți dori când e vorba de vacanța de vară! Am mai explicat cât

de importantă este gheața în cocktail-urile de vară. În urmă cu doi ani, un cercetător de la Universitatea din Washington a efectuat o serie de studii cu scopul de a evidenția calitățile pe care oamenii le apreciază la băuturile reci. Ei bine, rezultatele au fost clare: cu cât erau mai reci băuturile, cu atât ele erau mai răcoritoare. La fel de importante par a fi și plantele folosite ca ingrediente la rețetele de cocktail-uri. De exemplu, menta este cel mai vechi, iar acesteia i s-au alăturat busuio-cul, tarhonul, lavanda sau isopul. Totuși, gheața rămâne cea mai folosită și am putea spune că este un lucru bun, mai ales vara atunci când avem nevoie să ne

răcorim. Este un lucru luat în serios de toți barmanii, care își folosesc toate abilitățile pentru a crea băuturi pe placul clienților. Chiar creatorul primului cocktail a recomandat folosirea gheții fie că este vorba de bucăți mari sau mici, fie că este pisată sau doar fulgi. Pe măsură ce aceasta se topește, două lucruri se întâmplă. Ingredientele îngheață și apoi, ca și în cazul apei, diluează concentrația de alcool. De asemenea, apa ajută la combinarea unor arome care, de obicei, nu se amestecă. După o zi călduroasă petrecută pe marginea piscinei, un *party* într-un club sau un restaurant aseasonat cu băuturi fine care plac oricui.

Party-uri animate de muzică bună

Așadar, dacă în această vară de la începutul lui iulie și până la sfârșitul lui august ajungeți pe litoralul românesc e bine să știți că puteți participa la aceste petreceri organizate de *Ballantines*, *Beefeater* și *Havana Club*. La terasele *Balansoare*, *Motor*, *D'Amico*, *CMC*, *Bueno*, *Fabaria* și *Bourbon* și la cluburile: *Amnesia*, *Cafe del Mar*, *Megalos* și *Gossip* petrecerile sunt în toi și îi așteaptă pe cei care vor să se simtă bine. Fiecare consumator „surprins” cu un pahar sau sticlă cu aceste băuturi primește un cadou „asortat” cu ajutorul unui joc pe laptop. Această bucurie este acordată de o echipă de frumoase hostese ce coboară din mașini elegante *Jaguar*. Până la urmă ce altceva îți mai poți dori?! Doar e vară și trebuie să ne bucurăm de

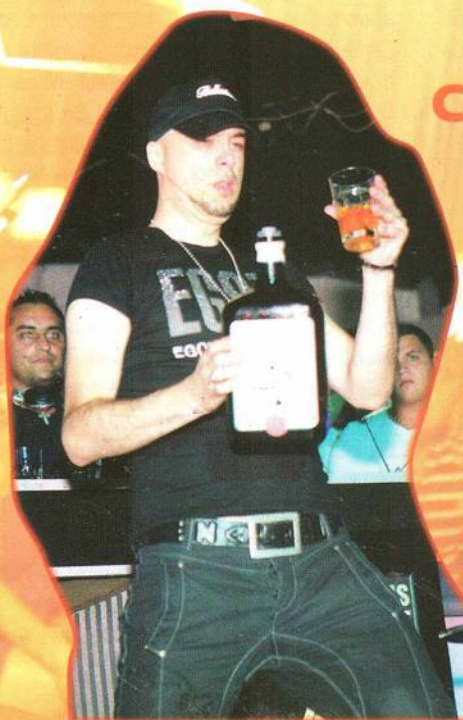

fiecare moment al vacanței. Aroma, prospețimea, tăria, răcoarea, distracția, plăcerea, toate laolaltă ne fac să ne simțim bine și să ne bucurăm de atmosfera de vară. Nu e doar un vis frumos, ci o realitate pe care o puteți întâlni la malul Mării Negre. Treceți peste inconvenientul traficului aglomerat de pe drumul către mare și, odată ajunși acolo, veți vedea că este foarte ușor să vă simțiți bine și să aveți o seară de neuitat la aceste petreceri. Muzica este și ea una de mare calitate. DJ Rynno, Sylvia și Johannes au animat aceste petreceri și au încântat spectatorii. Iar la crearea unei atmosfere deosebite au mai contribuit jocurile de lumini, show-ul de flăcări, dansatorii și dorința de bună dispoziție a petrecăreților.

Esențialul despre cocktail-uri

Nu trebuie să alegeți o astfel de băutură doar pentru că arată bine sau vă impresionează prin felul în care arată, ci trebuie să vorbiți cu barmenul să vedeți exact ce conține, dacă vă plac ingredientele și, abia apoi, să comandați. Aceasta este recomandarea specialistului pentru toți amatorii. Este important de știut că doamnelor le preferă pe cele exotice, slab alcoolizate, în timp ce domnii vor opusul. Dacă vă este foame, dar nu vreți să mâncați pe plajă, puteți comanda unul pe bază de frișcă sau lapte care vă va da senzația de sațietate. Înainte de masă ați putea servi un cocktail aperitiv, mai ușor și slab alcoolizat, iar după unul digestiv, mai tare. Un alt secret care trebuie știut este că vara putem servi și cocktail-uri pe bază de vodcă, chiar dacă alcoolul său ni se pare că nu stinge căldura soarelui. Și pentru că acestea, orice ingrediente ar avea, ne răcoresc verile, vă invităm la un *Cosmopolitan*, *Negroni* sau *Mojito*.

text: **Raluca Șeinou**

Cosmopolitan

50 ml Wyborowa Lemon
12,5 ml Cointreau
12,5 ml suc de lămâie verde
23 ml suc de merișoare

Negroni

10 ml gin Beefeater
10 ml vermut dulce
10 ml bitter
Amestecați toate ingredientele într-un pahar pe care l-ați umplut deja $\frac{3}{4}$ cu gheață. Adăugați un pic de apă carbogazoasă și decorați-l cu o lămâie.

Mojito

Într-un pahar înalt pisați câteva frunze de mentă peste care turnați sucul de la o jumătate de lămâie verde și o linguriță de zahăr. Mai puneți 50 ml de Havana Club Añejo și câteva cuburi de gheață. Peste toate acestea puneți apă minerală și amestecați. Puteți orna paharul cu o frunză de mentă.

Românii au resuscitat balaurul cu șapte capete

● Primul eșalon (locul 35 în lume) a pornit la drum în ediția cu numărul 91 doar cu șase campioane „în exercițiu”, care au acumulat 51 din cele 90 de titluri (Steaua 23, Dinamo 18, U. Craiova 4, Rapid 3, FC Argeș 2, CFR 1) ● Tocmai s-a consumat primul derby (Rapid – CFR); urmează, pe 23 august, Rapid – Dinamo și, pe 27 septembrie, CFR – Steaua ● „Tricolorii” vor susține pe 20 august (la Urziceni) un amical cu Letonia, iar pe 6 septembrie vor întâlni Lituania (la Cluj) și pe 10 septembrie se vor deplasa în Insulele Feroe (preliminariile C.M. 2010) ● În turul 3 preliminar (Liga Campionilor), Galatasaray – Steaua, pe 13 și 27 august ● Echipa calificată merge în grupele Champions League, iar învinsa va lua startul în primul tur al Cupei UEFA ● În turul 2 preliminar al Cupei UEFA, FC Vaslui – Metalurg Liepajas (14 și 28 august, primul joc în deplasare)

Eclipsă de Soare, inundații catastrofale, cutremur, reluarea campionatului primei divizii, cazul Valiza trenează de trei luni de zile, Mircea Sandu participă la Olimpiadă ca observator la două meciuri din turneul de fotbal, Gigi Becali declară că fotbalul este un fenomen pe care nu-l poate înțelege niciodată („și-au dat viața pe teren să-i vadă Roma, iar la Vaslui nu i-au mai ținut picioarele, au fost morți”), în Giulești a trebuit să vină un iordanian pentru a se organiza memorialul Dan Coe, Fabbiani resimte nostalgia pampasului argentinian și va părăsi meleagurile ardelenene, continuă dilema pe tema dacă importul de jucători străini sufocă talentele autohtone sau „mercenarii” aduc o mentalitate mai profesionistă în abordarea jocului, transferuri pe invers (Inverness) gen Marius Niculae la Dinamo, FC Vaslui sau un nou Peneș Curcanul după ce a făcut pasul din Intertoto în Cupa UEFA, nu este prea clar dacă Pițurcă vrea să intre în politică precum Tata Puiu (Iordănescu), majoritatea plătitorilor de abonamente la cablu și la TVR nu pot vedea (garantat) decât un meci pe etapă (din cele nouă!), Chivu operat/ căsătorit și tătic, Dinu „Procuror” intră în clubul sexagenarilor, echipele ceferiste din Cluj și Capitală abia

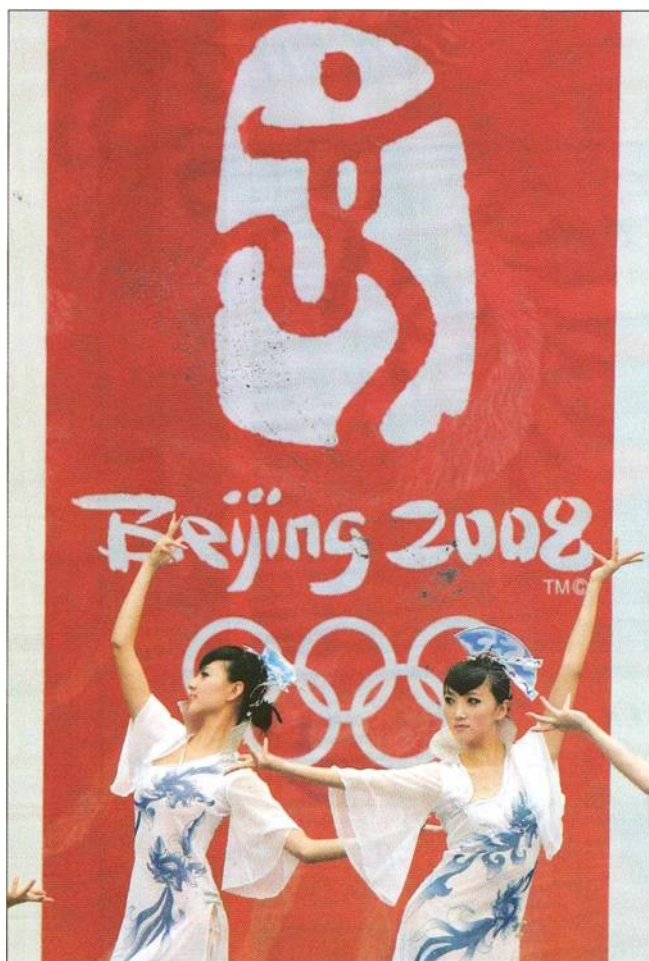
dacă mai strecoară doi-trei indigeni în primul „11”, Mircea Rednic spune că are echipă dar nu și lot (pardon, haită!), de la butoane/ brichetă/ cutie de table/ sacoșă cu bani/ a apărut și mita la „vârf” (400.000 de euro ar fi cerut/ i s-ar fi oferit Nașului spre a renunța la candidatură în favoarea lui Gică Popescu), Piți îi pune o pilă „rezervistului” Goian, Platini s-a mai liniștit & îmblânzit în ceea ce privește stadiul lucrărilor de infrastructură din Polonia și Ucraina pentru Euro 2012, același Gigi Becali avea atâta siguranță în victoria de la Podu Înalt încât spunea că se lasă de fotbal în cazul unui eșec, cu braziliano-portughezii săi Rapid joga bonito raportând două victorii clare, Chelsea – AC Milan 5-0 în finala unui turneu de pregătire (Cupa căilor ferate) disputat în fieful din Rusia al lui Abramovici, Steaua era să rămână fără căpitanul Rădoi care își înduplecase nașul să-l lase „afară” (la Inter) chiar și împrumutat pe un an, DNA mai scutură din când în când năvodul în care a prins vreo zece persoane implicate în transferurile mai puțin cușere a 12 jucători (în ultimul deceniu) și a blocat conturile a patru echipe (Dinamo, Rapid, Gloria Bistrița, Oțelul Galați), „fiara” Lăcătuș trăiește de pe acum periculos în perspectiva dublei cu

Cim Bom-Bom, Consiliul Concurenței și Consiliul Național al Audiovizualului sau mai știm noi care consiliu nu pot face chiar nimic în privința televiziunii meciurilor?, Mutu rămâne florentin pentru următorii patru ani, arbitrii i-au exasperat pe conducătorii piteșteni după primele două runde, buzoienii au confundat Gruia cu Crângul și au oferit victoria campionilor prin două... autogoluri, Cristi Borcea (alias Shakira) a avut senzația că „alb-roșii” au jucat cu găzarii medieșeni de parcă erau pe plajă, columbianul Juan Carlos Toja de la FC Dallas (echipa, nu serialul!) a fost așteptat în Ghencea ca un fel de salvatoare de la patria, Tamaș ar fi dat Marseilleza de la Auxerre pentru cimpoaiele de la Celtic, să nu uităm că Mărgăritescu – Pancu – Florentin Petre sunt exilați la Terek Grozni, CFR a poposit în cantonamentul lui Dinamo de la Săftica pentru a juca la Ploiești cu nou-promovata CS Otopeni, primul gol al noii ediții de campionat a fost înscris de juvelele Prepelită, Giovanni Becali declară cu mândrie că a luat 3,5 milioane de euro de la Moratti pentru transferul lui Chivu la Inter, Gabi Balint recunoaște că a luat 11.000 de... lei de la Jiul pe când era antrenor la Progresul, ex-stelistul Dorel Zaharia (suspectat de blat!) a comis un fault de penalty însă arbitrul Mugurel Drăgănescu (vorba aia: ca la... Breaza) nu l-a acordat, Rădoi ar fi mers chiar pe jos până la Milano (și noi, pentru un salariu de două milioane de euro pe sezon!), Mircea Sandu constată că lumea fotbalului din România a luat-o razna, nici microbiștii nu mai au mult din cauza deciziei trustului Intact de a acapara toate meciurile dintr-o etapă și de a le concesiona doar unei firme de cablu, Gigi Becali dorea să pornească o cruciadă pentru înlăturarea lui Mircea Sandu însă la orizont au apărut musulmanii de la Galata și a trebuit să se reorienteze, să sperăm că balaurul cu șapte capete (echipele românești din cupele europene) nu va avea dinți de lapte (fiecare punct cucerit se va împărți la numărul cluburilor participante, adică va mări coeficientul țării noastre doar cu 0,14!).

Farul – Rapid 0-2, cu Julio Cesar (nr. 10, în centrul imaginii) stărnind panică în defensiva marinarilor

Jocurile Olimpice, ediția XXIX – Beijing, 2008

De câteva zile, China (ca țară organizatoare), dar și întregul mapamond trăiesc emoțiile celei mai mari întreceri sportive a anului. Meciurile din turneul de fotbal – echipe cu jucători până în 23 de ani – au luat startul chiar cu o zi înaintea deschiderii oficiale a competiției. Între cele 16 echipe, remarcăm prezența eternelor rivale – Argentina (cu Messi, Mașcherano, Riquelme) și Brazilia (Ronaldinho, Robinho) –, dar și Italia (Rocchi, Montolivo), Olanda (Babel, Makaay), Serbia, Belgia, SUA, China. Rămânând tot în domeniul sporturilor de echipă, să amintim doar componența celor două grupe din turneul de baschet masculin, pentru a ne da seama cât de pasionante vor fi disputele: A – Spania, Grecia, SUA, Germania, China, Angola și B – Rusia, Argentina, Croația, Lituania, Iran, Australia. Îi vom admira, probabil, pe americanii Kobe Bryant, James LeBron, Jason Kidd, pe chinezii Yao Ming (2,29 m), Yi Jianlian sau pe spaniolul Pau Gasol. Cu siguranță, vom urmări cu sufletul la gură (și cu speranțe chiar într-o medalie) evoluția handbalistelor noastre aflate într-o grupă din care mai fac parte Kazahstan, China, Franța, Angola și Norvegia. Apropos de medalii, România se prezintă cu un total de 284 (82 aur, 88

argint și 114 bronz). Deși se consideră că sportul românesc se află pe o pantă descendentă (în anul preolimpic 2007, la Mondiale sau Europene sportivii noștri n-au câștigat nici o medalie de aur în disciplinele olimpice), Ioan Dobrescu, secretar general al COSR, estimează că vom obține între 11 și 14 medalii, dintre care două sau trei vor fi de aur (canotaj – prin echipajul feminin de 8+1 și una-două la gimnastică). Aceasta și în condițiile în care, cu excepția edițiilor din 1956, 1968 și 1988, aliniem cea mai redusă numeric delegație a noastră. Iată și o apreciere făcută de Nadia Comăneci privind gimnastica feminină potrivit căreia titlul pe echipe se va decide între SUA, Rusia, România și China: „Pentru aur, româncele au nevoie de o zi norocoasă.”

Circa 20.000 de jurnaliști (presa scrisă, televiziune și radio) vor relata despre eforturile celor 10.500 de atleți care se vor întrece la 28 de sporturi (302 probe). Am spus eforturi și nu am exagerat ținând cont de condițiile climatice (căldură de peste 39° C, umiditate, ploi – sunt prevăzute chiar vreo trei taifunuri, smog, poluare), competițiile atletice având de suferit cel mai mult (maraton, triatlon) și în general competițiile desfășurate în aer liber.

Text **Pompiliu L. Dumitrescu**

Foto **Agerpres**

Concurs Europa Travel

Europa Travel te trimite un week-end în... inima Bucovinei. Fii pregătit să te cazezi în Pensiunea **Inima Bucovinei** din localitatea Frasin, județul Suceava. Pensiunea turistică **Inima Bucovinei** este situată într-un cadru mirific, lângă liziera pădurii, pe un teren de 22.000 mp. Este o construcție unde rusticul se îmbină perfect cu modernul. Atmosfera caldă face ca fiecare clipă petrecută în **Inima Bucovinei** să fie una de neuitat. Fauna și flora bogate din împrejurimi oferă ochiului imagini de neuitat. Pensiunea **Inima Bucovinei** vă pune la dispoziție 12 camere: 11 duble (două cu pat matrimonial) și un apartament, baie proprie, acces la tel/fax, internet; restaurant tradițional; teren de joacă pentru copii, terasă cu 48 de locuri, plimbări auto *off-road*, ATV, *mountain bike*, călărie, parapantă, pescuit sportiv, ski, rafting și paintball.

Poți și tu să mergi un week-end în Bucovina răspunzând corect la întrebarea:

Care este destinația concursului Europa Travel în Flacăra nr. 9-9/2008?

Câștigătorul (prin tragere la sorți) va fi anunțat în timp util.

Șos. Mihai Bravu nr. 62 A; Tel.: 031.402.55.87; 0729.156.199; Fax: 031.402.55.88; e-mail: office@europatravel.ro; www.europatravel.ro

Trimiteți talonul la adresa: SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București, până la data de 19.09.2008

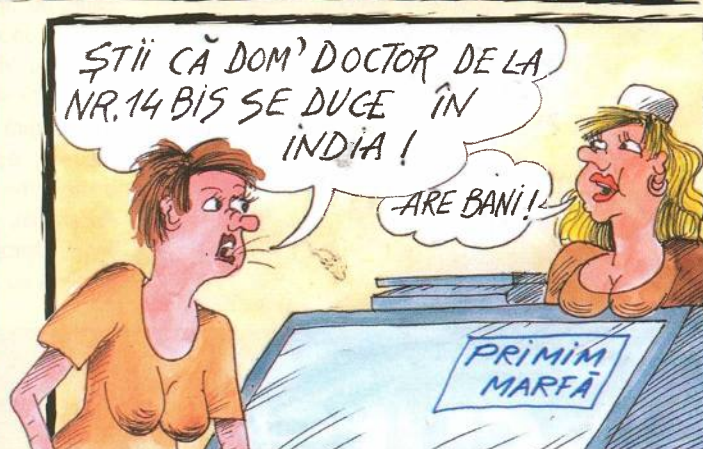
CONCURS
EUROPA TRAVEL

Globalizarea vacanțelor

în tranziție

ep. 68

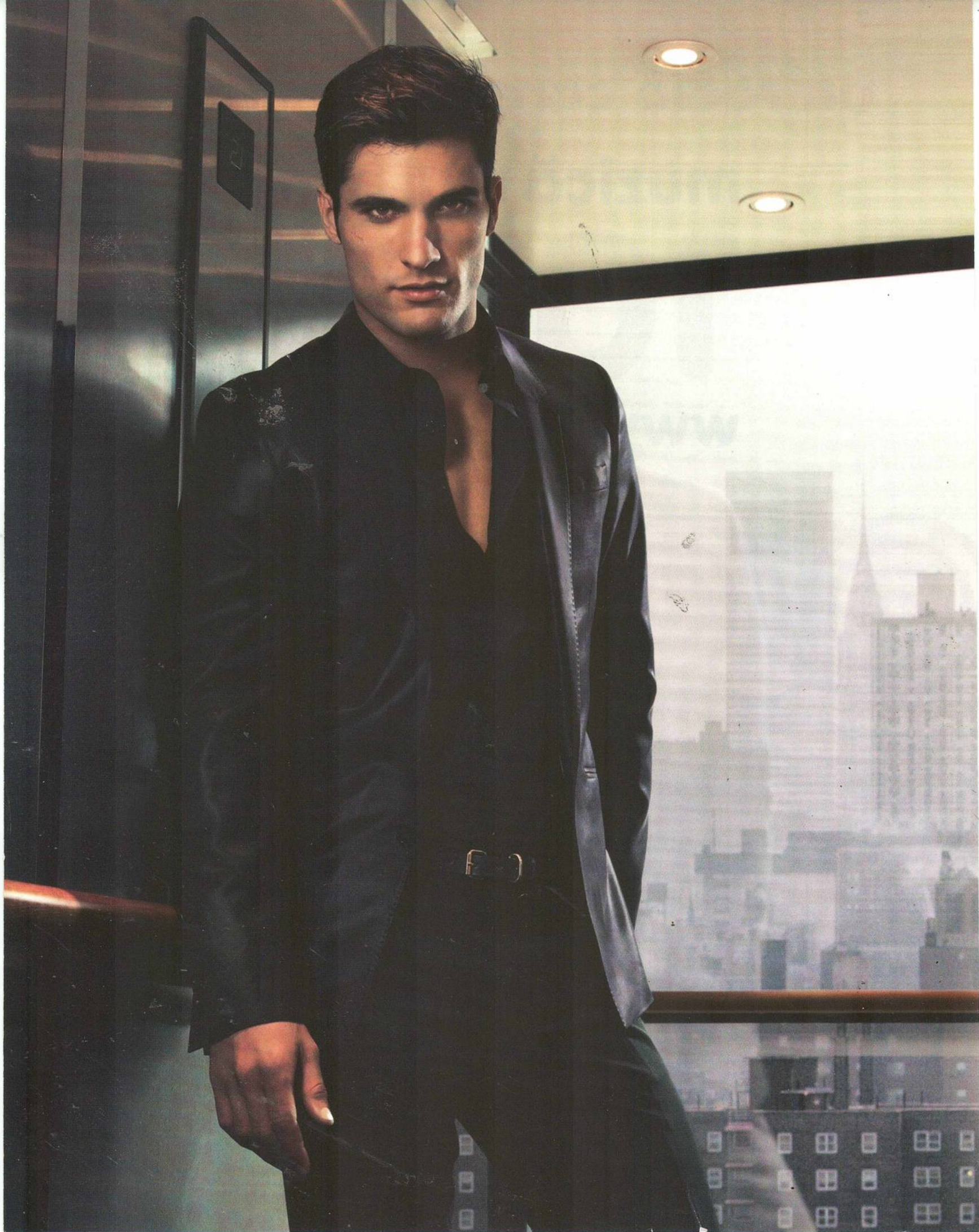
un radio care te descoperă

muzică mai bună

107.3

www.smartfm.ro

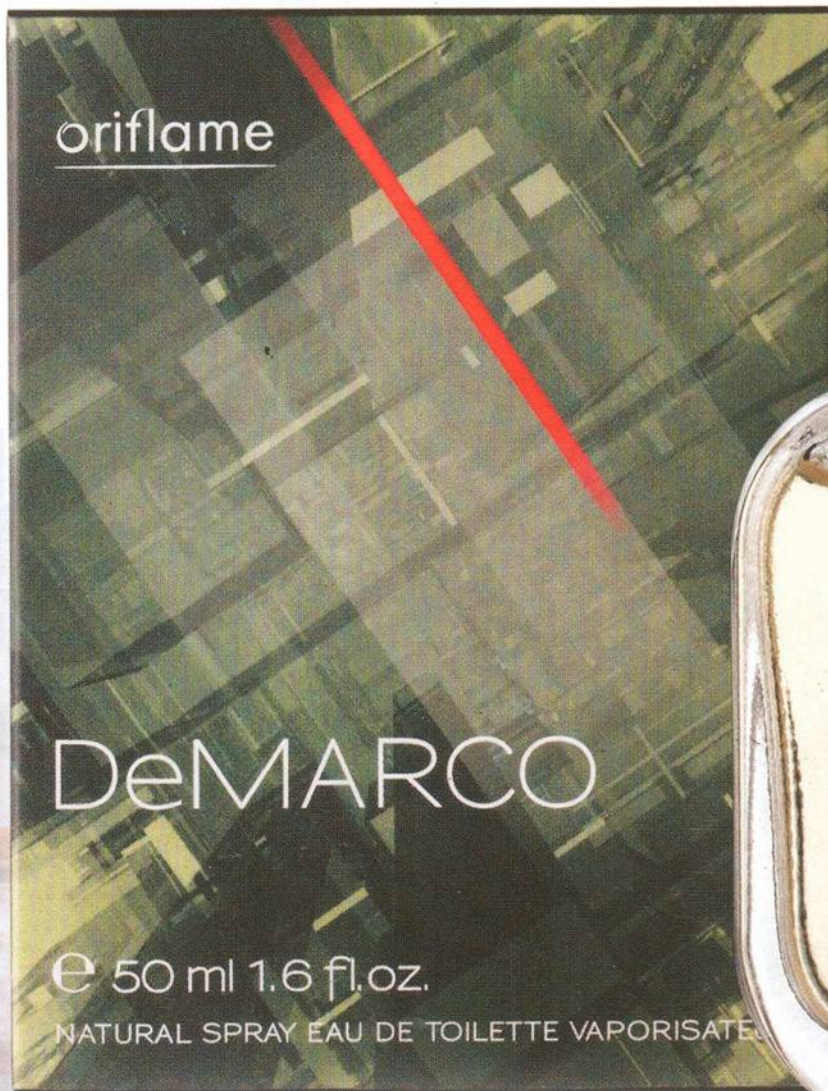

oriflame

natural swedish cosmetics

DeMARCO

*Amintirile păstrează-le
în album, mașina schimb-o
cu o Kia.*

**KIA PARTICIPĂ LA
PROGRAMUL
DE ÎNNOIRE
A PARCULUI AUTO**

Prin participarea Kia la Programul național de înnoire a parcului auto, beneficiezi acum de **3.000 de lei reducere** la orice autoturism din gamă.

Astfel, **Kia Rio** cu dotări de învidiat costă acum doar **9780 euro (TVA inclus)**, iar **Kia Picanto** are un preț atât de mic, încât nu poate fi tipărit.

În plus, primești gratis cardul de asistență rutieră din programul **KIA KAR**. Asta ca să n-ai nicio grijă când pleci afară din țară.

KIA MOTORS

The Power to Surprise™